رئاسة الشؤون الدينية
بالمسجد الحرام والمسجد النبوي

polski | بولندي | مَا لَا يَسَعُ المُسْلِمَ جَهْلُهُ

To, czego muzułmanin nie może nie wiedzieć

Komisja Naukowa pod przewodnictwem Urzędu ds. Religijnych w Meczecie Al-Haram i Meczecie Proroka

مَا لَا يَسَعُ المُسْلِمَ جَهْلُهُ

To, czego muzułmanin nie może nie wiedzieć

اللَّجْنَةُ العِلْمِيَّةُ

بِرِئَاسَةِ الشُّؤُونِ الدِّينِيَّةِ بِالمَسْجِدِ الحَرَامِ وَالمَسْجِدِ النَّبَوِيِّ

Komisja Naukowa pod przewodnictwem
Urzędu ds. Religijnych w Meczecie Al-Haram i
Meczecie Proroka

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

To, czego muzułmanin nie może nie wiedzieć

Wstęp

Chwała Bogu, Panu światów! Modlitwa i pokój niech będą z posłańcem miłosierdzia dla światów, z jego rodziną, towarzyszami, oraz tymi, którzy podążają za jego Sunną i kierują się jego przewodnictwem aż do Dnia Sądu.

Oto krótkie przesłanie, zawierające najważniejsze informacje, których potrzebuje muzułmanin w swojej wierze, praktykach religijnych i relacjach, zebrana dla odwiedzających dwa Święte Meczety, aby byli świadomi i zrozumieli sprawy swojej religii. Mamy nadzieję, że Miłosierny i Hojny Bóg przyniesie poprzez nią korzyści, uczyni ją dobrym dziełem, a naszą intencję szczerą. On jest najlepszym, do którego się zwracamy, i najhojniejszym, w którym pokładamy nadzieję.

***

W Imię Allaha Miłosiernego i Litościwego

Rozdział pierwszy

Zagadnienia dotyczące doktryny

Temat pierwszy: Znaczenie słowa "islam" oraz jego filary:

Islam oznacza poddanie się Allahowi poprzez Tałhid (monoteizm), podporządkowanie się Mu poprzez posłuszeństwo oraz wyrzeczenie się Szirku (bałwochwalstwa, politeizmu) i jego wyznawców.

Ma pięć filarów:

Pierwszy: wyznanie, że nie ma bóstwa godnego czci oprócz Allaha, a Muhammad jest Jego posłańcem.

Drugi: Odmawianie modlitwy.

Trzeci: Dawanie jałmużny.

Czwarty: Post w ramadanie.

Piąty: Pielgrzymka do Świętego Domu dla tego, kto ma taką możliwość (Hadżdż).

Znaczenie tałhidu (monoteizmu):

Wiedz, że Allah Wszechmogący stworzył stworzenia, aby Go czciły i nie przypisywały Mu żadnych współtowarzyszy, Bóg Najwyższy powiedział:

﴿وَمَا خَلَقْتُ ٱلْجِنَّ وَٱلْإِنسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ ﴿٥٦﴾﴾

„Ja przecież stworzyłem dżinny i ludzi jedynie

po to, aby Mnie czcili.” (Koran, 51:56). Te akty czci nie mogą być poznane bez wiedzy. Jak powiedział Bóg Najwyższy:

﴿فَٱعۡلَمۡ أَنَّهُۥ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا ٱللَّهُ وَٱسۡتَغۡفِرۡ لِذَنۢبِكَ وَلِلۡمُؤۡمِنِينَ وَٱلۡمُؤۡمِنَٰتِۗ وَٱللَّهُ يَعۡلَمُ مُتَقَلَّبَكُمۡ وَمَثۡوَىٰكُمۡ ١٩﴾

„Wiedz zatem, że nie ma boga oprócz Boga Jedynego, i proś o przebaczenie za twój grzech i za wierzących mężczyzn i wierzące kobiety. Bóg wie, gdzie się poruszacie i gdzie jest wasze miejsce pobytu.” (Koran, 47:19). Zaczął więc od wiedzy przed słowem i czynem. Najważniejszą rzeczą, którą muzułmanin powinien się nauczyć, jest wiara w jedność Boga (At-Tałhid), ponieważ jest to istota i fundament religii. Religia nie może istnieć bez monoteizmu, który jest pierwszym i ostatnim obowiązkiem muzułmanina. Tałhid jest pierwszym z pięciu filarów islamu, który każdy muzułmanin musi znać i według niego postępować. Jak przekazał w hadisie Abdullah ibn Umar (niech Bóg będzie z nich dwóch zadowolony): Słyszałem, jak Wysłannik Allaha (pokój z nim) powiedział:

«بُنِيَ الإِسْلَامُ عَلَى خَمْسٍ: شَهَادَةِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ، وَإِقَامِ الصَّلَاةِ، وَإِيتَاءِ الزَّكَاةِ، وَحَجِّ البَيْتِ، وصَوْمِ رَمَضَانَ».

„Islam opiera się na pięciu filarach: wyznaniu, że nie ma bóstwa godnego czci oprócz Allaha, a Muhammad jest Jego posłańcem, odmawianiu

(obowiązkowej) modlitwy, dawaniu (obowiązkowej) jałmużny (zakat), odbyciu pielgrzymki do Świętego Domu (Kaaby) oraz poście w miesiącu ramadan."[1]

Muzułmanin ma obowiązek nauczyć się znaczenia tałhidu, czyli oddawania czci wyłącznie Allahowi. Nie wolno przypisywać Mu żadnych partnerów w oddawaniu czci; ani bliskiego anioła, ani posłanego proroka.

Znaczenie szahady (świadectwa, że nie ma boga prócz Allaha):

Człowiek wyznaje z przekonaniem, że nie ma prawdziwego bóstwa godnego czci poza Bogiem Wszechmogącym. Cześć oddawana jest wyłącznie Allahowi i Jemu Najwyższemu poświęcone są wszystkie rodzaje czci: od modlitwy, przez strach, nadzieję, zaufanie, aż po inne formy.

Świadectwo nie jest spełnione bez dwóch filarów:

Pierwszy: zaprzeczenie boskości i czci wobec kogokolwiek poza Allahem; odrzucenie wszelkich bożków, bóstw i tyranów.

Drugi: potwierdzenie, że boskość jest cechą wyłącznie Allaha, Jedynego, i że jest On jedynym obiektem czci. Bóg Najwyższy powiedział:

[1] Przekazał Al-Buchari (8).

﴿وَلَقَدۡ بَعَثۡنَا فِي كُلِّ أُمَّةٖ رَّسُولًا أَنِ ٱعۡبُدُواْ ٱللَّهَ وَٱجۡتَنِبُواْ ٱلطَّٰغُوتَ...﴾

„Wysłaliśmy do każdego narodu posłańca: »Czcijcie Boga i unikajcie bożków!«"

(Koran, 16:36).

Warunki wyznania „La ilaha illa Allah" (nie ma bóstwa prócz Boga Jedynego) to:

Pierwszy: Wiedza, która wyklucza ignorancję.

Drugi: Pewność wykluczająca wątpliwości.

Trzeci: Czystość intencji wykluczająca bałwochwalstwo.

Czwarty: Prawdomówność przeciwstawna kłamstwu.

Piąty: Miłość, która przeciwstawia się nienawiści.

Szósty: Posłuszeństwo wykluczające zaniedbanie.

Siódmy: Akceptacja sprzeczna z odrzuceniem.

Ósme: Niewiara w to, co jest czczone poza Bogiem Najwyższym.

Te warunki muszą być spełnione, co podsumowują dwa poniższe wersy poezji:

„Pewność wiedzy, szczerość, prawdomówność wraz z miłością, podporządkowaniem się i akceptacją jej."

„Jako ósmy warunek dodaj: wyrzeczenie się przez ciebie wszystkiego, co może być czczone poza bogiem."

Spełnienie świadectwa następuje poprzez oddawanie czci wyłącznie Allahowi Najwyższemu i szczerość w aktach czci tylko dla Niego. Muzułmanin nie wzywa zatem nikogo poza Allahem, nie polega na nikim innym niż Allah, nie pokłada nadziei w nikim innym niż Allah, nie modli się do nikogo poza Allahem i nie składa ofiar nikomu innemu niż Allah, subhanahu ła ta'ala.

To, co robią niektórzy ludzie, krążąc wokół grobów, prosząc ich mieszkańców o pomoc i modląc się do nich zamiast do Boga, to bałwochwalstwo w akcie czci. Należy się tego wystrzegać i ostrzegać przed tym, ponieważ jest to podobne do tego, co czynią bałwochwalcy, oddając cześć bożkom, kamieniom i drzewom zamiast Allahowi Najwyższemu. To jest szirk (politeizm). To przez niego zostały objawione księgi i wysłani posłańcy, aby ostrzegać przed nim i zakazywać go.

Znaczenie świadectwa, że Muhammad jest Posłańcem Allaha:

Posłuszeństwo wobec tego, co nakazał, wiara w to, co przekazał, unikanie tego, czego zakazał i przed czym przestrzegał, oraz oddawanie czci Allahowi wyłącznie zgodnie z tym, co ustanowił. Muzułmanin przyznaje, że Muhammad, syn Abdullaha, z rodu Kurajszytów i Haszymitów, jest Posłańcem Boga Wszechmogącego do całego

stworzenia, zarówno dżinów, jak i ludzi. Tak jak Bóg Najwyższy powiedział:

﴿قُلْ يَـٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ إِنِّى رَسُولُ ٱللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا...﴾

„Powiedz: »O ludzie! Jestem Wysłannikiem Boga do was wszystkich.«“ (Koran, 7:158).

Allah posłał go, aby przekazał Jego religię i prowadził stworzenia ku prawdzie. Tak jak Bóg Najwyższy powiedział:

﴿وَمَآ أَرْسَلْنَـٰكَ إِلَّا كَآفَّةً لِّلنَّاسِ بَشِيرًا وَنَذِيرًا وَلَـٰكِنَّ أَكْثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢٨﴾﴾

„Zesłaliśmy ciebie do wszystkich ludzi jedynie jako zwiastuna radosnej wieści i ostrzegającego. A jednak większość ludzi nie wie.“ (Koran, 34:28). Tak jak Najwyższy powiedział:

﴿وَمَآ أَرْسَلْنَـٰكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَـٰلَمِينَ ﴿١٠٧﴾﴾

„My posłaliśmy ciebie tylko jako miłosierdzie dla światów.” (Koran, 21:107).

Zgodnie z tym świadectwem należy zaprzeczyć, że Posłaniec Allaha (niech pokój i błogosławieństwo Allaha będą z nim) ma jakiekolwiek prawo do boskości, zarządzania wszechświatem, czy też prawo do bycia obiektem czci. On (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) jest sługą, który nie jest czczony, oraz posłańcem, którego nie należy posądzać o kłamstwo. Nie

zarządza dla siebie ani dla innych żadną korzyścią ani krzywdą – wszystko, co go spotyka, jest z woli Allaha. Tak jak Bóg Najwyższy powiedział:

﴿قُل لَّآ أَقُولُ لَكُمۡ عِندِي خَزَآئِنُ ٱللَّهِ وَلَآ أَعۡلَمُ ٱلۡغَيۡبَ وَلَآ أَقُولُ لَكُمۡ إِنِّي مَلَكٌۖ إِنۡ أَتَّبِعُ إِلَّا مَا يُوحَىٰٓ إِلَيَّ...﴾

„Powiedz: »Ja nie mówię wam, że posiadam skarby Boga i znam to, co niewidzialne. I nie mówię wam, że jestem aniołem. Ja podążam tylko za tym, co zostało mi objawione...«". (Koran, 6:50).

Zagadnienie drugie: Znaczenie iman (wiary) oraz jej filary

Wiara to uznanie sercem, wyrażenie ustami oraz działanie sercem i członkami ciała. Wiara wzrasta przez posłuszeństwo i maleje przez nieposłuszeństwo.

Wiara jest warunkiem prawidłowości i akceptacji aktów czci. Podobnie jak przypisywanie Bogu współtowarzyszy (szirk) i niewiara (kufr) niweczą wszystkie akty posłuszeństwa. Podobnie jak Allah nie przyjmuje modlitwy bez ablucji, tak samo nie przyjmuje aktu czci bez wiary. Bóg Najwyższy powiedział:

﴿وَمَن يَعۡمَلۡ مِنَ ٱلصَّٰلِحَٰتِ مِن ذَكَرٍ أَوۡ أُنثَىٰ وَهُوَ مُؤۡمِنٞ فَأُوْلَٰٓئِكَ يَدۡخُلُونَ ٱلۡجَنَّةَ وَلَا يُظۡلَمُونَ نَقِيرٗا ١٢٤﴾

„Ten, kto czyni dobre dzieła, mężczyzna lub

kobieta, i jest wierzącym, ci wejdą do Raju i nie zostaną pokrzywdzeni nawet na łupinkę pestki daktyla" (Koran, 4:124).

I wyjaśnił, że szirk (politeizm) niweczy wszelkie czyny, tak jak Bóg Najwyższy powiedział:

﴿وَلَقَدۡ أُوحِيَ إِلَيۡكَ وَإِلَى ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِكَ لَئِنۡ أَشۡرَكۡتَ لَيَحۡبَطَنَّ عَمَلُكَ وَلَتَكُونَنَّ مِنَ ٱلۡخَٰسِرِينَ ٦٥﴾

„Objawione zostało tobie i tym, którzy byli przed tobą: »Jeśli dodajesz współtowarzyszy, to z pewnością daremne będzie twe działanie i niewątpliwie znajdziesz się wśród stratnych« ." (Koran, 39:65).

Filarów wiary jest sześć: wiara w Allaha, w Jego Aniołów, w Jego Księgi, w Jego Wysłanników, w Dzień Ostateczny oraz w Przeznaczenie, zarówno dobre, jak i złe.

1) Wiara w Allaha Najwyższego zawiera trzy kwestie:

1. Wiara w Jego panowanie:

Jest to tałhid (uznanie jedności) Boga Najwyższego w Jego działaniach, takich jak stwarzanie, zaopatrywanie, ożywianie i uśmiercanie. Nie ma Stwórcy oprócz Boga, nie ma Żywiciela oprócz Boga, nie ma Tego, który daje życie, oprócz Boga, nie ma Tego, który daje śmierć, oprócz Boga, i nikt nie zarządza wszechświatem,

jak tylko On, Najwyższy.

Nie było wiadome, aby ktoś ze stworzenia zaprzeczył panowaniu Allaha Wychwalonego, jak tylko z powodu arogancji, nie wierząc w to, co mówi. Zdarzyło się to w przypadku Faraona, który rzekł do swojego ludu:

﴿...أَنَا رَبُّكُمُ الْأَعْلَىٰ﴾

„Ja jestem waszym najwyższym panem!" (Koran, 79:24). Jednakże to nie wynika z wiary, jak powiedział Bóg Najwyższy ustami Mojżesza, pokój z nim:

﴿قَالَ لَقَدْ عَلِمْتَ مَآ أَنزَلَ هَٰٓؤُلَآءِ إِلَّا رَبُّ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ بَصَآئِرَ وَإِنِّي لَأَظُنُّكَ يَٰفِرْعَوْنُ مَثْبُورًا ﴿١٠٢﴾﴾

„On powiedział: »Ty dobrze wiesz, że to Pan niebios i ziemi jest tym, który zesłał je jako dowody widzialne, i myślę, o Faraonie, że jesteś zgubiony!«" (Koran, 17:102). Najwyższy powiedział również:

﴿وَجَحَدُوا بِهَا وَاسْتَيْقَنَتْهَا أَنفُسُهُمْ ظُلْمًا وَعُلُوًّا... ﴾

„I zaprzeczali im, chociaż ich dusze je potwierdzały, przez niesprawiedliwość i dumę".

(Koran, 27:14).

Te stworzenia muszą mieć Stwórcę, Nie jest możliwe, aby powstały same z siebie. Żadna rzecz nie tworzy się sama i nie jest możliwe, aby zaistniała przypadkowo, albowiem za każdym

zdarzeniem stoi przyczyna. Istnienie jej w tym niesamowitym systemie i perfekcyjnej harmonii wyklucza możliwość, że znalazła się tam przypadkowo. Zatem musi istnieć Stwórca, którym jest Allah, Pan światów. Bóg Najwyższy powiedział:

﴿أَمْ خُلِقُواْ مِنْ غَيْرِ شَيْءٍ أَمْ هُمُ ٱلْخَٰلِقُونَ ۝٣٥ أَمْ خَلَقُواْ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَۚ بَل لَّا يُوقِنُونَ ۝٣٦﴾

Czy oni zostali stworzeni z niczego albo sami są stwórcami?

Czy oni stworzyli niebiosa i ziemię? Nie, oni nie mają pewności wiary! (Koran, 52:35–36).

Politeiści przyznawali się do panowania Allaha Najwyższego, ale jednocześnie dodawali Mu współtowarzyszy w kwestii boskości, przez co byli poza islamem. Prorok (pokój z nim) walczył z nimi, uznając ich krew i majątek za dozwolone, ponieważ dopuszczali się bałwochwalstwa w oddawaniu czci. Czcili wraz z Nim innych, jak bożki, kamienie, czy aniołowie.

2. Wiara w Jego boskość:

Wiara w Jego boskość oznacza, że jest On Jedynym Prawdziwym Bogiem, który nie ma żadnego współtowarzysza. Słowo ilah (bóg) oznacza "czczony z umiłowania, wywyższania i pokory" (ar. ma'luh, ma'bud).

Bóg Najwyższy powiedział:

﴿وَإِلَٰهُكُمْ إِلَٰهٌ وَٰحِدٌ ۖ لَّآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ٱلرَّحْمَٰنُ ٱلرَّحِيمُ ١٦٣﴾

„Waszym bogiem jest Bóg Jedyny! Nie ma boga jak tylko On, Miłosierny, Miłościwy!"

(Koran, 2:163).

Każdy, kto został obrany jako inny bóg obok Allaha, tego boskość jest fałszywa. Bóg Najwyższy powiedział:

﴿ذَٰلِكَ بِأَنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلْحَقُّ وَأَنَّ مَا يَدْعُونَ مِن دُونِهِۦ هُوَ ٱلْبَٰطِلُ وَأَنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلْعَلِىُّ ٱلْكَبِيرُ ٦٢﴾

„Jest tak, gdyż Bóg jest prawdą, a to, co poza Nim wzywają, jest fałszem. Zaprawdę, Bóg jest Wyniosły, Wielki!" (Koran, 22:62).

Właśnie dlatego wszyscy wysłannicy, od Noego aż po Muhammada (pokój będzie z nimi), wzywali swoje ludy do monoteizmu i oddawania czci wyłącznie Allahowi, bez przypisywania Mu współtowarzyszy. Allah Najwyższy obalił obranie przez bałwochwalców bogów, których czczą u boku Allaha Najwyższego, szukając od nich pomocy i wsparcia, za pomocą dwóch logicznych dowów:

Pierwszy: w tych bożkach, które wybraliście, nie ma ani trochę cech boskości. Są one stworzone, same nic nie tworzą, nie dają korzyści tym, co ich czczą, ani nie chronią ich od krzywdy, nie panują nad życiem, ani nad śmiercią, ani nad wskrzeszeniem. Tak jak Bóg Najwyższy powiedział:

﴿وَٱتَّخَذُواْ مِن دُونِهِۦٓ ءَالِهَةً لَّا يَخۡلُقُونَ شَيۡـٔٗا وَهُمۡ يُخۡلَقُونَ وَلَا يَمۡلِكُونَ لِأَنفُسِهِمۡ ضَرّٗا وَلَا نَفۡعٗا وَلَا يَمۡلِكُونَ مَوۡتٗا وَلَا حَيَوٰةٗ وَلَا نُشُورٗا ٣﴾

„Oni jednak wzięli sobie zamiast Niego bożki, które niczego nie tworzą, a same są stworzone. One nie mogą sobie ani wyrządzić krzywdy, ani przynieść korzyści, i nie panują ani nad śmiercią, ani nad życiem, ani nad zmartwychwstaniem."

(Koran, 25:3).

Po drugie owi bałwochwalcy zgadzali się, że Allah Najwyższy jest jedynym Stwórcą i Zarządcą, bez żadnego współtowarzysza. Wymaga to, aby uznawali Go za jedyny obiekt czci, tak jak uznali go za jedynego pana. Tak jak Bóg Najwyższy powiedział:

﴿قُل لِّمَنِ ٱلۡأَرۡضُ وَمَن فِيهَآ إِن كُنتُمۡ تَعۡلَمُونَ ٨٤ سَيَقُولُونَ لِلَّهِۚ قُلۡ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ٨٥ قُلۡ مَن رَّبُّ ٱلسَّمَٰوَٰتِ ٱلسَّبۡعِ وَرَبُّ ٱلۡعَرۡشِ ٱلۡعَظِيمِ ٨٦ سَيَقُولُونَ لِلَّهِۚ قُلۡ أَفَلَا تَتَّقُونَ ٨٧ قُلۡ مَنۢ بِيَدِهِۦ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيۡءٖ وَهُوَ يُجِيرُ وَلَا يُجَارُ عَلَيۡهِ إِن كُنتُمۡ تَعۡلَمُونَ ٨٨ سَيَقُولُونَ لِلَّهِۚ قُلۡ فَأَنَّىٰ تُسۡحَرُونَ ٨٩﴾

84. Powiedz: "Do kogo należy ziemia i ci, którzy są na niej, jeśli wiecie?"

85. Oni powiedzą: „Do Boga!" Powiedz: „Czemu więc tego nie pamiętacie?"

86. Powiedz: "Kto jest Panem siedmiu niebios i Panem Tronu Wielkiego?"

87. Oni powiedzą: "Bóg!" Powiedz: "Czemu więc

nie jesteście bogobojni?"

88. Powiedz: "W czyich rękach jest władztwo nad wszystkimi rzeczami i kto ochrania, ale nie potrzebuje ochrony, jeśli wiecie?"

89. Oni powiedzą: "Bóg!" Powiedz: "Dlaczego więc tak się oszukujecie?" (Koran, 23:84–89). Jeśli uznają monoteizm w panowaniu, muszą poświęcić się czci wyłącznie Boga Najwyższego i nie przypisywać Mu w niej żadnych partnerów.

3. Wiara w Imiona i Atrybuty:

To znaczy: potwierdzenie tego, jak Allah opisał siebie samego w Jego księdze lub potwierdził to Posłaniec Boga (niech pokój i błogosławieństwo będzie z nim) w swojej Sunnie. Obejmuje to wiarę w imiona i atrybuty w sposób odpowiedni dla Boga Najwyższego bez jakiejkolwiek deformacji ani zaniedbania, ani przekształcenia, ani porównań. Bóg Najwyższy powiedział:

﴿وَلِلَّهِ ٱلۡأَسۡمَآءُ ٱلۡحُسۡنَىٰ فَٱدۡعُوهُ بِهَاۖ وَذَرُواْ ٱلَّذِينَ يُلۡحِدُونَ فِيٓ أَسۡمَٰٓئِهِۦۚ سَيُجۡزَوۡنَ مَا كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ١٨٠﴾

„Do Boga należą imiona najpiękniejsze: wzywajcie Go nimi i pozostawcie tych, którzy bluźnią Jego imionom. Niebawem będzie im odpłacone za to, co czynią!" (Koran, 7:180). Najwyższy powiedział również:

﴿...لَيۡسَ كَمِثۡلِهِۦ شَيۡءٞۖ وَهُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلۡبَصِيرُ﴾

„Nie ma niczego, co byłoby do Niego podobne. On jest Słyszący, Widzący!” (Koran, 42:11).

Szirk (politeizm, bałwochwalstwo) dzieli się na trzy kategorie:

1. Wielki szirk
2. Mały szirk
3. Szirk ukryty

1. Wielki szirk

Jego definicja: równanie kogokolwiek z Allahem w tym, co jest Jego wyłączną cechą. Tak jak Bóg Najwyższy powiedział:

﴿إِذۡ نُسَوِّيكُم بِرَبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ٩٨﴾

„(...) gdy uważaliśmy was za równych z Panem światów!” (Koran, 26:98).

To obejmuje kierowanie aktów czci do kogoś innego niż Allah Najwyższy lub kierowanie ich częściowo do kogoś innego poza Nim, jak modlitwa, wołanie o pomoc, składanie ślubów, ofiarowanie i inne rodzaje czci.

Obejmuje również uznanie za dozwolone to, czego Allah Wszechmogący zakazał, zakazywanie tego, co jest dozwolone lub zaniechanie tego, co Bóg Wszechmogący nakazał. Podobnie uznanie za dozwolone tego, co jest powszechnie znane jako zakazane w religii, jak uznawanie za dozwolone cudzołóstwa, picia alkoholu, nieposłuszeństwa wobec rodziców, lichwy lub czegoś podobnego

zakazywanie dozwolonych przez Allaha dobrych rzeczy lub zaniechanie tego, co Bóg nakazał. Jak bycie przekonanym, że modlitwa nie jest obowiązkowa, że post nie jest obowiązkowy, lub, że jałmużna (zakat) nie jest obowiązkowa.

Szirk większy powoduje unieważnienie uczynków oraz wieczne potępienie w Ogniu dla tego, kto umrze w tym stanie. Tak jak Bóg Najwyższy powiedział:

﴿...وَلَوۡ أَشۡرَكُواْ لَحَبِطَ عَنۡهُم مَّا كَانُواْ يَعۡمَلُونَ﴾

„Gdyby oni dodawali Mu współtowarzyszy, wówczas wszystko to, co uczynili, byłoby daremne.” (Koran, 6:88).

Nie będzie wybaczone komuś, kto umrze w takim stanie, a Raj będzie dla niego zakazany. Tak jak Bóg Najwyższy powiedział:

﴿إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَغۡفِرُ أَن يُشۡرَكَ بِهِۦ وَيَغۡفِرُ مَا دُونَ ذَٰلِكَ لِمَن يَشَآءُ...﴾

„Bóg nie przebacza dodawania Mu współtowarzyszy, ale On przebacza, komu zechce, inne grzechy...” (Koran, 4:48). Najwyższy powiedział również:

﴿...إِنَّهُۥ مَن يُشۡرِكۡ بِٱللَّهِ فَقَدۡ حَرَّمَ ٱللَّهُ عَلَيۡهِ ٱلۡجَنَّةَ وَمَأۡوَىٰهُ ٱلنَّارُ...﴾

„Kto dodaje Bogu współtowarzyszy, temu Bóg zabroni wejścia do Raju i jego miejscem schronienia będzie ogień...” (Koran, 5:72).

2. Mały szirk

To, co zostało określone w tekstach jako szirk, ale nie osiągnęło poziomu większego szirku, nazywa się szirkiem mniejszym. Przykładem jest składanie przysięgi na kogoś innego niż Allah Najwyższy. Jak przysięganie na Kaabę, proroków, uczciwość, życie danej osoby i tym podobne. Powiedział także (niech pokój i błogosławieństwo Allaha będzie z nim):

«مَنْ حَلَفَ بِغَيرِ اللهِ فَقَدْ كَفَرَ أَو أَشرَكَ».

„Kto przysiągł na kogoś innego niż Allah, ten popełnił niewiarę lub szirk."[1]

Może być uznany jako większy ze względu na to, co jest w sercu człowieka. Jeśli w sercu przysięgającego na proroka lub szejka jest przekonanie, że jest on równy Allahowi, albo że można go wzywać zamiast Allaha, albo że ma władzę nad wszechświatem, to jest to szirk większy, natomiast jeśli ktoś przysięga na kogoś innego niż Allah, nie mając takiego zamiaru, a jedynie wypowiada to z przyzwyczajenia, to jest to mniejszy szirk. To zachowanie gdzieniegdzie bywa powszechne, dlatego konieczne jest zwrócenie na to uwagi i ostrzeganie przed tym, aby chronić i

[1] Przekazany przez Imama Ahmada w Musnadzie, hadis numer 6072, a także przez at-Tirmizi, hadis numer 1535, uznany jako hadis o statusie hasan (dobry).

zabezpieczać monoteizm.

3. Szirk ukryty

To kryjąca się w sercu chęć robienia czegoś na pokaz. Jak ten, kto modli się lub recytuje Koran, by ludzie go widzieli, lub chwali Boga, by go chwalili, lub rozdaje jałmużnę, by wzbudzić podziw. To unieważnia czyn, w którym człowiek szukał uznania u ludzi, ale nie dotyczy to innych uczynków, które były szczere dla Boga Najwyższego.

Prorok Muhammad (niech pokój i miłosierdzie Allaha będzie z nim) powiedział:

«الشِّرْكُ فِي هَذِهِ الْأُمَّةِ أَخْفَى مِنْ دَبِيبِ النَّمْلَةِ السَّوْدَاءِ عَلَى الصَّفَاةِ السَّوْدَاءِ فِي ظُلْمَةِ اللَّيْلِ، وَكَفَّارَتُهُ أَنْ يَقُولَ: "اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ أَنْ أُشْرِكَ بِكَ شَيْئًا وَأَنَا أَعْلَمُ، وَأَسْتَغْفِرُكَ مِنَ الذَّنْبِ الَّذِي لَا أَعْلَمُ».

„Szirk w tej wspólnocie jest bardziej ukryty niż chód czarnej mrówki na czarnym kamieniu w ciemności nocy, a jego pokutą jest powiedzenie: »O Allahu, szukam u Ciebie schronienia przed popełnieniem szirku świadomie i proszę Cię o przebaczenie za grzech, którego nie jestem świadomy«"[1].

Rodzaje niewiary (kufr):

[1] Przekazał Al-Buchari w Al-Adab Al-Mufrad, hadis numer 716, Ahmad w Al-Musnad, hadis numer 19606, a także Al-Dija' Al-Maqdisi w Al-Ahadith Al-Muchtara (1/150). Uznane za autentyczne przez Al-Albaniego w Sahih Al-Dżami' As-Saghir, hadis numer 3731.

Rodzaj pierwszy: Niewiara największa

Jest to przyczyna wiecznego potępienia w Ogniu i jest jej pięć rodzajów:

1. Niewiara przez zaprzaczenie

Jest to przekonanie o tym, że Prorocy kłamali, co jest rzadkie wśród niewiernych, ponieważ Allah Wszechmogący wsparł swoich wysłanników jasnymi dowodami. Stan tych, którzy zaprzeczają, jest taki, jak opisał ich Bóg:

﴿وَجَحَدُوا بِهَا وَاسْتَيْقَنَتْهَا أَنْفُسُهُمْ ظُلْمًا وَعُلُوًّا...﴾

„I zaprzeczali im, chociaż ich dusze je potwierdzały, przez niesprawiedliwość i dumę..."

(Koran, 16:14).

2. Niewiara wynikająca z pychy i arogancji.

Jest podobna do niewiary Iblisa, ponieważ on nie zaprzeczył rozkazowi Allaha ani go nie odrzucił, ale odpowiedział na niego odmową i arogancją. Bóg Najwyższy powiedział:

﴿وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَٰٓئِكَةِ ٱسْجُدُوا۟ لِءَادَمَ فَسَجَدُوٓا۟ إِلَّآ إِبْلِيسَ أَبَىٰ وَٱسْتَكْبَرَ وَكَانَ مِنَ ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿٣٤﴾﴾

„I kiedy powiedzieliśmy aniołom: »Pokłońcie się Adamowi!«, wszyscy się pokłonili oprócz Iblisa. On odmówił, wbijając się w pychę, i stał się niewiernym." (Koran, 2:34).

3. Niewiara przez odwrócenie się

A to dlatego, że osoba odwraca swoje ucho i

serce od podążania za prawdą. Nie zwraca na nią uwagi i ignoruje ją. Bóg Najwyższy powiedział:

﴿وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّن ذُكِّرَ بِـَٔايَـٰتِ رَبِّهِۦ ثُمَّ أَعْرَضَ عَنْهَآ ۚ إِنَّا مِنَ ٱلْمُجْرِمِينَ مُنتَقِمُونَ﴿٢٢﴾﴾

„Któż jest bardziej niesprawiedliwy niż ten, któremu są przypominane znaki jego Pana, a on odwraca się od nich? Zaprawdę, zemścimy się na grzesznikach!" (Koran, 32:22).

Jeżeli chodzi o częściowe odwrócenie się, to jest to grzech, a nie niewiara. Dzieje się tak, gdy osoba zaprzestała nauki niektórych obowiązków religijnych, takich jak zasady postu albo pielgrzymki oraz tym podobne.

4. Niewiara przez wątpliwości

Występuje wtedy, kiedy człowiek waha się i nie jest pewny prawdy, lecz wątpi w nią, jak w słowach Boga Najwyższego:

﴿وَدَخَلَ جَنَّتَهُۥ وَهُوَ ظَالِمٌ لِّنَفْسِهِۦ قَالَ مَآ أَظُنُّ أَن تَبِيدَ هَـٰذِهِۦٓ أَبَدًا ﴿٣٥﴾ وَمَآ أَظُنُّ ٱلسَّاعَةَ قَآئِمَةً وَلَئِن رُّدِدتُّ إِلَىٰ رَبِّى لَأَجِدَنَّ خَيْرًا مِّنْهَا مُنقَلَبًا ﴿٣٦﴾﴾

„Potem wszedł do swego ogrodu, gdzie wyrządził sobie niesprawiedliwość, mówiąc: »Nie sądzę, żeby to kiedykolwiek zginęło.«"

„'I nie sądzę, że Godzina nadejdzie. A jeśli do mego Pana będę sprowadzony, to z pewnością znajdę w zamian coś lepszego". (Koran, 18:35–36).

5. Niewiara przez hipokryzję

To znaczy, że człowiek deklaruje wiarę, ale w sercu ukrywa niedowierzanie. Bóg Najwyższy powiedział:

﴿وَمِنَ ٱلنَّاسِ مَن يَقُولُ ءَامَنَّا بِٱللَّهِ وَبِٱلۡيَوۡمِ ٱلۡأٓخِرِ وَمَا هُم بِمُؤۡمِنِينَ ٨﴾

„Są wśród ludzi tacy, którzy mówią: »My wierzymy w Boga i w Dzień Ostatni«. Jednak oni nie są wierzącymi.” (Koran, 2:8).

Oto rodzaje niewiary większej, które wykluczają z religii.

Rodzaj drugi: Niewiara mniejsza

Ten rodzaj nie spowoduje kary w Ogniu Piekielnym. To jest to, co zostało wymienione w Księdze i Sunnie jako niewiara, nieopisana rodzajnikiem określonym (al-), lecz w formie nieokreślonej. Istnieje jej wiele przykładów, a wśród nich: Hadis Abu Hurajry (niech Bóg będzie z niego zadowolony), który zrelacjonował: Wysłannik Boży (niech pokój i błogosławieństwo Boga będzie z nim) powiedział:

«اثْنَتَانِ فِي النَّاسِ هُمَا بِهِمْ كُفْرٌ: الطَّعْنُ فِي النَّسَبِ، وَالنِّيَاحَةُ عَلَى المَيِّتِ».

„Są w ludziach dwie rzeczy, w których jest coś z niewiary: kwestionowanie pochodzenia i lamentowanie nad zmarłym."[1]

[1] Przekazał Muslim (121) i Ahmad w Musnadzie (10434).

2) Wiara w anioły

Należy ona do spraw niewidzialnych. Stworzył je Allah Wszechmogący ze światła. Oddają one cześć Allahowi, Najwyższemu. Nie mają nic z boskich cech związanych z panowaniem, ani prawa do bycia czczonym. One nie sprzeciwiają się Bogu w tym, co im nakazał. Czynią to, co im nakazano. Ich liczba jest wielka. Nie zliczy ich nikt jak tylko Allah Najwyższy.

Wiara w anioły zawiera cztery rzeczy:

1. Wiara w ich istnienie.

2. Wiara w te, których imiona poznaliśmy, na przykład, Gabriel, Michał, Israfil oraz inni. A w te, których imion nie poznaliśmy, wierzymy ogólnie.

3. Wiara w to, czego się już dowiedzieliśmy o ich cechach, które zostały przedstawione w Księdze i Sunnie. Tak jak opis Dżibrila (Gabriela), bo Prorok (niech pokój i błogosławieństwo Allaha będzie z nim) poinformował nas, że widział go w postaci, w której został stworzony przez Allaha Najwyższego, i miał on sześćset skrzydeł zakrywających horyzont.

4. Wiara w to, co wiemy o ich czynach, tak jak wychwalanie przez nich Allaha Najwyższego i oddawanie Mu czci dniem i nocą bez znużenia lub osłabienia.

Przykładem jest Dżibril (Gabriel), któremu powierzone było objawienie.

Israfil, któremu powierzone jest dmuchnięcie w Róg.

Anioł Śmierci, odpowiedzialny za chwytanie dusz podczas śmierci.

Malik - strażnik Piekła, Ridłan - strażnik Raju i inni.

3) Wiara w Księgi

Księgi, o których mowa, to księgi objawione, które Allah Najwyższy zesłał swoim wysłannikom. Przewodnictwo dla ludzkości i miłosierdzie dla nich, tak aby osiągnęli szczęście w obu światach.

Wiara w Księgi zawiera cztery kwestie:

1. Wiara w to, że są zesłane przez Allaha.

2. Wiara w ich nazwy, tak jak zostały przekazane; na przykład Koran, który został objawiony Muhammadowi (niech pokój błogosławieństwo Allaha będzie z nim), Tora, która została objawiona Mojżeszowi (pokój z nim), Ewangelia, która została objawiona Jezusowi (pokój z nim), czy Psalmy, które Allah zesłał Dawidowi (pokój z nim).

A jeśli chodzi o księgi, których nazw nie poznaliśmy, wierzymy w nie ogólnie.

3. Wiara w zawarte w nich informacje; na przykład w to, co jest w Koranie, oraz w to, co nie zostało zmienione w poprzednich księgach.

4. Robienie rzeczy zgodnie z zasadami prawa, o

ile nie było abrogowane, niezależnie czy zrozumieliśmy mądrość stojącą za tym, czy nie. Wszystkie poprzednie Księgi zostały unieważnione i zastąpione Wielkim Koranem. Nie jest dozwolone praktykowanie któregokolwiek z przepisów poprzednich Ksiąg, chyba że jest poprawny i potwierdzony przez Święty Koran lub Sunnę Proroka.

4) Wiara w Proroków (pokój z nimi)

Wysłannicy (rusul) to liczba mnoga wysłannika (rasuul). To ten, któremu zostało objawione prawo boże oraz nakazane, aby je przekazał. Pierwszym z nich był Noe (niech pokój będzie z nim), a ostatnim Muhammad (niech pokój i błogosławieństwo Allaha będzie z nim). Są to ludzie stworzeni. Nie posiadają nic z boskich cech ani prawa do bycia czczonym.

Wiara w Proroków obejmuje:

1. Wiara w to, że ich przesłanie to prawda od Allaha. Zatem ten, kto odrzucił przesłanie jednego z nich, odrzucił ich wszystkich.

2. Wiara w jego imię, jeśli poznaliśmy go po imieniu, na przykład: Muhammad, Ibrahim, Musa, Isa, Nuh (pokój z nimi wszystkimi). Oni są spośród posłańców o wielkiej cierpliwości i determinacji.

A jeśli chodzi o tych, których imienia nie poznaliśmy, to wierzymy w nich ogólnie. Bóg

Najwyższy powiedział:

﴿وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلًا مِّن قَبْلِكَ مِنْهُم مَّن قَصَصْنَا عَلَيْكَ وَمِنْهُم مَّن لَّمْ نَقْصُصْ عَلَيْكَ...﴾

"Posłaliśmy posłańców przed tobą. Wśród nich są tacy, o których już opowiadaliśmy tobie. Wśród nich są też tacy, o których tobie nie opowiadaliśmy." (Koran, 40:78).

3. Wiara w autentyczne wiadomości na ich temat.

4. Postępowanie według prawa bożego, pochodzącego od tego, kto został do nas wysłany spośród nich. Jest nim Muhammad (niech pokój i błogosławieństwo Allaha będzie z nim), ostatni z nich.

5) Wiara w Dzień Ostateczny

To jest Dzień Sądu, w którym ludzie będą wskrzeszeni, aby otrzymać rozrachunek i wynagrodzenie. Został tak nazwany, ponieważ nie będzie już po nim żadnego dnia. Wtedy ludzie Raju i ludzie Ognia zamieszkają w swoich siedzibach.

Wiara w Dzień Ostateczny obejmuje trzy rzeczy:

A) wiara we wskrzeszenie:

Jest to ożywienie martwych, gdy zadmą w róg po raz drugi. Ludzie staną naprzeciwko Pana Światów, na boso, bez butów, nadzy, nieokryci, nieobrzezani. Bóg Najwyższy powiedział:

﴿كَمَا بَدَأْنَا أَوَّلَ خَلْقٍ نُعِيدُهُ وَعْدًا عَلَيْنَا إِنَّا كُنَّا فَاعِلِينَ ﴿١٠٤﴾﴾

"I tak jak powołaliśmy pierwsze stworzenie, My ponownie je powołamy. To jest obietnica, którą złożyliśmy: My ją spełnimy!" (Koran, 21:104).

B) Wiara w rozrachunek i wynagrodzenie:

Sługa jest rozliczany za swoje uczynki i dostaje nagrodę za nie, tak jak powiedział Allah Najwyższy:

﴿إِنَّ إِلَيْنَآ إِيَابَهُمْ ﴿٢٥﴾ ثُمَّ إِنَّ عَلَيْنَا حِسَابَهُم ﴿٢٦﴾﴾

"Zaprawdę, do Nas zmierza powrót"
"I to my ich rozliczymy!" (Koran, 88:25–26).

C) Wiara w Raj i Piekło:

Są to wieczne miejsca przebywania dla stworzenia. Raj jest miejscem przyjemności, które Allah Najwyższy przygotował dla wierzących i bogobojnych, którzy byli posłuszni Allahowi i Jego Wysłannikowi (niech pokój i błogosławieństwo Allaha będzie z nim). Są w nim rzeczy, których żadne oko nie widziało, żadne ucho nie słyszało i które nie przyszły na myśl żadnemu człowiekowi.

A jeśli chodzi o Piekło, to jest to miejsce poddania karze, którą Allah Najwyższy przygotował dla niewiernych, którzy nie uwierzyli w Boga i sprzeciwili się Jego wysłannikom. Są w nim rodzaje kar i tortur, których nie można sobie wyobrazić.

6) Wiara w przeznaczenie, zarówno jego dobre, jak i złe strony:

Przeznaczenie oznacza określenie przez Allaha Wszechmocnego tego, co będzie, zgodnie z Jego wcześniejszą wiedzą i mądrością.

Wiara w przeznaczenie obejmuje cztery rzeczy:

1. Wiedza: To wiara w posiadanie wiedzy przez Allaha Najwyższego, że On wie, co było i co będzie oraz w jaki sposób to będzie, zarówno ogólnie, jak i szczegółowo, odwiecznie i na zawsze. On jest Wszechwiedzący o tym, czego nie ma, a jeśli jest, to jak. Tak jak powiedział Wszechmogący:

﴿وَلَوۡ رُدُّواْ لَعَادُواْ لِمَا نُهُواْ عَنۡهُ ...﴾

"A gdyby zostali sprowadzeni, to z pewnością powróciliby do tego, co było im zakazane!"

(Koran, 6:28).

2. Zapisywanie: Jest to wiara, że Allah Najwyższy zapisał miary wszystkiego aż do Dnia Zmartwychwstania. Tak jak Bóg Najwyższy powiedział:

﴿أَلَمۡ تَعۡلَمۡ أَنَّ ٱللَّهَ يَعۡلَمُ مَا فِي ٱلسَّمَآءِ وَٱلۡأَرۡضِۗ إِنَّ ذَٰلِكَ فِي كِتَٰبٍۚ إِنَّ ذَٰلِكَ عَلَى ٱللَّهِ يَسِيرٞ ٧٠﴾

"Czyżbyś nie wiedział, że Bóg zna wszystko, co jest w niebiosach i na ziemi? I że jest to w Księdze? To jest dla Boga łatwe!" (Koran, 22:70).

3. Al-Maszi'a (wola): To wiara, że w tym wszechświecie nie dzieje się nic, poza tym, co zechce Allah, Wychwalony i Wywyższony. Bóg Najwyższy powiedział:

﴿وَرَبُّكَ يَخۡلُقُ مَا يَشَآءُ وَيَخۡتَارُ ...﴾

"Twój Pan stwarza, co chce, i wybiera" (Koran, 28:68). Człowiek posiada wolną wolę, która nie wykracza poza Wolę Boga, jak powiedział Allah Najwyższy:

﴿وَمَا تَشَآءُونَ إِلَّآ أَن يَشَآءَ ٱللَّهُ رَبُّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ٢٩﴾

"Nie zechcecie, jeśli nie będzie chciał Bóg, Pan światów." (Koran, 81:29).

4. Stworzenie. Jest to wiara, że Allah Wszechmogący stworzył stworzenia oraz ich czyny, zarówno te dobre, jak i złe. Bóg Najwyższy powiedział:

﴿ٱللَّهُ خَٰلِقُ كُلِّ شَيۡءٖۖ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ وَكِيلٞ ٦٢﴾

„Bóg jest Stwórcą wszystkich rzeczy i On jest wszystkich rzeczy Stróżem." (Koran, 39:62).

Zebrano te punkty w poniższym wersie poezji:

"Wiedza to zapis woli naszego Pana, a Jego stworzenie — to istnienie i powołanie do życia".

Zagadnienie trzecie: Ihsan (doskonałość religijna)

Ihsan (doskonałość w wierze) to jeden filar: oznacza oddawanie czci Allahowi tak, jakby się Go widziało, i nawet jeśli nie widzisz Go, masz świadomość, że On z pewnością widzi Ciebie.

Innymi słowy: człowiek wykonuje to, co Bóg mu nakazał, tak jakby stał przed obliczem Boga Wszechmogącego. A to wymaga pełnej bojaźni i zwrócenia się ku Niemu, Allahowi Najwyższemu. Wykonywanie aktu czci wymaga zgodności z Sunną Proroka (niech pokój i błogosławieństwo Allaha będzie z nim).

Ihsan ma dwa poziomy, a ci, którzy dążą do doskonałości, zajmują różne pozycje w tej doskonałości.

Pierwszy poziom: najwyższy, to poziom obserwacji. Polega na tym, że sługa postępuje tak, jakby sercem oglądał Boga Wszechmogącego, przez co serce rozświetla się wiarą, aż to, co niewidzialne, staje się jak widzialne.

Drugi poziom: Szczerość i samokontrola Polega to na tym, że sługa stara się uświadomić sobie, że Bóg go nieustannie widzi i jest świadomy jego czynów. Gdy jest tego świadomy, staje się oddany Bogu Najwyższemu.

Zagadnienie czwarte: Krótkie omówienie zasad Ahl as-Sunna ła-l-Dżama'a (Ludzi Sunny i Wspólnoty)

1. Podążanie za tym, co zawarte w Księdze i Sunnie, zarówno w sprawach ukrytych, jak i jawnych oraz nie przekładanie słów żadnego człowieka nad słowa Allaha Najwyższego i Jego Wysłannika (niech pokój i błogosławieństwo Allaha będzie z nim).

2. Właściwie nastawienie serc i języków wobec towarzyszy Wysłannika Boga (pokój z nim). Uznają, że kalifem po Proroku (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) był Abu Bakr, potem Umar, następnie Usman, a potem Ali (niech Allah będzie z nich wszystkich zadowolony).

3. Miłość do rodziny Proroka (niech pokój i błogosławieństwo Allaha będzie z nim) oraz lojalność wobec nich, a szczególnie wobec tych z jego rodziny, którzy są ludźmi prawymi.

4. Nie buntowanie się przeciwko przywódcom i władcom, nawet jeśli są niesprawiedliwi. Modlą się o prawość i zdrowie dla nich i nie modlą się przeciwko nim. Posłuszeństwo im jest obowiązkiem wynikającym z posłuszeństwa Bogu Wszechmogącemu, o ile nie nakazują grzechu. Jeśli zostanie im nakazane nieposłuszeństwo wobec Boga, to nie należy ich w tym słuchać

ani podporządkować się. Pozostaje posłuszeństwo wobec nich w tym, co jest słuszne.

5. Wiara w cudowne czyny bliskich Bogu ludzi (ałlija'). To, co Bóg czyni za ich pośrednictwem, wychodzi poza prawa natury.

6. Nie dokonują takfir (uznania za niewiernych) ludzi modlących się w kierunku Kaaby z powodu samych grzechów i dużych występków, tak jak czynią to charydżyci. Braterstwo w wierze pozostaje niezachwiane mimo grzechów. Mówią o grzeszniku: jest wierzącym poprzez swoją wiarę i grzesznikiem (fasiq) z powodu swojego dużego grzechu.

Rozdział drugi: Kwestie dotyczące aktów czci

Zagadnienie pierwsze: czystość

Arabskie słowo "at-tahara" oznacza czystość oraz unikanie zanieczyszczeń fizycznych i duchowych.

Zaś w terminologii religijnej to usunięcie stanu nieczystości rytualnej oraz zniknięcie nieczystości. Ablucja to klucz do modlitwy. Z tego powodu nauka jej jest jednym z najważniejszych zadań w sprawach religii, które każdy muzułmanin musi poznać i pielęgnować.

Po pierwsze: Rodzaje wody:

1. Czysta. Nadaje się do oczyszczenia. Może tak być, gdy pozostaje w swojej pierwotnej formie, jak woda deszczowa, rzeczna lub morskia, albo, gdy zmieszała się z nim czysta substancja, która go nie zdominowała ilościowo ani nie zmieniła jego nazwy.

2. Nieczysta. Jej użycie jest niedozwolone. Nie znosi stanu rytualnej nieczystości. Ani nie usuwa nieczystości materialnych. To substancja, która zmieniła swój kolor, zapach lub smak z powodu nieczystości.

Po drugie: Nieczystość:

Nieczystość jest to specyficzne zanieczyszczenie, które uniemożliwia odprawienie modlitwy. Przykładami są mocz, kał, krew oraz inne, które mogą znajdować się na ciele, miejscu modlitwy lub odzieży.

Domyślnym stanem substancji jest dozwolenie i czystość (at-tahara). Kto twierdzi o nieczystości jakiejś rzeczy, musi przedstawić dowód. Nie są uważane za nieczystości: flegma, pot człowieka i pot osła, ponieważ są one czyste, choć mogą być uważane za nieprzyjemne. Każda nieczystość jest brudem, ale nie odwrotnie.

Nieczystość dzieli się trzy stopnie:

Pierwszy: najcięższy stopień nieczystości

Przykładem jest nieczystość czegoś, co polizał pies. Sposób oczyszczenia: umycie siedem razy, z czego pierwszy raz z użyciem ziemi.

Drugi: łagodniejsza nieczystość

Przykładem jest mocz niemowlęcia, jeśli dotknie ubrania lub czegoś podobnego. Sposób oczyszczenia: należy polać ją wodą, aby całkowicie ją pokryła, bez potrzeby pocierania lub wyciskania.

Trzecia: nieczystość średniego stopnia

Mocz i kał człowieka, a także większość nieczystości, jeśli znajdą się na ziemi lub odzieży. Sposób jej oczyszczenia to usunięcie substancji nieczystej, jeśli jest materialna, oraz oczyszczeniu miejsca wodą lub innymi środkami czyszczącymi.

Wśród form tej nieczystości są:

1. Mocz i stolec człowieka.
2. Wydzieliny mazj i ładj[1].
3. Odchody zwierząt, których mięsa nie można jeść.
4. Krew menstruacyjna i poporodowa.
5. Ślina psa.
6. Ciała martwe, z wyjątkiem:

[1] Mazj: Rzadka, bezbarwna wydzielina, która pojawia się podczas pieszczot, myślenia o stosunku, chęci jego odbycia, patrzenia na coś podniecającego lub innych podobnych sytuacji, i wydostaje się w postaci kropli, często bez odczuwania jej wypływu. Ładj: Gęsta, biała wydzielina, która pojawia się po oddaniu moczu lub przy dźwiganiu ciężkich przedmiotów.

a) zmarłego człowieka,

b) martwych ryb i szarańczy,

c) martwych stworzeń, które nie mają płynnej krwi, takie jak muchy, mrówki, pszczoły itp.,

d) kości, rogów, pazurów, włosów i piór.

Sposób oczyszczania z nieczystości jest następujący:

1. Woda jest podstawowym środkiem do oczyszczania z nieczystości, dlatego nie powinno się zastępować ją innymi.

2. Kwestie dotyczące oczyszczania rzeczy nieczystych lub zanieczyszczonych, określone przez prawo religijne:

a) Skóra padliny staje się oczyszczona przez garbowanie.

b) Oczyszczenie naczynia, z którego pił pies, polega na umyciu go siedem razy, w tym pierwszy raz ziemią.

c) Oczyszczenie ubrania, gdy pobrudzi się krwią menstruacyjną, polega na jej fizycznym usunięciu (zdrapaniu), następnie przemyciu wodą, a potem przepłukaniem. Jeśli po tym pozostanie ślad, nie szkodzi.

d) Oczyszczenie dolnej części kobiecej sukni następuje poprzez kontakt z czystą ziemią.

e) Oczyszczenie ubrania z moczu niemowlęcia płci męskiej ma miejsce poprzez polanie wodą, a z moczu dziewczynki poprzez wypranie ubrania.

f) Oczyszczenie ubrania z wydzieliny mazj następuje poprzez skropienie miejsca wodą.

g) Oczyszczenie spodu sandała (butów) następuje poprzez wytarcie go o czystą ziemię.

h) Oczyszczenie ziemi z nieczystości można osiągnąć poprzez wylanie wiadra wody na zanieczyszczone miejsce albo poprzez pozostawienie go do wyschnięcia na słońcu lub wietrze. Gdy zniknie ślad nieczystości, staje się czysta.

3. Czynności, które są zakazane dla osoby w stanie nieczystości rytualnej (muhdis):

Rzeczy zabronione osobie w stanie mniejszej lub większej nieczystości rytualnej:

1. Modlitwa zarówno obowiązkowa, jak i zalecana. Przekazał Ibn Umara (niech Bóg będzie z nich zadowolony), że Prorok (pokój z nim) powiedział:

«لَا يَقْبَلُ اللَّهُ صَلَاةً بِغَيْرِ طُهُورٍ».

"Allah nie przyjmuje modlitwy bez oczyszczenia."[1]

2. Dotykanie mushafu (egzemplarza Koranu). Prorok (pokój z nim) napisał do Amra ibn Hazma:

«لَا يَمَسُّ الْقُرْآنَ إِلَّا طَاهِرٌ».

[1] Przekazał Muslim (224).

"Niech Koranu dotyka jedynie ten, kto jest czysty"[1].

3. Rytualne okrążanie wokół Kaaby (at-tałaf). Prorok Muhammad (niech pokój i błogosławieństwo Allaha będzie z nim) powiedział:

«الطَّوَافُ بِالْبَيْتِ صَلَاةٌ، إِلَّا أَنَّ اللَّهَ أَبَاحَ فِيهِ الْكَلَامَ».

"Okrążanie Kaaby jest jak modlitwa, z tym że Allah zezwolił na rozmowę podczas niego"[2]. Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) przed wykonaniem tałaf dokonywał ablucji. Potwierdzono, że Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) zabronił kobietom w okresie menstruacji okrążania Kaaby, aż do momentu, gdy się oczyszczą.

A oto rzeczy, które są zabronione osobie w stanie większej nieczystości rytualnej (dżunub):

1. Recytacja Koranu. Wynika to z hadisu relacjonowego przez Alego (niech Allah będzie z niego zadowolony): „Nic nie powstrzymywało go – to znaczy Proroka (niech pokój i błogosławieństwo Allaha będą z nim) – od Koranu, nawet stan

[1] Przekazał Malik w Al-Mułatta' (680 i 219), Al-Darimi (312) i Abdur-Razzaq w Musannaf (1328), uznane za autentyczne przez Al-Albaniego w Irła' al-Ghalil (122).

[2] Przekazał an-Nasa'i (12808) oraz Ahmad (15423), uznane za autentyczne przez Al-Albaniego w Irła' al-Ghalil (121).

nieczystości rytualnej”[1].

2. Przebywanie w meczecie bez ablucji (ładu). Bóg Najwyższy powiedział:

﴿يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَا تَقۡرَبُواْ ٱلصَّلَوٰةَ وَأَنتُمۡ سُكَٰرَىٰ حَتَّىٰ تَعۡلَمُواْ مَا تَقُولُونَ وَلَا جُنُبًا إِلَّا عَابِرِي سَبِيلٍ حَتَّىٰ تَغۡتَسِلُواْ...﴾

„O wy, którzy uwierzyliście! Nie zbliżajcie się do modlitwy, gdy jesteście pijani, dopóki nie będziecie wiedzieć, co mówicie; ani [będąc] w stanie nieczystości — chyba że tylko przechodzicie — dopóki się nie obmyjecie”. (Koran, 4:43).

Jeśli ktoś dokona ablucji, będąc w stanie większej nieczystości, może przebywać w meczecie. Na tej samej zasadzie, osoba w tym stanie może przejść przez meczet bez zatrzymywania się w nim.

Po czwarte: Etykieta załatwiania potrzeb fizjologicznych

Zaleca się przy załatwianiu potrzeb fizjologicznych:

1. Oddalenie się oraz ukrycie przed ludźmi w miejscu odosobnionym.

2. Wypowiedzenie ustalonej suplikacji przy wchodzeniu, która brzmi:

[1] Przekazał Ibn Madża (594) oraz Ibn Hibban (799). Hadis uznany za słaby przez Al-Albaniego w zbiorze "Słabe przekazy w Sunan At-Tirmizi" (146).

«اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْخُبْثِ وَالْخَبَائِثِ».

"Allahumma inni a'udhu bika min al-chubthi ła-l-chaba'ith." (Szukam schronienia u Ciebie, o Allahu, przed złem i złymi istotami!)[1].

Wymagania dotyczące załatwiania potrzeb fizjologicznych:

1. Unikanie zanieczyszczenia moczem.

2. Zakrycie aury (części ciała uznanych jako intymne).

Zabrania się podczas załatwiania potrzeb fizjologicznych:

1. Zwrócenie się w stronę qibli lub w stronę odwrotną.

2. Załatwianie potrzeb fizjologicznych na drogach i w miejscach publicznych.

3. Oddawanie moczu do wody stojącej.

Czyny niezalecane podczas załatwiania potrzeb fizjologicznych:

1. Dotykanie członka prawą dłonią podczas załatwiania potrzeby.

2. Oczyszczanie się po załatwieniu potrzeby prawą ręką (czy to w oczyszczaniu się wodą lub rzeczą stałą).

3. Niewskazane jest mówienie, a zwłaszcza wspominanie Boga Wszechmogącego podczas załatwiania potrzeb fizjologicznych.

[1] Przekazał Al-Buchari (142) i Muslim (122).

Po piąte: Zasady oczyszczania po załatwieniu potrzeby:

Al-Istindża' - Usuwanie śladów wydostających się z dwóch dróg (otworów) za pomocą wody.

Al-istidżmar - usunięcie śladów zanieczyszczeń z dróg wyjściowych bez użycia wody, na przykład za pomocą kamieni lub chusteczek.

Warunki dotyczące użycia kamieni (lub innych rzeczy stałych jak chusteczki) do oczyszczania:

1. Musi być to rzecz dozwolona (mubah).
2. Musi być czysta.
3. Musi być niezabrudzona.
4. Nie może to być kość ani odchody zwierząt.
5. Nie może to być czymś obdarzanym szacunkiem, jak na przykład kartki, które zawierają imię Boga Najwyższego.

Dozwolone jest dokonanie tylko oczyszczania za pomocą rzeczy stałych pod dwoma warunkami:

1. Aby to zabrudzenie nie było większe niż zazwyczaj.
2. Trzeba zastosować oczyszczanie co najmniej trzema kamieniami (lub innymi stałymi rzeczami).

6. Zasady dotyczące ablucji (łudu):

Wykonanie łudu (ablucji) jest wymagane dla trzech aktów czci:

1. Modlitwy - niezależnie od tego, czy jest obowiązkowa czy zalecana.

2. Dotykania mushafu (egzemplarza Koranu).
3. Okrążania Kaaby (at-tałaf).

Warunki ablucji (ładu):

1. Wyznawanie islamu.
2. Posiadanie intelektu.
3. Zdolność rozróżnienia między dobrem a złem.
4. Intencja - jej miejscem jest serce, a jej wypowiedzenie to innowacja. Każdy, kto zamierza wykonać ablucję, już spełnił warunek intencji. Jeśli obmycie części ciała, których dokonuje się w ablucji, odbywa się z zamiarem ochłodzenia lub oczyszczenia, to nie jest to ablucja.
5. Utrzymanie intencji wykonania ablucji do samego końca bez przerwania.
6. Ustanie tego, co zobowiązuje do stanu ładu (tj. wyprowadza z czystości). Z tego wyłączeni są: osoby z trwałym nietrzymaniem moczu oraz kobiety zmagająca się z krwawieniem (plamieniami poza menstruacją).
7. Bycie oczyszczonym po załatwieniu potrzeby: wodą lub rzeczami stałymi, dla osoby, która oddawała mocz lub kał.
8. Czystość wody i jej dozwoloność.
9. Usunięcie przeszkód uniemożliwiających dotarcie wody do skóry.
10. Nadejście czasu modlitwy dla osoby z ciągłym stanem nieczystości.

Czynności, które są obowiązkowe w

wykonywaniu ludu:

Obmycie twarzy, a w tym przepłukanie ust i nosa.

2. Obmycie rąk wraz z łokciami.

3. Przetarcie wodą całej głowy, w tym uszu.

4. Umycie stóp wraz z kostkami.

5. Zachowanie kolejności podczas mycia części ciała w ludu.

6. Ciągłość - nie należy robić dłuższych przerw między myciem poszczególnych części ciała.

Opis ablucji:

1. At-tasmija (wypowiedzenie imienia Boga).

2. Umycie dłoni trzy razy.

3. Mycie twarzy trzykrotnie, a w tym płukanie ust oraz oczyszczenie nosa.

4. Umycie rąk aż po łokcie trzy razy, zaczynając od prawej.

5. Przetarcie głowy wraz z uszami.

6. Umycie stóp aż po kostki, trzy razy, zaczynając od prawej stopy.

Czynniki, które unieważniają ablucję:

1. Wydostanie się czegokolwiek z dwóch dróg (otworów fizjologicznych), takie jak mocz, gazy i kał.

2. Wydostanie się nieczystej wydzieliny z ciała.

3. Zanik świadomości w wyniku snu lub innych przyczyn.

4. Dotykanie części intymnych ręką, zarówno z

przodu, jak i z tyłu, bez czegoś pomiędzy.

5. Spożycie mięsa wielbłąda.

6. Apostazja z islamu - niech Allah uchroni od tego nas i wszystkich muzułmanów.

Po siódme: Zasady przecierania po skarpetach:

1. Chuff to obuwie wykonane ze skóry lub podobnych materiałów.

2. Dżaurab to rodzaj ubioru, który nosi się na stopach, wykonany z wełny, bawełny albo podobnych materiałów.

Warunki przecierania po nich:

1. Muszą być zakładane po całkowitym oczyszczeniu.

2. Stopy wraz z kostkami są zakryte.

3. Muszą być czyste.

4. Przecierać można tylko w ograniczonym czasie.

5. Przetarcia mogą mieć miejsce podczas ablucji, a nie w pełnej kąpieli rytualnej (ghusl).

6. Obuwie musi być dozwolone. Jeżeli są zagrabione lub wykonane z jedwabiu w przypadku mężczyzny, nie wolno na nich dokonywać przetarcia. Jest tak, ponieważ rzecz zakazana nie uprawnia do korzystania z ułatwień.

Okres ważności przetarcia:

Dla osoby niepodróżującej jest to jeden dzień i

noc, a dla osoby podróżującej to trzy dni i trzy noce.

Sposób przecierania:

Zwilżenie ręki wodą, a następnie przetarcie górnej części skarpet (dżauraban) lub skórzanych skarpet (chuffan), od palców u nóg do goleni, jeden raz.

Czynniki unieważniające przecieranie:

1. Zakończenie się okresu ważności przetarcia.

2. Zdjęcie obydwu skarpet albo jednej z nich.

3. Wystąpienie stanu większej nieczystości rytualnej.

Status przecierania po skarpetach:

Jest to ułatwienie, a jego wykonanie jest lepsze niż zdejmowanie skarpet i mycie stóp. Korzystając z ulgi danej przez Boga Wszechmogącego, naśladuje się Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) i przeciwstawia się innowatorom.

3. Przecieranie po opatrunkach usztywniających, bandażach i plastrach:

Opatrunki usztywniające: to, co jest zakładane na złamania; z gipsu, patyków lub podobnych materiałów.

Bandaże to opatrunki z tkaniny lub podobnych materiałów, które są zakładane na rany, stłuczenia lub oparzenia.

Plastry to opatrunki nakładane na rany lub pęcherze w celach leczniczych.

Zasady przecierania po nich:

Jest dozwolone, gdy musi pozostać na miejscu. Warunkiem jest, żeby nie wykraczała poza obszar, który musi być opatrzony.

Nie jest dozwolone, jeśli potrzeba jej użycia już minęła, lub jeśli zdjęcie jej nie wiąże się z trudnością lub szkodą.

Sposób przecierania po nich:

Obmywa się obszar wokół niego, a następnie dokonuje się przetarcia go ze wszystkich stron. Nie przeciera się poza miejscem ablucji.

Po ósme: Zasady dotyczące tajammum

Tajammum: to przetarcie twarzy i rąk czystą ziemią, z zamiarem osiągnięcia stanu czystości, w określony sposób.

Stosunek religii do niego:

Tajammum należy wykonać zamiast ludu i ghusl w przypadku braku wody lub niemożliwości jej użycia.

Mądrość wynikająca z jego ustanowienia:

Tajammum (sucha ablucja) jest jedną z praktyk Ummy Muhammada (pokój i błogosławieństwo Allaha niech będą z nim). Nie było to znane w poprzednich narodach. To ułatwienie od Boga dla tego narodu i Jego dobroć wobec niego.

Przypadki, w których zaleca się tajammum:

1. Jeżeli brakuje wody, niezależnie od tego, czy w miejscu zamieszkania, czy w podróży, tak że pomimo poszukiwania nie można jej znaleźć.

2. Jeśli posiada wodę, której potrzebuje do picia lub gotowania, a jej użycie do ablucji mogłoby zaszkodzić jego potrzebom. Jest to sytuacja, gdy obawia się pragnienia dla siebie, dla innych ludzi albo dla zwierząt gospodarskich.

3. Jeśli użycie wody groziłoby szkodą dla ciała z powodu choroby albo opóźnienia w gojeniu.

4. Jeśli z powodu choroby uniemożliwiającej mu poruszanie się nie może użyć wody, a nie ma nikogo, kto mógłby go obmyć, i obawia się, że minie czas modlitwy.

5. Jeśli obawia się zimna podczas używania wody i nie ma możliwości jej podgrzania, może wykonać tajammum i odprawić modlitwę.

Opis tajammum:

Aby wykonać tajammum, należy uderzyć w ziemię dłońmi z rozstawionymi palcami, przetrzeć całą twarz wewnętrzną stroną palców i przetrzeć dłonie.

Czynniki unieważniające tajammum:

1. Obecność wody, jeśli tajammum było wykonane z powodu jej braku. Możliwość użycia wody, jeśli powodem zrobienia tajammum był brak możliwości jej użycia.

2. Traci ważność ze względu na jakichkolwiek z czynników unieważniających ablucję lub z powodu czegoś, co wymaga pełnej kąpieli rytualnej (ghusl), jak stan większej nieczystości (dżanaba),

miesiączka i połóg (okres poporodowy).

Orzeczenie religijne dot. osoby niezdolnej do użycia wody i wykonania tajammum:

Nie mając dostępu do wody ani ziemi, lub gdy nie jest w stanie dotknąć skóry wodą czy ziemią, człowiek powinien modlić się zgodnie ze swoją sytuacją, bez ludu ani tajammum. Jest tak, ponieważ Bóg nie obciąża duszy ponad jej możliwości. Gdyby zdarzyło się, że znalazł wodę i ziemię później, lub mógłby ich użyć, nie musi powtarzać tego, co już się pomodlił, ponieważ wykonał to, co mu nakazano. Bóg Najwyższy powiedział:

﴿...فَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ مَا ٱسۡتَطَعۡتُمۡ...﴾

"Bójcie się zatem Boga, jak tylko możecie!" (Koran, 64:16). Ponadto powiedział:

«إِذَا أَمَرْتُكُمْ بِأَمْرٍ فَأْتُوا مِنْهُ مَا اسْتَطَعْتُمْ».

„Jeśli nakażę wam coś, wypełnijcie z tego tyle, ile będziecie w stanie."[1]

Uwaga: Jeśli ktoś wykonał tajammum z powodu stanu większej nieczystości, a następnie znalazł wodę, powinien wykonać pełną ablucję (ghusl).

Po dziewiąte: Zasady dotyczące menstruacji i połogu

1. Krwawienie miesięczne

[1] Przekazał al-Buchari (7288) i Muslim (6066).

Jest to krwawienie naturalne, które wypływa z głębi macicy w określonych okresach. Zazwyczaj trwa sześć lub siedem dni w każdym miesiącu, ale może być dłużej lub krócej. Cykl miesiączkowy kobiety wydłuża się i skraca, zgodnie z tym, jak Bóg Najwyższy ukształtował jej naturę.

Zasady dotyczące menstruacji:

1. Kobieta w okresie menstruacji nie modli się ani nie pości. W tym czasie akty czci nie byłyby ważne.

2. Kobieta po menstruacji powinna wykonać zaległy post, ale nie musi nadrabiać modlitw.

3. Nie wolno jej okrążać Kaaby (at-tałaf), a także recytować Koranu oraz siadać (przebywać) w meczecie. 4. Zabronione jest, aby jej mąż współżył z nią, dopóki nie zakończy się miesiączka i nie wykona kąpieli rytualnej (ghusl).

5. Mąż kobiety w czasie menstruacji może czerpać z niej przyjemność bez stosunku płciowego, na przykład poprzez pocałunki i dotyk.

6. Nie jest dozwolone, aby mąż rozwiódł się z żoną, gdy trwa jej miesiączka.

Czystość oznacza ustanie krwawienia. Gdy krwawienie ustanie, kobieta staje się czysta i kończy się jej okres. To zobowiązuje ją do wykonania pełnego oczyszczenia (ghusl). Następnie powraca już do wykonywania czynności, od których była powstrzymana z powodu

menstruacji.

Jeśli po oczyszczeniu zauważy mętność lub żółtawość, nie zwraca na to uwagi.

2. Krwawienie nifas (porodowe i połogowe):

Jest to krew wydzielana przez macicę w czasie porodu i po nim, a także pozostałości krwi zatrzymanej w czasie ciąży.

Połóg jest podobny do menstruacji w tym, co jest dozwolone; jak czerpanie przyjemności z niej bez współżycia.

Czynności zabronione w tym czasie to: stosunek płciowy, post, modlitwa, rozwód, okrążanie Kaaby, recytacja Koranu oraz przebywanie w meczecie. Istnieje obowiązek wykonania ghusl po ustaniu krwawienia, podobnie jak w przypadku menstruacji.

Kobieta ma obowiązek wykonania zaległego postu, ale nie musi nadrabiać modlitw, podobnie jak kobieta w czasie menstruacji.

Jego maksymalny czas to czterdzieści dni. Jeśli krwawienie połogowe ustanie przed upływem czterdziestu dni, oznacza to zakończenie połogu. Kobieta wtedy wykonuje ghusl, modli się i podejmuje czynności, od których była powstrzymana z powodu połogu.

Zagadnienie drugie: Modlitwa

1. Zasady dotyczące azanu i ikamy:

Azan został ustanowiony w pierwszym roku po emigracji Proroka. Powodem jego ustanowienia była trudność w określeniu czasów modlitw. Ludzie naradzali się, aby ustalić znak oznaczający nadejście czasu. Abd Allah Ibn Zajd (niech Bóg będzie z niego zadowolony) ujrzał to wezwanie do modlitwy (azan) we śnie, a Objawienie to potwierdziło.

Azan: ogłoszenie rozpoczęcia się czasu modlitwy. Ikama: ogłoszenie rozpoczęcia modlitwy.

Azan i ikama są obowiązkiem wspólnotowym (fard kifaja) dla mężczyzn podczas modlitw obowiązkowych. Są one jawnymi obrzędami islamu, więc nie wolno ich zaniedbywać.

Warunki azanu:

1. Muezzin musi być mężczyzną.
2. Azan musi być uporządkowany.
3. Musi być nieprzerwany.
4. Azan powinien nastąpić po rozpoczęciu się czasu. Wyjątkiem od tego są: pierwsze wezwanie do modlitwy porannej (fadżr) i w piątek (dżumu'a).

Zalecane praktyki związane z azanem:

1. Włożenie palców do uszu.
2. Wykonanie azanu na początku czasu.

3. Obrócenie się w prawo i lewo podczas wypowiadania "Hajja 'ala-s-sala" i "Hajja 'ala-l-falah" ("przybywajcie na modlitwę, przybywajcie do sukcesu").

4. Wykonanie go ładnym głosem.

5. Wykonanie go bez przesadnego przeciągania i przedłużania.

6. Zatrzymanie się na każdej frazie.

7. Zwrócenie się w kierunku qibla podczas azanu.

Azan składa się z piętnastu zdań, tak jak Bilal (niech Allah będzie z niego zadowolony) zawsze wygłaszał w obecności Wysłannika Allaha (niech pokój i błogosławieństwo Allaha będzie z nim).

Formuły wypowiadane podczas azanu:

"Allahu Akbar" ("Bóg jest Wielki"): należy powtórzyć je cztery razy.

"Aszhadu an la ilaha illa Allah" ("Świadczę, że nie ma boga prócz Allaha"): dwa razy.

"Aszhadu anna Muhammadan rasulu-llah" ("Świadczę, że Muhammad jest Wysłannikiem Boga"): dwa razy.

"Hajja 'ala as-sala" ("Pośpieszcie na modlitwę!"): dwa razy.

„Hajja 'ala al-falah" („Pośpieszcie ku powodzeniu") powtarzane dwa razy.

Następnie mówi: „Allahu Akbar" ("Bóg jest

Wielki") dwa razy.

Następnie kończy słowami: "La ilaha illa-llah" (Nie ma boga prócz Allaha): raz.

W modlitwie porannej po "Hajja 'ala al-falah" dodaje się: "As-salatu chajrun min an-naum" ("Modlitwa jest lepsza niż spanie.") dwa razy. Ponieważ to czas, w którym ludzie zazwyczaj śpią.

Ikama składa się z jedenastu zdań, które należy wypowiadać szybko, ponieważ służy do powiadomienia obecnych, więc nie ma potrzeby przedłużania jej.

Jej formuły to:

„Allahu Akbar" ("Bóg jest Wielki"): dwa razy.

"Aszhadu an la ilaha illa Allah" ("Świadczę, że nie ma boga prócz Allaha"): raz.

"Aszhadu anna Muhammadan rasulu-llah" ("Świadczę, że Muhammad jest Wysłannikiem Boga"): raz.

"Hajja 'ala as-sala" ("Pośpieszcie na modlitwę"): raz.

"Hajja 'ala al-falah" ("Pośpieszcie ku powodzeniu"): należy powtórzyć raz.

"Qad qamat-i-s-sala ("Modlitwa się zaczęła"): dwa razy.

„Allahu Akbar" ("Bóg jest wielki"): dwa razy.

"La ilaha illa Allah" ("Nie ma boga prócz Allaha"): raz.

Zaleca się, aby osoba, która słyszy azan,

powtarzała to, co mówi muezzin, z wyjątkiem fraz "hajja 'ala as-sala" i "hajja 'ala al-falah", gdy należy powiedzieć: "la haula ła la qułłata illa billah" ("Nie ma innej mocy ani siły oprócz tej, którą daje Allah"). Następnie posyła się błogosławieństwo na Proroka (wypowiadając "Allahumma salli 'ala Muhammad"). Następnie mówi się po tym:

«اللَّهُمَّ رَبَّ هَذِهِ الدَّعْوَةِ التَّامَّةِ، وَالصَّلَاةِ القَائِمَةِ، آتِ مُحَمَّدًا الوَسِيلَةَ وَالفَضِيلَةَ، وَابْعَثْهُ مَقَامًا مَحْمُودًا الَّذِي وَعَدْتَهُ، إِنَّكَ لَا تُخْلِفُ الْمِيعَادَ».

"Allahumma rabba hadhihi ad-da'łati at-taammati, ła-s-salati al-qa'imati, ati Muhammadan al-łasilata ła-l-fadilata, ła-b'athhu maqaman mahmudan alladhi ła'adtahu, innaka la tuchlifu al-mi'ad." (O Allahu, Panie tego doskonałego wezwania i trwającej modlitwy, obdarz Muhammada pośrednictwem i zasługą, i wznieś go na chwalebne miejsce, które mu obiecałeś, zaprawdę, Ty nie łamiesz obietnicy.)[1]

Następnie mówi się:

«رَضِيتُ بِاللَّهِ رَبًّا، وَبِالْإِسْلَامِ دِينًا، وَبِمُحَمَّدٍ ﷺ نَبِيًّا».

„Jestem zadowolony z Allaha jako mojego Pana, z islamu jako mojej religii i Muhammada (pokój z

[1] Jego eminencja szejk Abd al-Aziz ibn Baz - niech Allah ma go w swojej opiece - powiedział w swoim zbiorze fatł (29/141), że Al-Bajhaqi dodał na podstawie dobrego łańcucha przekazu od Dżabira po jego słowach: "które obiecałeś": "Ty nigdy nie łamiesz obietnicy".

nim) jako mojego proroka."[1]

Zabronione jest opuszczanie meczetu po azanie bez usprawiedliwienia albo zamiaru powrotu.

Podczas łączenia dwóch modlitw wystarczy dla nich tylko jeden azan i ikama.

2. Ranga modlitwy i jej zalety:

Modlitwa jest najważniejszym filarem islamu po dwóch świadectwach wiary. Ma ona szczególną rangę. Bóg nałożył na swojego Proroka (pokój z nim) obowiązek modlitwy podczas nocy Miradż w niebiosach. To wskazuje na jej wielkość, potwierdzenie obowiązku wykonania oraz pozycję u Allaha Wszechmogącego.

Jest wiele hadisów o jej zaletach i obowiązku indywidualnym. Jej obowiązek jest czymś jednomyślnie uznanym w religii islamu.

Na jej obowiązkowość i konieczność wskazują liczne teksty z ksiąg oraz tradycja, a wśród nich:

1. Słowa Najwyższego:

﴿...إِنَّ ٱلصَّلَوٰةَ كَانَتۡ عَلَى ٱلۡمُؤۡمِنِينَ كِتَٰبٗا مَّوۡقُوتٗا﴾

„Zaprawdę, modlitwa została ustanowiona dla wierzących jako obowiązek w określonych porach." (Koran, 4:103). Oznacza to obowiązek w określonych czasach dnia, które wskazał Prorok (niech będzie pokój i błogosławieństwo Allaha z

[1] Przekazał al-Tirmizi, hadis numer 2635.

nim).

2. Słowa Najwyższego:

﴿وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ حُنَفَاءَ وَيُقِيمُوا الصَّلَاةَ...﴾

„A rozkazano im tylko, aby czcili Boga, szczerze wyznając dla Niego religię jako ludzie prawi, aby odprawiali modlitwę...” (Koran, 98:5).

3. Słowa Najwyższego:

﴿فَإِنْ تَابُوا وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ فَإِخْوَانُكُمْ فِي الدِّينِ...﴾

„A jeśli oni się nawrócą, będą odprawiać modlitwę i dawać jałmużnę – wtedy są waszymi braćmi w religii...” (Koran, 9:11).

4. Przekazał Dżabir (niech Bóg będzie z niego zadowolony), że Wysłannik Boży (pokój z nim) powiedział:

«إِنَّ بَيْنَ الرَّجُلِ وَبَيْنَ الشِّرْكِ وَالْكُفْرِ تَرْكُ الصَّلَاةِ».

„Między człowiekiem a szirkiem (politeizmem) i kufr (niewiarą) jest porzucenie modlitwy.”[1].

5. Przekazał Burajda (niech Allah będzie z niego zadowolony), że Posłaniec Boga (niech pokój i błogosławieństwo Allaha będzie z nim) rzekł:

«العَهْدُ الَّذِي بَيْنَنَا وَبَيْنَهُمُ الصَّلَاةُ، فَمَن تَرَكَهَا فَقَدْ كَفَرَ».

„Przymierzem, które jest między nami a nimi, jest modlitwa; a kto ją porzuci – ten popadł w

[1] Przekazał Muslim (82).

niewiarę”.[1].

Konsensus uczonych jest taki, że ten, kto zaprzecza obowiązkowi modlitwy, jest niewiernym. A tego, kto porzuca ją z lenistwa i niedbalstwa, również uznaje się za niewiernego. Jest to wywnioskowane na podstawie autentycznego hadisu, który był wspomniany wcześniej, a także jednogłośnej opinii towarzyszy Proroka.

3. Warunki modlitwy:

1. Nadejście jej czasu

Bóg Najwyższy powiedział:

﴿...إِنَّ ٱلصَّلَوٰةَ كَانَتۡ عَلَى ٱلۡمُؤۡمِنِينَ كِتَٰبٗا مَّوۡقُوتٗا﴾

„Zaprawdę, modlitwa jest obowiązkiem dla wierzących, ustalonym co do czasu.” (Koran, 4:103). To oznacza, że jest to obowiązek w określonych czasach.

Czasy modlitw obowiązkowych są następujące:

a) Fadżr: od pojawienia się brzasku do wschodu słońca.

b) Zuhr: od momentu, gdy słońce zaczyna się zniżać, aż do chwili, gdy cień każdego przedmiotu staje się równy jego długości.

c) Asr: od zakończenia czasu modlitwy zuhr do

[1] Przekazał at-Tirmizi, hadis numer 265, określony jako kategoria "hasan sahih gharib", uznany za autentyczny przez Al-Albaniego w Sahih al-Targhib ła-t-Tarhib.

momentu, gdy słońce zaczyna żółknąć, a w sytuacji konieczności aż do jego zachodu.

d) Maghrib: od zachodu słońca do zniknięcia czerwonej poświaty.

e) Isza: od zakończenia czasu maghrib do północy.

2. Zakrycie aury (części ciała, które muszą być zakryte).

To jest to, co należy zakryć, i czego odsłonięcie jest nieodpowiednie i wywołuje zawstydzenie. Aura mężczyzny rozciąga się od pępka do kolan. Kobieta jest cała uznana jako aura podczas modlitwy, z wyjątkiem twarzy. Zakrywa twarz, jeśli przebywa w obecności obcych mężczyzn, czyli takich, którzy nie są jej "mahram".

3. Unikanie nieczystości.

Nieczystość jest to specyficzny rodzaj zanieczyszczenia, który uniemożliwia modlitwę. Jest nim m.in. mocz, kał i krew. Może występować na ciele, w miejscu lub na ubraniu.

4. Zwrócenie się w kierunku qibli.

Qibla to kierunek Kaaby w Mekce. Jest tak nazwana, ponieważ ludzie zwracają się ku niej (iqbal).

Modlitwa nie jest ważna bez skierowania się w stronę Kaaby. Bóg Najwyższy powiedział:

﴿...وَحَيْثُ مَا كُنتُمْ فَوَلُّواْ وُجُوهَكُمْ شَطْرَهُ...﴾

„I gdziekolwiek się znajdziecie, zwracajcie, się twarzami w jego (tj. Świętego Meczetu w Mekce) kierunku." (Koran, 2:144).

5. Intencja:

Znaczenie lingwistyczne to "zamiar", a w terminologii religijnej postanowienie dokonania aktu czci dla Allaha Wszechmogącego. Jej miejsce jest w sercu. Nie wymaga wypowiadania na głos, ponieważ to jest innowacja.

4. Filary modlitwy:

Jest ich czternaście:

Pierwszy filar: Stanie, jeśli jest się do tego zdolnym:

Bóg Najwyższy powiedział:

﴿...وَقُومُواْ لِلَّهِ قَٰنِتِينَ﴾

"...i stawajcie przed Bogiem pokornie." (Koran, 2:238). Relacja Imrana (niech Allah będzie z niego zadowolony) o tym, że Prorok powiedział:

«صَلِّ قَائِمًا، فَإِن لَمْ تَسْتَطِعْ فَقَاعِدًا، فَإِن لَمْ تَسْتَطِعْ فَعَلَى جَنْبٍ».

"Módl się stojąc, jeśli nie możesz, to siedząc, a jeśli nie możesz, to na boku"[1].

Jeśli nie jest w stanie stać z powodu choroby, modli się zgodnie ze swoim stanem, na siedząco lub na boku. Dotyczy to również osoby w stanie strachu, bez ubrania oraz osoby, która potrzebuje

[1] Przekazał al-Buchari (1117).

siedzieć lub leżeć w związku z leczeniem zabraniającym wstawania. Również usprawiedliwiony jest ten, kto modli się za imamem, który nie jest w stanie stać. Oznacza to, że jeżeli imam modli się na siedząco, to ci, którzy modlą się za nim, również powinni modlić się na siedząco, postępując za imamem. Dozwolone jest odprawianie modlitw dobrowolnych na siedząco, nawet jeśli ktoś jest zdolny do stania. Jednak nagroda nie będzie taka sama jak za modlitwę na stojąco.

Drugi filar: takbirat al-ihram (wypowiedzenie "Allahu Akbar") na początku.

Jak powiedział Prorok Muhammad (niech pokój będzie z nim):

«ثُمَّ اسْتَقْبِلِ الْقِبْلَةَ، وَكَبِّرْ».

"Następnie zwróć się w kierunku qibla i powiedz »Allahu Akbar«"[1].

Jej słowa to: "Allahu Akbar" (Bóg jest Wielki) i nie ma innych dopuszczalnych formuł.

Filar trzeci: Recytacja sury al-Fatiha

Prorok Muhammad (niech pokój i błogosławieństwo Allaha będzie z nim) powiedział:

«لَا صَلَاةَ لِمَنْ لَمْ يَقْرَأْ بِفَاتِحَةِ الْكِتَابِ».

„Nie ma modlitwy dla tego, kto nie recytuje Sury

[1] Przekazał al-Buchari (6251) i Muslim (884).

Otwierającej (sury al-Fatiha)[1].”

Czwarty filar: Ruku' w każdej jednostce modlitwy.

Bóg Najwyższy powiedział:

﴿يَاأَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا ارْكَعُوا وَاسْجُدُوا...﴾

„O wy, którzy wierzycie! Skłaniajcie się i róbcie czołobicie” (Koran, 22:77).

Piąty i szósty filar:

Podniesienie się z ruku' oraz wyprostowanie się do pozycji stojącej jak przedtem, ponieważ Prorok (niech pokój będzie z nim) zawsze tak robił.

Powiedział także do tego, kto źle się modlił:

«ثُمَّ ارْفَعْ حَتَّى تَعْتَدِلَ قَائِمًا».

"Następnie podnieś się, aż staniesz prosto"[2].

Siódmy filar: Sudżud (pokłon), w którym dotyka się ziemi siedmioma częściami ciała:

Są to: czoło wraz z nosem, dłonie, kolana oraz końce stóp. Prorok Muhammad (niech pokój i błogosławieństwo Allaha będzie z nim) powiedział:

«أُمِرْنَا أَنْ نَسْجُدَ عَلَى سَبْعَةِ أَعْظُمٍ: الجَبْهَةِ، وَأَشَارَ بِيَدِهِ عَلَى أَنْفِهِ، وَالكَفَّيْنِ، وَالرُّكْبَتَيْنِ، وَأَطْرَافِ القَدَمَيْنِ».

„Nakazano nam wykonywać pokłon (sudżud) na siedmiu częściach ciała: czole (i wskazał ręką na

[1] Przekazał al-Buhari (756) i Muslim (872).
[2] Przekazał Al-Buchari (793) i Muslim (398).

nos), dłoniach, kolanach i palcach stóp."[1]

Filar ósmy: Podniesienie się z czołobicia oraz siedzenie pomiędzy dwoma pokłonami.

Relacjonowała Aisza (niech Bóg będzie z niej zadowolony):

«كَانَ النَّبِيُّ ﷺ إِذَا رَفَعَ رَأْسَهُ مِنَ السَّجْدَةِ، لَمْ يَسْجُدْ حَتَّى يَسْتَوِيَ جَالِسًا».

„Kiedy Prorok (pokój z nim) podnosił głowę z sudżud, nie wykonywał kolejnego, dopóki nie usiadł prosto."[2].

Dziewiąty filar: Spokój i skupienie we wszystkich filarach modlitwy:

Jest to stan spokoju, nawet lekkiego, ponieważ Prorok Muhammad (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział do tego, który źle się modlił:

«حَتَّى تَطْمَئِنَّ».

„Dopóki nie osiągniesz spokoju"[3].

Filary dziesiąty oraz jedenasty:

Ostatni taszahhud i pozycja siedząca: zgodnie z przekazem Ibn Mas'uda (niech Allah będzie z niego zadowolony) Prorok powiedział:

«إِذَا صَلَّى أَحَدُكُمْ فَلْيَقُلْ: التَّحِيَّاتُ لِلَّهِ وَالصَّلَوَاتُ وَالطَّيِّبَاتُ، السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ، السَّلَامُ عَلَيْنَا وَعَلَى عِبَادِ اللَّهِ الصَّالِحِينَ، أَشْهَدُ أَنْ لَا

[1] Przekazał Al-Buchari (812) i Muslim (490).
[2] Przekazał Muslim (498).
[3] Przekazał Al-Buchari (724) i Muslim (398).

إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ».

„Jeżeli ktoś z Was się modli, niech powie: »At-tahijjatu lil-lahi, łas-salałatu łat-tajjibat. As-salamu 'alajka ajjuhan-nabijju ła rahmatullahi ła barakatuh. As-salamu 'alajna ła 'ala 'ibadi-llahi-s-salihiin. Aszhadu an la ilaha illa-llahu, ła aszhadu anna Muhammadan 'abduhu ła rasuluh« (Pozdrowienia należą się Allahowi, jak również modlitwy i dobre czyny. Pokój niech będzie z tobą, o Proroku, oraz miłosierdzie Allaha i Jego błogosławieństwa. Pokój niech będzie z nami i ze sprawiedliwymi sługami Allaha. Zaświadczam, że nie ma boga prócz Allaha i świadczę, że Muhammad jest Jego sługą i Jego Wysłannikiem)”[1].

Dwunasty filar: Modlitwa za Proroka (niech pokój i błogosławieństwo Allaha będzie z nim) podczas ostatniego taszahhud.

Polega na wypowiedzeniu:

«اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ».

„Allahumma salli 'ala Muhammad” („O Allahu, ześlij błogosławieństwo na Muhammada")[2]. Inne suplikacje poza tą są dobrowolne (pochodzą z sunny).

Filar trzynasty: Prawidłowa kolejność filarów.

---

[1] Przekazał Al-Buchari (797) i Muslim (402).
[2] Przekazał at-Tirmizi (839).

Prorok (niech pokój i błogosławieństwo Allaha będzie z nim) wykonywał je w ustalonym porządku. Powiedział także:

«صَلُّوا كَمَا رَأَيْتُمُونِي أُصَلِّي».

„Módlcie się tak, jak widzieliście mnie modlącego się"[1]. Uczył, jak poprawnie wykonywać modlitwę, z zachowaniem kolejności, używając słowa „następnie".

Czternasty filar: Taslim (końcowe pozdrowienie).

Prorok Muhammad (niech pokój i błogosławieństwo Allaha będzie z nim) powiedział:

«وَتَحْلِيلُهَا التَّسْلِيمُ».

„A jej zakończeniem jest taslim (wypowiedzenie pozdrowienia "salam")". Powiedział także:

«وَتَحْلِيلُهَا التَّسْلِيمُ».

„A jej rozwiązaniem jest taslim"[2].

5. Czynności obowiązkowe w czasie modlitwy

Jest ich osiem:

1. Wszystkie takbiry z wyjątkiem takbiru rozpoczynającego modlitwę.

2. Wypowiadanie „Subhana Rabbija-l'adhim" podczas skłonu (ruku') jeden raz. Zaleca się

[1] Przekazał al-Buchari (6008).
[2] Przekazał al-Bukhari (1110).

zwiększenie ich liczby do trzech, maksymalnie do dziesięciu razy.

3. Powiedzenie „Sami'a-llahu liman hamidah” („Allah wysłuchuje tego, kto Go wychwala") podczas podnoszenia się z ruku'. Dotyczy to imama i osoby modlącej się indywidualnie.

4. Wypowiedzenie: „Rabbana ła laka-l-hamd” („Panie nasz, Tobie należy się chwała") podczas prostowania się po ruku’.

5. Powiedzenie „Subhana Rabbija-l-A’la” („Chwała mojemu Najwyższemu Panu!") w pozycji sudżud raz. Zaleca się zwiększenie do trzech razy.

6. Wypowiedzenie: „Rabbi-ghfir li” (Panie, przebacz mi!) pomiędzy dwoma pokłonami, raz. Zaleca się zwiększenie do trzech.

7. Pierwszy taszahhud (wyznanie wiary), który brzmi:

«التَّحِيَّاتُ لِلَّهِ، وَالصَّلَوَاتُ وَالطَّيِّبَاتُ، السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ، السَّلَامُ عَلَيْنَا وَعَلَى عِبَادِ اللَّهِ الصَّالِحِينَ، أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلٰهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ».

"At-tahijjatu lil-lahi, łas-salałatu łat-tajjibat. As-salamu 'alajka ajjuhan-nabijju ła rahmatullahi ła barakatuh. As-salamu 'alajna ła 'ala 'ibadi-llahi-s-salihiin. Aszhadu an la ilaha illa-llahu, ła aszhadu anna Muhammadan 'abduhu ła rasuluh" (Pozdrowienia należą się Allahowi, jak również

modlitwy i dobre czyny. Pokój niech będzie z tobą, o Proroku, oraz miłosierdzie Allaha i Jego błogosławieństwa. Pokój niech będzie z nami i ze sprawiedliwymi sługami Allaha. Zaświadczam, że nie ma boga prócz Allaha i świadczę, że Muhammad jest Jego sługą i Jego Wysłannikiem).[1]

8. Siedzenie podczas mówienia pierwszego taszahhud.

6. Zalecane części modlitwy

Zalecane części modlitwy nie unieważniają jej, jeśli się je opuści. Są dwa rodzaje zalecanych części modlitwy: słowne i czynne.

Pierwsze: słowne zalecane części modlitwy:

1. Suplikacja otwierająca (du'a' al-istiftah), która może mieć różne formy, w tym:

«سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ، وَتَبَارَكَ اسْمُكَ، وَتَعَالَى جَدُّكَ، وَلَا إِلَهَ غَيْرُكَ».

„Subhanaka-llahumma ła bihamdik, ła tabaraka-smuk, ła ta'ala dżadduk, ła la ilaha ghajruk" („Chwała Tobie, o Allahu, i niech będzie Twoją sława. Błogosławione jest Twoje imię, wzniosła jest Twoja wielkość i nie ma boga poza Tobą.")[2]

2. Wypowiedzenie prośby o ochronę przed recytacją Al-Fatihy. Są to słowa: „A'udhu bi-llahi min asz-szajtani ar-radżim" („Szukam schronienia u Allaha przed przeklętym szatanem").

---

[1] Przekazał al-Buchari (835).

[2] Przekazał Al-Buchari (743) i Muslim (399).

3. Wypowiedzenie basmali przed recytacją. Jest to wypowiedzenie: „Bismi-llahi-r-Rahmani-r-Rahim" („W Imię Allaha Miłosiernego i Litościwego").

4. Wypowiedzenie tasbih ("subhana Rabbija-l-'Adhim") podczas ruku' lub "subhana Rabbija-l-A'la" podczas sudżud) więcej niż jeden raz.

5. Powiedzenie więcej niż raz:

«رَبِّ اغْفِرْ لِي»

„Rabbi-ghfirli" („Panie, przebacz mi!") między dwoma sudżudami.

6. Powiedzenie:

«مِلْءَ السَّمَاوَاتِ، وَمِلْءَ الْأَرْضِ، وَمِلْءَ مَا بَيْنَهُمَا، وَمِلْءَ مَا شِئْتَ مِنْ شَيْءٍ بَعْدُ».

„Mal'a-s-samałati, ła mal'a-l-ardi, ła mal'a ma bajnahuma, ła mal'a ma szi'ta min szaj'in ba'du" („Pełnia niebios, pełnia ziemi, pełnia tego, co jest między nimi, i pełnia wszystkiego, co zechcesz po tym") po powiedzeniu:

«رَبَّنَا ولَكَ الحَمْدُ».

„Rabbana ła laka-l-hamd" („Boże nasz, dla Ciebie są nasze podziękowania i chwała").[1]

7. Recytacja Koranu po surze al-Fatiha.

8. Powiedzenie:

[1] Przekazał al-Tirmizi (266).

«اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ عَذَابِ جَهَنَّمَ، وَمِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ، وَمِنْ فِتْنَةِ الْمَحْيَا وَالْمَمَاتِ، وَمِنْ فِتْنَةِ الْمَسِيحِ الدَّجَّالِ».

„Allahumma inni a'udhu bika min 'adhabi Dżahannam, ła min 'adhabi-l-qabr, ła min fitnati-l-mahja ła-l-mamat, ła min fitnati-l-Masihi-d-Dadżdżal" („O Allahu! Szukam schronienia u Ciebie przed karą Piekła, przed karą grobu, przed próbą życia i śmierci oraz przed próbą fałszywego Mesjasza (Antychrysta))"[1]. A także inne suplikacje, które dodaje się w ostatnim taszahhud.

Drugie: Fizyczne zalecane akty modlitwy:

1. Podniesienie rąk na wysokość ramion lub uszu w czterech momentach modlitwy:

a) przy takbirze otwierającym (takbirat al-ihram).

b) podczas skłonu (ruku').

c) przy podnoszeniu się z ruku'.

d) przy wstawaniu do trzeciej jednostki modlitwy (rak'a).

2. Położenie prawej dłoni na lewą na klatce piersiowej podczas stania, przed skłonem (ruku') i po nim.

3. Kierowanie wzroku na miejsce położenia czoła w sudżud.

4. Oddalenie ramion od boków podczas sudżud.

[1] Przekazał Muslim (588).

5. Lekkie oddalenie brzucha od ud podczas sudżud.

6. Siedzenie na lewej stopie we wszystkich pozycjach siedzących podczas modlitwy, z wyjątkiem ostatniego taszahhud w modlitwach trzy- i czterorakatowych.

7. Przyjęcie pozycji tałarruk podczas mówienia ostatniego taszahhud w modlitwie składającej się z trzech lub czterech rakatów (siad na lewym pośladku i wysunięcie lewej stopy spod prawej nogi z prawą stopą pionowo).

7. Opis modlitwy:

1. Kiedy Wysłannik Boga (niech pokój i błogosławieństwo Allaha będzie z nim) stawał do modlitwy, zwracał się w kierunku qibla (Kaaba w Mekce), podnosił ręce, kierując wewnętrzne strony palców w kierunku qibla, i mówił:

«اللهُ أَكْبَرُ».

„Allahu Akbar!" („Bóg jest Wielki!")

2. Następnie kładł prawą rękę na lewą na klatce piersiowej.

3. Po czy odmawiał al-istiftah (suplikację rozpoczynającą modlitwę), nie trzymając się jednej formy tej suplikacji. Wszystkie suplikacje rozpoczynające modlitwę, które są potwierdzone, można stosować. Wśród nich są:

«سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ، وَتَبَارَكَ اسْمُكَ، وَتَعَالَى جَدُّكَ، وَلَا إِلَهَ غَيْرُكَ».

„Subhanaka Allahumma ła bihamdika, ła tabaraka-smuka, ła ta'ala dżadduka, ła la ilaha ghajrak" („Chwała i cześć Tobie, o Allahu! Błogosławione jest Twoje imię, wzniosła jest Twoja potęga i nie ma innego boga poza Tobą!").

4. Następnie mówi się:

«أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ، بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ».

„A'udhu bi-llahi min asz-szajtan ar-radżim. Bismillahi-r-Rahmani-r-Rahim" („Szukam schronienia u Allaha przed przeklętym szatanem. W Imię Allaha Miłosiernego i Litościwego.")

5. Następnie recytuje surę al-Fatiha, a po jej zakończeniu mówi: „Amin".

6. Następnie recytuje dowolne fragmenty Koranu, które są mu znane. Recytacja jest na głos podczas modlitwy fadżr oraz w dwóch pierwszych rakatach modlitwy maghrib i modlitwy isza. Recytację w pozostałych przypadkach należy wykonywać po cichu. Wydłuża się pierwszą jednostkę (rakat) każdej modlitwy bardziej niż drugą.

7. Następnie podnosi się ręce tak, jak przy rozpoczęciu modlitwy (al-istiftah), po czym mówi: "Allahu Akbar! ("Bóg jest Wielki!)" i wykonuje skłon (ruku'). Opiera się otwartymi dłońmi o

kolana, prostuje plecy i utrzymuje głowę w linii prostej z plecami. Nie unosi jej ani nie opuszcza. Następnie mówi się:

«سُبْحَانَ رَبِّيَ الْعَظِيمِ» مرةً.

„Subhana rabbijja-l-adhim" („Chwała mojemu Panu, Wielkiemu!"), jeden raz. Jednak zaleca się powtórzenie co najmniej trzy razy, jak wcześniej wspomniano.

8. Następnie podnosi się głowę, mówiąc:

«سَمِعَ اللَّهُ لِمَنْ حَمِدَهُ».

„Sami'a-llahu liman hamidah" („Allah wysłuchuje tego, kto Go wychwala"), podnosząc ręce tak, jak przy skłonie (ruku').

9. Po wyprostowaniu, w pozycji stojącej mówi się:

«اللَّهُمَّ رَبَّنَا وَلَكَ الْحَمْدُ، حَمْدًا كَثِيرًا طَيِّبًا مُبَارَكًا فِيهِ، مِلْءَ السَّمَاءِ، وَمِلْءَ الْأَرْضِ، وَمِلْءَ مَا بَيْنَهُمَا، وَمِلْءَ مَا شِئْتَ مِنْ شَيْءٍ بَعْدُ، أَهْلَ الثَّنَاءِ وَالْمَجْدِ، أَحَقُّ مَا قَالَ الْعَبْدُ، وَكُلُّنَا لَكَ عَبْدٌ، لَا مَانِعَ لِمَا أَعْطَيْتَ، وَلَا مُعْطِيَ لِمَا مَنَعْتَ، وَلَا يَنْفَعُ ذَا الْجَدِّ مِنْكَ الْجَدُّ».

„Allahumma Rabbana ła laka-l-hamd, hamdan kathiran tajjiban mubarakan fihi, mal'a as-sama'i, ła mal'a al-ardi, ła mal'a ma bajnahuma, ła mal'a ma szi'ta min szaj'in ba'du, ahla ath-thana'i ła-l-madżdi, ahaqqu ma qala-l-'abd, ła kulluna laka 'abdun, la mani'a lima a'tajt, ła la mu'tija lima mana't, ła la

janfa'u dhal-dżaddi minka al-dżadd." („O Allahu, nasz Panie, Tobie należy się chwała, chwała obfita, dobra i błogosławiona, wypełniająca niebiosa, wypełniająca ziemię, wypełniająca to, co pomiędzy nimi, i wypełniająca wszystko, co zechcesz po tym. Ty jesteś godzien wysławienia i chwały, to najprawdziwsze, co może powiedzieć sługa, a wszyscy jesteśmy Twoimi sługami. Nie ma tego, kto mógłby powstrzymać to, co dajesz, ani dać tego, co powstrzymujesz, i nie przynosi korzyści posiadaczowi bogactwa jego bogactwo wobec Ciebie.")[1] Zostaje się na chwilę w pozycji stojącej.

10. Po tym podnosi się ręce, wypowiadając „Allahu Akbar" („Bóg jest Wielki!"), a następnie wykonuje pokłon (sudżud). Nie unosi przy tym rąk. Dotyka przy tym ziemi czołem, nosem, dłońmi, kolanami i palcami stóp. Zwraca się palcami rąk i stóp w kierunku qibla. Podczas sudżud plecy są proste względem kierunku modlitwy. Przykłada czoło i nos do ziemi. Opiera się na dłoniach, unosząc łokcie. Oddala ramiona od boków. Unosi brzuch od ud a uda od stóp. Podczas sudżud mówi się:

«سُبْحَانَ رَبِّيَ الأَعْلَى».

„Subhana Rabbija-l-a'la" („Chwała mojemu Panu Najwyższemu!)" jeden raz. Zaleca się powtórzyć to

[1] Przekazał Abu Dałud (5168).

co najmniej trzy rz, jak wspomniano wcześniej. Może też mówić potwierdzone suplikacje.

11. Następnie podnosi głowę, mówiąc: „Allahu Akbar" („Bóg jest Wielki!)" Po czym rozkłada lewą stopę i siada na niej, a prawą stopę ustawia pionowo. Kładzie ręce na udach, a następnie mówi:

«اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي، وَارْحَمْنِي، وَاجْبُرْنِي، وَاهْدِنِي، وَارْزُقْنِي».

„Allahumma-ghfir li, ła-rhamni ła-dżburni ła-hdini ła-rzuqni" („O Allahu, przebacz mi, zmiłuj się nade mną, napraw mnie, poprowadź mnie i obdarz mnie zaopatrzeniem.").[1]

12. Następnie wypowiada „Allahu Akbar" i wykonuje pokłon, robiąc w drugim pokłonie to samo, co w pierwszym.

13. Następnie podnosi głowę, mówiąc: „Allahu Akbar", wstając na przednich częściach stóp, opierając się na kolanach i udach.

14. Po przyjęciu pozycji stojącej, zaczyna się recytację. Drugi rakat jest odprawiany tak jak pierwszy.

15. Następnie siada do pierwszego taszahhud w pozycji iftirasz, tj. tak jak siedzi się pomiędzy dwoma sudżud. Kładzie prawą dłoń na prawym udzie, a lewą dłoń na lewym udzie. Kciuk prawej ręki kładzie się na palcu środkowym, tak że tworzą

[1] Przekazał at-Tirmizi, hadis numer 284.

kształt koła. Unosi palec wskazujący lekko do góry i patrzy na niego. Następnie mówi się:

«التَّحِيَّاتُ لِلَّهِ وَالصَّلَوَاتُ وَالطَّيِّبَاتُ، السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ، السَّلَامُ عَلَيْنَا وَعَلَى عِبَادِ اللَّهِ الصَّالِحِينَ، أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ».

At-tahijjatu lil-lahi, łas-salałatu łat-tajjibat. As-salamu 'alajka ajjuhan-nabijju ła rahmatullahi ła barakatuh. As-salamu 'alajna ła 'ala 'ibadi-llahi-s-salihiin. Aszhadu an la ilaha illa-llahu, ła aszhadu anna Muhammadan 'abduhu ła rasuluh" (Pozdrowienia należą się Allahowi, jak również modlitwy i dobre czyny. Pokój niech będzie z tobą, o Proroku, oraz miłosierdzie Allaha i Jego błogosławieństwa. Pokój niech będzie z nami i ze sprawiedliwymi sługami Allaha. Zaświadczam, że nie ma boga prócz Allaha i świadczę, że Muhammad jest Jego sługą i Jego Wysłannikiem). Pozostaje w tej pozycji niedługo.

16. Następnie podnosi się, wypowiadając „Allahu Akbar" („Bóg jest Wielki!"), i odprawia trzecią i czwartą jednostkę modlitwy (rak'a), wykonując je krócej w porównaniu do pierwszych dwóch. W obu rakatach recytuje się surę al-Fatiha.

17. Następnie siada w ostatnim taszahhud, przyjmując pozycję tałarruk. Tałarruk polega na tym, że rozkłada się lewą stopę i wysuwa ją po

prawej stronie, a prawa stopa jest postawiona pionowo, podczas gdy pośladki opiera się na ziemi.

18. Następnie odmawia ostatni taszahhud (wyznanie wiary), który jest taki sam jak pierwszy taszahhud. Dodaje się również:

«اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ، كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ، وَبَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ، كَمَا بَارَكْتَ عَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ».

„Allahumma salli 'ala Muhammadin ła 'ala ali Muhammadin, kama sallajta 'ala ali Ibrahim, innaka Hamidun Madżid. Ła barik 'ala Muhammadin ła 'ala ali Muhammadin, kama barakta 'ala ali Ibrahim, innaka Hamidun Madżid. („O Allahu, ześlij swoje błogosławieństwo na Muhammada i na ród Muhammada, tak jak zesłałeś błogosławieństwo na ród Ibrahima. Zaprawdę, Ty jesteś Pełen Chwały i Pełen Majestatu. I pobłogosław Muhammada i ród Muhammada, tak jak pobłogosławiłeś ród Ibrahima. Zaprawdę, Ty jesteś Pełen Chwały i Pełen Majestatu.")

19. Prosi się Allaha o schronienie przed karą Piekła, przed karą grobu, przed próbą życia i śmierci oraz przed próbą fałszywego Mesjasza (Antychrysta). Można wznosić modlitwy zawarte w Księdze i Sunnie.

20. Następnie obraca głowę w prawo, wypowiadając:

«السَّلاَمُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ».

„As-salamu 'alajkum ła rahmatullah" („Pokój niech będzie z wami oraz miłosierdzie Allaha!") I tak samo w lewą stronę. Rozpoczyna pozdrowienie, kierując się w stronę Al-Ka'by, a kończy je wraz z pełnym obrotem głowy.

8. Czynności niezalecane podczas modlitwy:

1. Zwrócanie się w inną stronę bez potrzeby.
2. Podnoszenie wzroku ku niebu.
3. Zamknięcie oczu bez potrzeby.
4. Położenie łokci na ziemi podczas sudżud.
5. Zakrywanie ust i nosa bez potrzeby.
6. Modlitwa w sytuacji, gdy odczuwa się potrzebę oddania moczu lub kału, lub w obecności jedzenia, na które ma się ochotę.
7. Przetarcie czoła i nosa z tego, co przylgnęło do nich podczas sudżud; można to zrobić po zakończeniu modlitwy.
8. Oparcie się o ścianę lub coś podobnego podczas stania, bez potrzeby.

9. Lista czynności, które unieważniają modlitwę:

1. Jedzenie i picie.
2. Mowa, która jest niezwiązana z modlitwą.
3. Śmiech i chichot.
4. Celowe pominięcie jednego z jej filarów lub czynności obowiązkowych.

5. Celowe dodanie filaru lub rak'a.

6. Celowe wypowiedzenie pozdrowienia pokoju (formuły „Assalamu 'alajkum ła rahmatullah") przed imamem.

7. Częste i niepotrzebne wykonywanie ruchów niezwiązanych z modlitwą.

8. Wykonanie czynności sprzecznych z jednym z warunków modlitwy, takich jak unieważnienie ładu, celowe odsłonięcie intymnych części ciała, znaczne odchylenie ciała od kierunku modlitwy bez konieczności oraz przerwanie intencji.

10. Pokłon zapomnienia:

Zdarzyło się, że Prorok (niech pokój i błogosławieństwo Allaha będzie z nim) popełnił błąd podczas modlitwy, ponieważ zapomnienie wynika z ludzkiej natury. Ta nieuwaga była częścią błogosławieństwa Allaha dla jego wspólnoty i dopełnieniem ich religii, aby wierni mogli podążać za jego przykładem w kwestii nieuwagi.

Powody, dla których ustanowiono sudżud zapomnienia:

Pierwsza sytuacja:

Dodanie czegoś w modlitwie – ruchu lub słowa:

a) Dodanie ruchu: jeżeli doda się ruch należący do modlitwy, jak stanie zamiast siedzenia, siedzenie zamiast stania, lub dodanie ruku' lub sudżud, to jeśli zrobi się to przez zapomnienie, wykonuje się sudżud zapomnienia.

b) Dodanie wypowiedzi: jak recytacja podczas ruku' i sudżud,

Gdy się to zrobi, zaleca się pokłon zapomnienia.

Druga sytuacja:

Pominięcie czegoś w modlitwie z powodu zapomnienia. Może wystąpić na dwa sposoby:

a) Pominięcie filaru: Jeśli tym filarem jest takbirat al-ihram, modlitwa jest nieważna i nie zastąpi tego sudżud zapomnienia. Jeśli jest to filar inny niż takbirat al-ihram (takbir rozpoczynający modlitwę), jak ruku' lub sudżud, i wierny przypomni sobie o tym przed rozpoczęciem kolejnego rakatu, to musi obowiązkowo wrócić do tamtego momentu, wykonać element i to, co po nim następuje.

Jeśli przypomni sobie o tym po rozpoczęciu recytacji w innej jednostce modlitwy (rakacie), to jednostka, w której to opuścił, jest nieważna, a kolejna jednostka ją zastępuje.

b) Pominięcie obowiązku: na przykład zapomnienie pierwszego świadectwa wiary lub suplikacji wychwalania w ruku'. W takim przypadku wykonuje się pokłon zapomnienia.

Trzecia sytuacja: wątpliwość:

Przykład: Jeśli ktoś ma wątpliwości, czy odprawił trzy czy cztery rakaty w modlitwie południowej (dhuhr), w takim przypadku:

a) Jeśli uważa jeden wariant za bardziej

prawdopodobny, postępuje zgodnie z nim i wykonuje pokłon zapomnienia.

b) Jeśli nie jest przekonany, opiera się na tym, co do czego ma pewność i wykonuje pokłon za zapomnienie.

Jeśli wątpliwość pojawi się po modlitwie lub jeśli ktoś często ma wątpliwości, nie powinien się tym przejmować.

Uwaga: Sudżud zapomnienia wykonuje się przed pozdrowieniem, jeśli wynika z braku lub z wątpliwości, gdy nie ma pewności co do żadnej opcji. A zatem po wypowiedzeniu słów pokoju w przypadku dodania czegoś lub wątpliwości postępuje się zgodnie z tym, co przeważa. W tej kwestii jest duża swoboda, jeśli Bóg Najwyższy zechce.

11. Czasy, w których nie wolno się modlić:

Zasadniczo dozwolone jest odmawianie modlitwy o każdej porze. Jednakże prawo religijne zakazuje modlitwy w niektórych czasach, a są to:

1. Od modlitwy porannej (fadżr) aż do wschodu słońca i jego wzniesienia się na wysokość kilku stopni nad ziemią.

2. Kiedy słońce znajduje się w połowie nieba. Jest to najkrótszy czas, w którym nie wolno modlić się.

3. Od modlitwy popołudniowej (Asr) aż do zachodu słońca. Jest to najdłuższy czas, w którym nie wolno modlić się.

Modlitwy dozwolone w czasach, w których nie wolno modlić się:

1. Odrobienie zaległych obowiązków religijnych.

2. Modlitwy związane z określonymi przyczynami, takie jak: powitanie meczetu, dwa rakaty po okrążeniu Kaaby, modlitwa zaćmienia, modlitwa pogrzebowa.

3. Wykonanie zaległej sunny przed modlitwą poranną po modlitwie porannej.

12. Modlitwa zbiorowa:

Jest to wielki rytuał islamu. To modlitwa zbiorowa w meczetach. Muzułmanie zgodzili się, że odprawianie pięciu modlitw w meczetach jest jednym z najważniejszych aktów posłuszeństwa i okazji do zbliżenia się do Boga, a wręcz jedna z najważniejszych praktyk islamu.

1. Werdykt religijny islamu dotyczący modlitwy zbiorowej:

Pięć modlitw dziennych w meczecie jest obowiązkowe dla zdolnych do tego mężczyzn, w domu i w podróży, bezpieczeństwie i strachu jako obowiązek osobisty.

Na obowiązek modlitwy zbiorowej wskazują: Księga Allaha, Sunna oraz praktyka muzułmanów przekazywana z pokolenia na pokolenie.

W Koranie Bóg Najwyższy powiedział:

﴿وَإِذَا كُنتَ فِيهِمْ فَأَقَمْتَ لَهُمُ ٱلصَّلَوٰةَ فَلْتَقُمْ طَآئِفَةٌ مِّنْهُم مَّعَكَ...﴾

„Jeśli znajdziesz się wśród nich i ustanowisz dla nich modlitwę, to niech część z nich stanie z tobą do modlitwy...” (Koran, 4:102). Wskazuje to na potwierdzenie obowiązku modlitwy zbiorowej. Nie zezwolono muzułmanom na jej opuszczenie w sytuacji strachu. Zatem jeśli nie byłaby obowiązkowa, to największą wymówką dla jej zaniechania byłoby . Porzucenie modlitwy wspólnej i unikanie jej to jedne z najbardziej znanych cech obłudników.

W tradycji Proroka z kolei istnieje wiele hadisów potwierdzających to:

W autentycznym zbiorze Imama Muslima:

أَنَّ رَجُلًا أَعْمَى قَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، لَيْسَ لِي قَائِدٌ يَقُودُنِي إِلَى الْمَسْجِدِ، فَسَأَلَهُ أَنْ يُرَخِّصَ لَهُ أَنْ يُصَلِّيَ فِي بَيْتِهِ، فَرَخَّصَ لَهُ، فَلَمَّا وَلَّى دَعَاهُ فَقَالَ: «هَلْ تَسْمَعُ النِّدَاءَ؟» قَالَ: نَعَمْ، قَالَ: «فَأَجِبْ».

Pewien niewidomy mężczyzna powiedział: „O Wysłanniku Boga, nie mam przewodnika, który poprowadziłby mnie do meczetu, więc poprosił go o pozwolenie na modlitwę w domu. Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) udzielił mu pozwolenia, ale gdy mężczyzna odchodził, Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) zawołał go i zapytał: „Czy słyszysz wezwanie do modlitwy?” Mężczyzna odpowiedział: „Tak.” Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział:

„Zatem odpowiedz na nie.”[1]

Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) nakazał mu przybyć do meczetu na modlitwę zbiorową i odpowiedzieć na wezwanie, mimo że był niewidomy i mimo trudności, które doświadczał. Wskazuje to na obowiązek modlitwy zbiorowej.

2. Co zalicza modlitwę wspólną:

Zbiorowa modlitwa jest uznawana za zaliczoną, gdy zdąży się na przynajmniej jeden rakat modlitwy z imamem. Prorok Muhammad (pokój i błogosławieństwo Allaha niech będzie z nim) powiedział:

«مَنْ أَدْرَكَ رَكْعَةً مِنَ الصَّلَاةِ فَقَدْ أَدْرَكَ الصَّلَاةَ».

„Kto zdąży na jedną jednostkę modlitwy (rakat), ten zdążył na modlitwę.”[2]

3. Co stanowi o ważności rak'a:

Rak'a jest uznawana za zaliczoną poprzez wykonanie skłonu (ruku'). Jeśli osoba dołączająca do modlitwy zastanie imama w pozycji ruku', powinna wypowiedzieć takbir (wypowiedzenie "Allahu Akbar" rozpoczynające modlitwę) stojąc, a następnie ponownie wypowiedzieć takbir, przechodząc do ruku'. Jeżeli ograniczy się do takbiru rozpoczynającego modlitwę podczas stania, jest to wystarczające, zamiast takbiru przy

[1] Przekazał Muslim (1484).

[2] Przekazał Imam al-Buchari (609) oraz Muslim (602).

skłonie (ruku').

4. Okoliczności, które usprawiedliwiają opuszczenie modlitwy zbiorowej:

Pierwsze: Choroba, jeśli utrudnia obecność na modlitwie dżumu'a (piątkowej) i wspólnej modlitwie.

Drugie: Powstrzymywanie się od oddawania moczu lub kału, co prowadzi to do utraty skupienia w modlitwie i jest szkodliwe dla ciała.

Trzecie: Obecność jedzenia, gdy człowiek jest głodny lub ma ochotę na jedzenie, pod warunkiem, że nie jest to wykorzystywane jako zwyczaj lub sposób na unikanie modlitwy w zgromadzeniu.

Czwarte: Strach przed rzeczywistym zagrożeniem dla życia, majątku lub innych wartości.

13. Modlitwa w czasie strachu:

Modlitwa w sytuacji strachu jest dozwolona w każdej dozwolonej walce, takiej jak walka z niewiernymi w stanie wojny, buntownikami oraz rozbójnikami, zgodnie ze słowami Allaha:

﴿...إِنۡ خِفۡتُمۡ أَن يَفۡتِنَكُمُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓاْ...﴾

„... jeśli obawiacie się, że niewierni mogą wystawić Was na próbę..." (Koran, 4:101). Podobnie można postąpić z pozostałymi, z którymi prowadzenie walki jest dozwolone.

Modlitwa w sytuacji strachu jest odmawiana pod

dwoma warunkami:

1) Jeśli jest dozwolone walczyć z tym przeciwnikiem.

2) Istnieje obawa przed potencjalnym atakiem na muzułmanów podczas modlitwy.

Sposób odprawiania modlitwy w sytuacji strachu:

Ma wiele cech, a najważniejsze z nich, jak przekazano w hadisie relacjonowanym przez Sahla (niech Allah będzie z niego zadowolony):

أَنَّ طَائِفَةً صَفَّتْ مَعَ النَّبِي ﷺ، وَطَائِفَةً وِجَاهَ العَدُوِّ، فَصَلَّى بِالَّتِي مَعَهُ رَكْعَةً، ثُمَّ ثَبَتَ قَائِمًا، وَأَتَمُّوا لِأَنْفُسِهِمْ، ثُمَّ انْصَرَفُوا، وَصَفُّوا وِجَاهَ العَدُوِّ، وَجَاءَتِ الطَّائِفَةُ الأُخْرَى، فَصَلَّى بِهِمُ الرَّكْعَةَ الَّتِي بَقِيَتْ مِنْ صَلَاتِهِ، ثُمَّ ثَبَتَ جَالِسًا، وَأَتَمُّوا لِأَنْفُسِهِمْ، ثُمَّ سَلَّمَ بِهِمْ.

Jedna grupa ustawiła się w szeregu z Prorokiem (pokój i błogosławieństwo Boga z nim), a druga naprzeciw wroga. Prorok odmówił jeden rakat z tymi, którzy byli z nim, a następnie pozostał w pozycji stojącej, a ludzie za nim dokończyli modlitwę, po czym odeszli i ustawili się naprzeciw wroga. Następnie przyszła druga grupa, a on odprawił z nimi pozostały rakat, a następnie pozostał w pozycji siedzącej, a oni dokończyli modlitwę, po czym zakończył modlitwę z nimi[1].

[1] Przekazał al-Buchari (4130) i Muslim (842).

Czerpiemy poniższe lekcje z modlitwy w czasie strachu:

1. Ogromne znaczenie modlitwy w islamie oraz znaczenie modlitwy wspólnej, gdyż nie została ona pominięta nawet w tych krytycznych okolicznościach.

2. Zdjęcie trudności ze wspólnoty oraz łagodność szariatu i jego dostosowywanie się do każdego czasu i miejsca.

3. Doskonałość prawa islamskiego, które ustanowiło postępowanie odpowiednie do sytuacji.

14. Modlitwa piątkowa:

Po pierwsze: Status.

Modlitwa piątkowa jest obowiązkiem indywidualnym dla każdego dorosłego, rozumnego muzułmanina płci męskiej, który mieszka na miejscu i nie ma usprawiedliwienia.

Bóg Najwyższy powiedział:

﴿يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِذَا نُودِىَ لِلصَّلَوٰةِ مِن يَوْمِ ٱلْجُمُعَةِ فَٱسْعَوْاْ إِلَىٰ ذِكْرِ ٱللَّهِ وَذَرُواْ ٱلْبَيْعَ ۚ ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنتُمْ تَعْلَمُونَ ۝٩﴾

"O wy, którzy wierzycie! Kiedy rozlegnie się wezwanie na modlitwę piątkową, to spieszcie wspominać Boga i pozostawcie swój handel. To jest dla was najlepsze, gdybyście tylko wiedzieli!"

(Koran, 62:9).

Ponadto, powiedział (niech pokój będzie z nim):

«لَيَنْتَهِيَنَّ أَقْوَامٌ عَنْ وَدْعِهِمُ الْجُمُعَاتِ، أَوْ لَيَخْتِمَنَّ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ، ثُمَّ لَيَكُونُنَّ مِنَ الْغَافِلِينَ».

"Niechaj ludzie zaprzestaną opuszczania piątkowych modlitw, bo w przeciwnym razie Allah zapieczętuje ich serca, a wtedy staną się z tych, którzy są nieświadomi"[1].

Po drugie: Warunki konieczne, aby modlitwa piątkowa była ważna:

Jej czas to czas modlitwy dhuhr. Nie jest więc ważna przed swoim czasem, ani po jego upływie.

2. Musi być wykonana w grupie, a według poprawnej opinii najmniejsza liczba wspólnoty to trzy osoby. Nie jest ważna, gdy jest odprawiona przez jedną osobę albo dwie.

3. Modlący się muszą mieszkać w domach zbudowanych zgodnie z powszechną w danym miejscu praktyką. Niezależnie od tego, czy jest to ze wzmocnionego betonu, kamienia, gliny czy innych materiałów. W związku z tym nie jest ważna w przypadku koczowników - tych, którzy mieszkają w namiotach i domach z tkanych włosów - którzy nie osiedlają się w jednym miejscu, lecz przemieszczają się, podążając za pastwiskami dla swojego bydła.

4. Powinny być poprzedzone dwoma kazaniami, zgodnie z praktyką Proroka (niech będzie pokój i

[1] Przekazał Muslim (865).

błogosławieństwo Allaha będą z nim).

Po trzecie: Filary kazania piątkowego:

1. Wychwalenie Allaha i dwuczęściowe wyznanie wiary.
2. Modlitwa za Proroka (pokój i błogosławieństwo Boga z nim).
3. Wezwanie do bogobojności.
4. Recytacja fragmentu Koranu.
5. Napomnienie.

Po czwarte: Zalecenia dotyczące kazań piątkowych:

1. Kazanie jest wygłaszane na minbarze.
2. Między dwoma kazaniami jest krótka przerwa, podczas której imam siada. 3. Wypowiada się w niej modlitwy za muzułmanów i ich przywódców.
4. Kazanie powinno być krótkie.
5. Podczas wchodzenia na minbar imam pozdrawia wiernych.

Po piąte: Czynności zalecane w piątek:

1. Użycie siłaku.
2. Wyperfumowanie się w miarę możliwości.
3. Wczesne wyjście na modlitwę piątkową.
4. Pójście pieszo do meczetu zamiast jazdy.
5. Siedzenie blisko imama.
6. Dua'.
7. Recytacja sury al-Kahf.
8. Modlitwa za Proroka (niech pokój i błogosławieństwo Allaha będzie z nim).

Po szóste: Czego należy unikać podczas modlitw piątkowej:

1. Rozmawianie podczas kazania zgodnie ze słowami Proroka Muhammada (pokój z nim):

«إِذَا قُلْتَ لِصَاحِبِكَ يَوْمَ الْجُمُعَةِ: أَنْصِتْ، وَالْإِمَامُ يَخْطُبُ، فَقَدْ لَغَوْتَ».

„Jeśli powiesz cokolwiek do siedzącego obok człowieka, choćby tylko: 'Słuchaj', podczas gdy imam wygłasza kazanie, to popełniłeś błąd."[1]. Czyli: powiedziałeś coś nie na miejscu, co jest grzechem.

2. Jest niezalecane, aby przechodzić nad siedzącymi ludźmi, chyba że jest się imamem, lub przechodzi się do wolnego miejsca, do którego nie można dotrzeć inaczej.

Zdążenie na piątkową modlitwę:

Kto zdążył na ruku' z imamem w drugim rakacie modlitwy piątkowej, ten zdążył na piątkową modlitwę i odrabia, tak by pomodlił się w sumie dwa rakaty. Jeśli nie zdążył na ruku' drugiego rakatu modlitwy, to opuścił piątkową modlitwę. Powinien ją dokończyć jako modlitwę południową (dhuhr) czterema rakatami. Jeśli ktoś opuścił modlitwę piątkową z powodu zaspania lub innego powodu, powinien odprawić ją jako modlitwę południową (dhuhr).

[1] Przekazał al-Buchari (934) i Muslim (851).

15. Modlitwa osób, które mają jakieś usprawiedliwienie:

Pierwszy przypadek: Modlitwa chorego:

1. Chory powinien odprawić modlitwę zgodnie ze swoimi możliwościami. Nie wolno mu odkładać jej na później, dopóki jest w pełni władz umysłowych.

2. Jak modli się chory?

1) Chory musi modlić się na stojąco, jeśli może to zrobić bez trudności lub szkody, oraz wykonywać skłon (ruku') i sudżud.

2) Jeśli doznaje szkody podczas skłonu (ruku') lub pokłonu (sudżud), mimo że jest w stanie stać, powinien wykonać skłon stojąc, a sudżud na siedząco.

3) Jeśli nie może modlić się na stojąco, to modli się na siedząco. Sunna zaleca, aby siedzieć w pozycji skrzyżowanej (tj. po turecku) zamiast stania i skinąć głową zamiast normalnego ruku'. Jeśli to możliwe, wykonać sudżud na ziemi, w przeciwnym razie skinąć głową zamiast sudżud, w którym głowa jest obniżona bardziej niż na ruku'.

4) Jeśli osoba nie może modlić się na siedząco, niech modli się leżąc na boku, twarzą w kierunku qibla. Preferowany jest prawy bok, jeśli to możliwe, a skłon (ruku') i sudżud wykonuje się poprzez skinienie głową.

5. Jeśli nie może modlić się na boku, to modli się leżąc na plecach, z nogami skierowanymi w stronę qibla, i wykonuje gesty wskazujące na ruku' i sudżud.

6. Jeśli nie jest w stanie wykonać skłonu (ruku') i pokłonu (sudżud) ciałem, niech skinie głową. Jeśli to również jest trudne, zostaje zwolniony z tego obowiązku, a akty modlitwy wykonuje w sercu, zamierzając wykonanie skłonu, pokłonu i siedzenia w swojej pozycji, i wypowiada ich formuły.

7. Chory powinien spełniać warunki modlitwy, na ile jest to możliwe, takie jak: skierowanie się w stronę Al-Ka'by, wykonanie ablucji wodą lub sucha ablucja (tajammum) w przypadku braku możliwości, oraz oczyszczenie z nieczystości. Jeśli nie jest w stanie któregoś z nich wykonać, jest z wtedy z niego zwolniony. Modli się zgodnie ze swoim stanem, nie odkładając modlitwy poza jej czas.

8. Sunną jest, aby chory siedział w pozycji skrzyżowanej (po turecku) zamiast stania i skłonu (ruku'), a w innych przypadkach siedział na lewej stopie, która dotyka ziemi górną jej częścią.

Drugi przypadek: Modlitwa podróżnego:

1. Do osób usprawiedliwionych należy podróżny, który modlitwę składającą się z czterech jednostek skraca do dwóch rakatów (jednostek). Bóg Najwyższy powiedział:

﴿وَإِذَا ضَرَبْتُمْ فِي ٱلْأَرْضِ فَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَن تَقْصُرُواْ مِنَ ٱلصَّلَوٰةِ...﴾

"A kiedy przebiegacie ziemię, to nie będzie dla was grzechem skrócić nieco modlitwę..." (Koran, 4:101).

Relacjonował Anas ibn Malik, niech Bóg będzie z niego zadowolony:

«خَرَجْنَا مَعَ النَّبِيِّ ﷺ مِنَ الْمَدِينَةِ إِلَى مَكَّةَ، فَكَانَ يُصَلِّي رَكْعَتَيْنِ رَكْعَتَيْنِ، حَتَّى رَجَعْنَا إِلَى الْمَدِينَةِ».

"Wyruszyliśmy z Prorokiem (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) z Medyny do Mekki. Odprawiał modlitwę składającą się z dwóch rakatów, do czasu aż wróciliśmy do Medyny."[1]

Modlitwę skraca się, gdy podróżny opuści zabudowania swojego miasta, jako że Allah zezwolił na skracanie modlitwy tym, którzy wyruszają w podróż. Przed opuszczeniem swojego miasta nie jest wędrowcem ani podróżnikiem, ponieważ Prorok (pokój i błogosławieństwo z nim) skracał modlitwę tylko wtedy, gdy wyruszał w podróż.

2. Planowana odległość podróży, która daje podróżnemu prawo do skrócenia modlitwy, wynosi około osiemdziesięciu kilometrów.

3. Podróżujący ma prawo do skrócenia modlitwy

[1] Przekazał Al-Buchari (1081) i Muslim (693).

w drodze powrotnej, aż do momentu, gdy wjedzie do miejscowości, z której wyruszył.

4. Gdy podróżny dotrze do kraju i zamierza się w nim zatrzymać, są trzy możliwości:

a) Zamierza przebywać tam dłużej niż cztery dni. Wówczas musi odprawiać pełną modlitwę od pierwszego dnia, kiedy się zatrzymał, i nie korzysta z ułatwień dla podróżnych.

b) Jeśli zamierza przebywać cztery dni lub mniej, dozwolone jest skracanie modlitw i korzystanie z ułatwień podróży.

c) Nie zamierza pozostawać na określony czas; może zostać dzień, a może dziesięć dni, w zależności od sytuacji w danym miejscu lub wyniku celu, dla którego podróżował, jak np. leczenie lub badanie. Gdy jego cel zostanie osiągnięty, wraca do swojego kraju. W tej sytuacji dozwolone jest skracanie modlitw i korzystanie z ułatwień podróżnych aż do powrotu, nawet jeśli jego pobyt przedłuży się ponad cztery dni.

5. Jeżeli podróżny modli się za imamem będącym rezydentem (osobą osiedloną), musi dokończyć modlitwę, nawet jeśli dołączył do niego dopiero podczas ostatniego taszahhud.

6. Jeżeli osoba osiedlona modli się za podróżnym, który skraca modlitwę, musi dokończyć swoją modlitwę po wypowiedzeniu końcowego pozdrowienia przez imama.

16. Modlitwy świąteczne:

Święta muzułmanów są świętami boskimi, to jest zostały ustanowione przez Boga Najwyższego dla nich, a nie przez nich samych. Muzułmanie mają tylko dwa święta: Święto Przerwania Postu ('Id al-Fitr) i Święto Ofiarowania ('Id al-Adha). To przeciwieństwo świąt niewiernych i świąt wymyślonych (bid'a), które nie zostały ustanowione przez Boga Najwyższego ani przez Niego nakazane, lecz zostały ustanowione przez samych ludzi.

Status modlitw świątecznych:

Jest to obowiązek spoczywający na wspólnocie (fard kifaja). Prorok (pokój i błogosławieństwo Boże z nim) regularnie go wypełniał i był kontynuowany przez prawowiernych kalifów (niech Allah będzie z nich zadowolony). To jeden z widocznych przejawów religii i jej obrzędów.

Pora modlitwy świątecznej: Czas na modlitwę świąteczną zaczyna się, gdy słońce wzniesie się na "wysokość włóczni", czyli około kwadransa po wschodzie słońca, a kończy się, gdy słońce zaczyna się zniżać (przejdzie południk niebieski).

Opis modlitwy świątecznej:

1. W pierwszym rakacie wypowiada się takbir (wypowiedzenie "Allahu Akbar" rozpoczynające modlitwę). Następnie recytuje się suplikację otwierającą (wstępną), po czym wypowiada się

sześć takbirów, podnosząc ręce przy każdym z nich. Między każdym takbirem chwali się Allaha i wysławia. Mówi się błogosławieństwa dla Proroka (niech pokój i błogosławieństwo Allaha będą z nim). Następnie wypowiada się ta'ałłudh ("A'udhu bi-llahi min asz-szajtani-r-radżim") i basmalę ("Bismillahi-r-Rahmani-r-Rahim"), i przystępuje do recytacji.

2. W drugim rakacie po takbirze przejścia wypowiada się pięć razy "Allahu Akbar", następnie wypowiada się ta'ałłudh i "Bismillahi-r-Rahmani-r-Rahim", po czym przystępuje się do recytacji. Zaleca się, aby w pierwszym rakacie po surze al-Fatiha recytować surę Al-A'la, a w drugim surę Al-Ghaszija.

3. Gdy imam zakończy modlitwę, wchodzi na minbar i wygłasza dwa kazania, z krótkim siedzeniem pomiędzy nimi, tak jak to się czyni podczas kazania piątkowego.

Praktyki zalecane podczas święta:

a) Al-Ghusl (pełne obmycie).

b) Utrzymanie czystości oraz użycie perfum.

c) Jedzenie przed wyjściem na modlitwę 'Id al-Fitr, a na 'Id al-Adha po modlitwie posiłek ze świątecznej ofiary, jeżeli poświęciło się zwierzę.

d) Wyjście pieszo.

e) Podążanie jedną drogą, a powrót inną.

f) Wczesne przybycie do miejsca modlitwy dla

osoby modlącej się za imamem, ale nie dla imama.

Wypowiadanie takbiru:

Zaleca się mówienie takbiru w świąteczne noce oraz w pierwszych dziesięciu dniach miesiąca dhu-l-hidżdża i w dniach taszrik (dni 11–13 miesiąca dhu-l-hidżdża). Są dwa rodzaje takbiru:

Pierwszy rodzaj to takbir swobodny, czyli taki, który nie ma określonego czasu. Wznosi się go w następujących okresach:

1. W czasie święta 'Id al-Fitr: od zachodu słońca w noc poprzedzającą święto do rozpoczęcia modlitwy świątecznej.

2. W czasie 'Id al-Adha: od zachodu słońca w noc pierwszego dnia miesiąca dhu-l-hidżdża do zachodu słońca ostatniego dnia taszrik.

Drugi rodzaj to takbir ograniczony. Jest to takbir wykonywany po obowiązkowych modlitwach.

1. Osoba niebędąca w stanie ihram wznosi go po modlitwach od modlitwy fadżr dnia Arafa do asr ostatniego dnia taszrik (13 dzień miesiąca dhu-l-hidżdża).

2. Osoba w stanie ihram: od modlitwy południowej w dniu święta do popołudniowej ostatniego dnia taszrik.

17. Modlitwa podczas zaćmienia:

Znaczenie zaćmienia księżyca i słońca:

Zaćmienie księżyca (al-chusuf): jest to zanik światła księżyca lub jego części w nocy.

Zaćmienie słońca (al-kusuf): jest to zanik światła słonecznego lub jego części w ciągu dnia.

Werdykt religijny dotyczący modlitwy zaćmienia:

Jest to silnie zalecana sunna. Wskazuje na to praktyka Proroka (niech pokój i błogosławieństwo Allaha będzie z nim), który odprawił ją, gdy zaćmiło się słońce. Ponadto nakazał odmawianie jej, a konsensus uczonych potwierdza jej zasadność.

Jej czas:

Od początku zaćmienia słońca lub księżyca aż do jego ustąpienia, czyli zakończenia zaćmienia.

Jej opis:

Ilość jednostek tej modlitwy wynosi dwa rakaty. Odmawia się ją na głos.

a) Wypowiada się "Allahu Akbar" dla rozpoczęcia modlitwy. Następnie mówi się du'a' otwierającą, szuka schronienia u Boga przed szatanem, wypowiada "Bismillah" ("W imię Boga"), recytuje surę al-Fatiha, a następnie czyta dłuższy fragment Koranu.

b) Następnie wykonuje się długi skłon (ruku').

c) Następnie podnosi się z ukłonu, wypowiadając: "Sami'a Allahu liman hamidah" ("Allah słyszy tego, kto Go chwali"), po czym recytuje się surę al-Fatiha, a następnie długi fragment, ale krótszy niż za pierwszym razem.

d) Następnie wykonuje się długi skłon (ruku'), lecz krótszy niż pierwszy.

e) Następnie prostuje się po ruku', wypowiadając: „Sami'a-llahu liman hamidah" (O Allahu, wysłuchaj tego, kto Cię wychwala).

f) Następnie wykonuje się dwa długie pokłony (sudżud).

g) Następnie wstaje się do drugiego rakatu, który jest podobny do pierwszego, ale nieco krótszy.

Jej zalecane praktyki:

a) wezwanie na nią słowami: „As-salatu dżami'a!" („Modlitwa zbiorowa!").

b) odprawienie jej w zbiorowości.

c) przedłużenie modlitwy poprzez dłuższe stanie, ruku' (skłon) i sudżud.

d) drugi rakat powinien być krótszy od pierwszego.

e) po modlitwie: wygłoszenie krótkiego napomnienia, zachęta do wykonywania dobrych uczynków i unikania złych czynów.

f) częste kierowanie próśb do Boga, błagań, próśb o przebaczenie oraz danie jałmużny.

18. Modlitwa o deszcz (al-istisqa'):

1) Istisqa: jest to prośba o deszcz skierowana do Boga Najwyższego w czasie suszy.

Czas, w którym dozwolona jest modlitwa o deszcz:

Modlitwa o deszcz jest zalecana, gdy ziemia wysycha, deszcz przestaje padać, a jego brak powoduje szkody. Wówczas nie pozostaje nic

innego, jak tylko błagać Pana o deszcz i prosić Go o pomoc na różne sposoby.

a) Może być odmówiona jako modlitwa zbiorowa lub indywidualna.

b) Czasami podczas kazania piątkowego imam wznosi du'a, a muzułmanie potwierdzają jego modlitwę słowem 'amin' (amen).

c) Czasami poprzez du'a' (prośby) w dowolnym czasie, bez modlitwy ani kazania.

Werdykt religijny dotyczący modlitwy o deszcz:

Jest to silnie zalecana praktyka, gdy istnieje ku niej powód, tak jak czynił to Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), jak w hadisie przekazanym przez Abdullaha ibn Zajda (niech Allah będzie z niego zadowolony), który powiedział:

«خَرَجَ النَّبِيُّ ﷺ إِلَى الْمُصَلَّى، فَاسْتَسْقَى، وَاسْتَقْبَلَ الْقِبْلَةَ، وَقَلَبَ رِدَاءَهُ، وَصَلَّى رَكْعَتَيْنِ».

"Prorok (niech pokój i błogosławieństwo Allaha będzie z nim) wyszedł na miejsce modlitwy, poprosił o deszcz, zwrócił się w stronę qibla, odwrócił swój płaszcz i odprawił dwa rakaty."[1]

Sposób odprawiania modlitwy o deszcz:

Modlitwa o deszcz wygląda tak, jak modlitwy świąteczne. Zaleca się odprawianie jej w miejscu

[1] Przekazał Al-Buchari (1012) oraz Muslim (894).

przeznaczonym do modlitwy, podobnie jak modlitwy świąteczne. Jej zasady są takie same jak w przypadku modlitwy świątecznej – w liczbie rakatów, głośnym recytowaniu, a także w tym, że jest odprawiana przed kazaniem, oraz w dodatkowych takbirach w pierwszym i drugim rakacie przed recytacją. Tak jak wcześniej opisano modlitwy świąteczne. Wygłaszane jest jedno kazanie.

19. Zasady dotyczące pogrzebów:

1) Dla obecnych przy umierającym:

1. Zaleca się, aby nakłaniać umierającego do mówienia: "La ilaha illa-llah".

2. Zaleca się zwrócenie go w kierunku qibla.

3. Zaleca się zamknięcie oczu osoby zmarłej.

4. Zaleca się przykrycie osoby zmarłej płótnem.

5. Należy niezwłocznie przygotować ciało do pochówku.

6. Należy szybko spłacić jej długi.

7. Zmarły jest myty i zawinięty w całun, co stanowi obowiązek wspólnoty.

2) Zasady modlitwy za zmarłego:

To obowiązek wspólnoty.

Jej warunki:

1. Zwrócenie się w kierunku qibla (Kaaba w Mekce).

2. Zakrycie aury (części ciała, które muszą być zakryte).

3. Unikanie nieczystości.

4. Czystość osoby modlącej się i osoby, za którą odmawiana jest modlitwa.

5. Wyznawanie islamu przez modlącego się i tego, za którego odmawiana jest modlitwa.

6. Uczestnictwo w pogrzebie, jeśli odbywa się w tej samej miejscowości.

7. Poczytalność.

Jej filary:

1. Stanie.

2. Cztery takbiry.

3. Recytacja sury al-Fatiha.

4. Modlitwa za Proroka (niech pokój i błogosławieństwo Allaha będzie z nim).

5. Du'a' za zmarłego.

6. Zachowanie kolejności.

7. Taslim (wypowiedzenie "as-salamu 'alajkum ła rahmatu-llah" na końcu modlitwy).

Czynności zalecane:

1. Podniesienie rąk przy każdym takbirze.

2. Prośba o schronienie przed złem (wypowiedzenie suplikacji "a'udhu bi-llahi min asz-szajtani-r-radżim").

3. Modlitwa (du'a') za siebie i za muzułmanów.

4. Ciche recytowanie.

5. Zatrzymanie się na chwilę po czwartym "Allahu Akbar" i przed zakończeniem modlitwy.

6. Położenie prawej dłoni na lewą na klatce

piersiowej.

7. Obracanie głowy w prawo podczas wypowiadania taslim.

Jej opis:

Imam albo osoba modląca się samotnie powinni stanąć na wysokości klatki piersiowej mężczyzny albo środku ciała kobiety, wypowiedzieć takbir (słowa "Allahu Akbar" rozpoczynające modlitwę), powiedzieć "A'udhu bi-llahi min asz-szajtani-r-radżim" (szukam schronienia u Boga przed szatanem przeklętym), nie rozpoczynać modlitwy wstępną inwokacją, wypowiedzieć imię Boga ("Bismi-llahi-r-Rahmani-r-Rahim") oraz wyrecytować surę al-Fatiha.

Następnie podnosi się ręce, wypowiadając "Allahu Akbar", i wypowiada błogosławieństwo dla Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha niech będą z nim). Potem podnosi się ręce ponownie, wypowiadając "Allahu Akbar", i modli się za zmarłego zgodnie z tym, co zostało przekazane. Tak jak powiedział Prorok Muhammad (pokój z nim):

«اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِحَيِّنَا وَمَيِّتِنَا، وَصَغِيرِنَا وَكَبِيرِنَا، وَذَكَرِنَا وَأُنْثَانَا، وَشَاهِدِنَا وَغَائِبِنَا، اللَّهُمَّ مَنْ أَحْيَيْتَهُ مِنَّا فَأَحْيِهِ عَلَى الإِيمَانِ، وَمَنْ تَوَفَّيْتَهُ مِنَّا فَتَوَفَّهُ عَلَى الإِسْلَامِ، اللَّهُمَّ لَا تَحْرِمْنَا أَجْرَهُ، وَلَا تُضِلَّنَا بَعْدَهُ».

"O Allahu, przebacz naszym żywym i zmarłym, młodym i starszym, mężczyznom i kobietom,

obecnym i nieobecnym. O Allahu, kogo zostawisz przy życiu, zostaw go w wierze, a kogo z nas zabierzesz, zabierz go w islamie. O Allahu, nie pozbawiaj nas jego nagrody i nie prowadź nas w błąd po nim."[1]

Powiedział także:

«اللَّهُمَّ اغْفِرْ لَهُ وَارْحَمْهُ، وَعَافِهِ وَاعْفُ عَنْهُ، وَأَكْرِمْ نُزُلَهُ، وَوَسِّعْ مَدْخَلَهُ، وَاغْسِلْهُ بِالْمَاءِ وَالثلْجِ وَالْبَرَدِ، وَنَقِّهِ مِنَ الْخَطَايَا كَمَا نَقَّيْتَ الثَّوْبَ الْأَبْيَضَ مِنَ الدَّنَسِ، وَأَبْدِلْهُ دَارًا خَيْرًا مِنْ دَارِهِ، وَأَهْلًا خَيْرًا مِنْ أَهْلِهِ، وَزَوْجًا خَيْرًا مِنْ زَوْجِهِ، وَأَدْخِلْهُ الْجَنَّةَ، وَأَعِذْهُ مِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ، وَمِنْ عَذَابِ النَّارِ».

"O Allahu, przebacz mu, miej nad nim miłosierdzie, odpuść mu, wybacz mu, uczyń jego miejsce godnym, poszerz jego wejście do grobu, obmyj go wodą, lodem i chłodem, oczyść go z grzechów, jak białą szatę oczyszcza się z brudu. Zamień mu dom na lepszy od jego domu, rodzinę lepszą od jego rodziny, małżonka lepszego od jego małżonka, wprowadź go do Raju, uchroń go od kary grobowej i Piekła."[2] Następnie podnosi się ręce, wypowiadając "Allahu Akbar", i stoi przez chwilę, po czym kończy modlitwę, wypowiadając "Assalamu 'alajkum ła rahmatu-llah", obracając głowę tylko w prawo.

---

[1] Przekazał Abu Dałud (3201) i al-Tirmizi (1024), który powiedział: hadis dobry i autentyczny.

[2] Przekazał Muslim (962).

Zagadnienie trzecie: Jałmużna (zakat)

1. Definicja jałmużny (zakatu) oraz jej wysoki status:

"Zakat" lingwistycznie oznacza wzrost i zwiększenie.

Zaś wg prawa religijnego zakat jest to obowiązkowy datek o określonej wysokości przeznaczony dla określonej grupy osób.

Jest to trzeci filar islamu. Jest wspomniany obok modlitwy w Koranie osiemdziesiąt dwa razy, co wskazuje na jego wielkie znaczenie.

Bóg Najwyższy powiedział:

﴿وَأَقِيمُواْ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتُواْ ٱلزَّكَوٰةَ...﴾

"Odprawiajcie modlitwę i płaćcie zakat..." (Koran, 2:43).

Prorok (niech pokój i błogosławieństwo Allaha będzie z nim) powiedział także:

«بُنِيَ الإِسْلَامُ عَلَى خَمْسٍ: شَهَادَةِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّـهُ، وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّـهِ، وَإِقَامِ الصَّلَاةِ، وَإِيتَاءِ الزَّكَاةِ، وَحَجِّ الْبَيْتِ، وَصَوْمِ رَمَضَانَ».

"Islam opiera się na pięciu filarach: wyznaniu, że nie ma bóstwa godnego czci oprócz Allaha, a Muhammad jest Jego posłańcem, odprawianiu modlitwy, dawaniu jałmużny, pielgrzymce do Domu Boga i poście w miesiącu Ramadan."[1]

[1] Przekazał Al-Buchari (8) i Muslim (111).

Muzułmanie są całkowicie zgodni co do tego, że jest obowiązkowy, a także co do niewiary tego, kto zaprzecza jego obowiązkowości oraz zwalczania tych, którzy odmawiają jego płacenia.

2. Warunki, które muszą być spełnione, aby zakat był obowiązkowy:

a) Wolność: nie jest obowiązkowy dla niewolnika, ponieważ nie posiada on majątku, a to, co ma w ręku, należy do jego pana, więc zakat od niego jest obowiązkiem jego pana.

b) Bycie muzułmaninem: nie jest to obowiązek niewiernego, ponieważ jest to akt zbliżenia się do Boga i posłuszeństwa, a niewierny nie jest osobą, która spełnia te warunki.

c) Posiadanie nisabu (minimalnej wielkości majątku); nie trzeba płacić zakatu od majątku mniejszego od nisabu.

c) Pełna własność: majątek musi być w pełni posiadany przez osobę. Nie ma jałmużny od majątku, którego własność nie jest ustalona, na przykład od długu związanego z umową o wykupienie.

e) Upłynięcie roku od kiedy weszło się w posiadanie majątku. Hadis zrelacjonowany przez Aiszę (niech Bóg będzie z nią zadowolony):

«لَا زَكَاةَ فِي مَالٍ حَتَّى يَحُولَ عَلَيْهِ الْحَوْلُ».

„Nie ma obowiązku płacenia zakatu od majątku,

dopóki nie minie pełny rok”[1].

3. Rodzaje majątku, od którego należy płacić zakat:

Po pierwsze: bydło i zwierzęta hodowlane.

Należą do nich wielbłądy, bydło i owce. Obowiązuje od nich jałmużna pod dwoma warunkami:

1. Aby były trzymane do produkcji mleka lub rozmnażania, a nie do pracy.

2. Muszą być pasące się (czyli: żywiące się samodzielnie na pastwisku). Nie ma obowiązku zakatu od zwierząt, które są karmione paszą zakupioną przez właściciela lub jedzeniem zebranym przez właściciela (z trawy lub innych źródeł). Nie ma obowiązku zakatu od zwierząt, które pasą się tylko przez część roku, a nie przez cały lub większość roku.

4. Minimalna ilość zwierząt, od których trzeba płacić zakat:

1. Zakat od wielbłądów:

Jeśli spełnione są warunki, to za każde pięć wielbłądów należy się jedna owca, a za dziesięć wielbłądów - dwie owce. Za piętnaście - trzy owce, a za dwadzieścia - cztery owce. Wskazuje na to Sunna oraz jednomyślna zgoda. Gdy będzie ich dwadzieścia pięć, należy oddać samicę wielbłąda,

[1] Przekazał Ibn Madża (1792), a także at-Tirmizi, hadis numer 63 i 631.

która ukończyła rok i weszła w drugi rok życia. Jeśli jej nie ma, wystarczy oddać młodego wielbłąda (dwuletniego samca).

Gdy wielbłądów jest trzydzieści sześć, należy oddać dwuletnią samicę.

A kiedy liczba wielbłądów osiągnie czterdzieści sześć, obowiązkowe jest ofiarowanie samicy, która ma ukończone trzy lata.

Gdy liczba wielbłądów osiągnie sześćdziesiąt jeden, obowiązkowe jest ofiarowanie samicy wielbłąda, która ukończyła cztery lata.

Gdy liczba wielbłądów osiągnie siedemdziesiąt sześć, należą się dwie dwuletnie samice.

Gdy liczba wielbłądów osiągnie dziewięćdziesiąt jeden, obowiązują dwie młode wielbłądzice (trzyletnie).

Jeśli liczba wielbłądów przekroczy sto dwadzieścia o jeden, należy oddać trzy młode (dwuletnie) wielbłądzice, a następnie za każde czterdzieści młodą wielbłądzicę, a za każde pięćdziesiąt dorosłą wielbłądzicę (trzyletnią).

2. Zakat z bydła:

Obowiązuje, jeśli spełnione są warunki i gdy w stadzie jest co najmniej trzydzieści sztuk, które ukończyły rok.

Nie ma nic do zapłacenia poniżej liczby trzydzieści.

Gdy liczebność stada osiągnie czterdzieści sztuk,

należy ofiarować dwuletnią krowę.

Jeśli liczba krów przekroczy czterdzieści, to za każde trzydzieści z nich należy oddać jednoroczne cielę, a za każde czterdzieści - dwuletnią krowę.

3. Zakat z drobnego inwentarza:

Jeśli całkowita liczba małego inwentarza (owiec i kóz) osiągnie czterdzieści, niezależnie od tego, czy są to owce, czy kozy, należy oddać jako jałmużnę jedno zwierzę, które powinno być młodym barankiem lub samicą kozy.

Nie ma obowiązku zakat z drobnej rogacizny, jeśli liczba zwierząt jest mniejsza niż czterdzieści. Gdy liczba tych zwierząt osiągnie sto dwadzieścia jeden, należy oddać dwie owce jako zakat. Gdy osiągnie dwieście jeden, należy dać trzy owce.

W przypadku większej liczby za każde sto zwierząt należy oddać jedną, a zatem za czterysta owiec należą się cztery, i tak dalej.

Po drugie: jałmużna od zasobów ziemi:

Zasoby ziemi dzielą się na dwa rodzaje:

1. Ziarna i owoce.

2. Kopaliny.

Pierwszy rodzaj: ziarna i owoce:

Zakat jest obowiązkowy w przypadku zbóż, takich jak pszenica, jęczmień i ryż. Przykładem owoców są daktyle i rodzynki. Nie ma obowiązku zakatu w przypadku innych roślin, takich jak rośliny strączkowe i warzywa.

Warunki obowiązku zakatu w przypadku zbóż i owoców:

1) Muszą być zgromadzone: nie ma jałmużny (zakatu) od tego, co nie jest przechowywane, jak owoce i warzywa.

2) Muszą być mierzone objętościowo: nie ma jałmużny od tego, co sprzedaje się na sztuki lub na wagę, jak arbuzy, cebula, granaty i inne.

3) Osiągnięcie progu: jest to pięć łasaqów (miara objętości równa 60 sa'), więc nie ma jałmużny (zakatu) od tego, co jest poniżej tej ilości.

4) Majątek musi być własnością w momencie, gdy jałmużna staje się obowiązkowa.

Jeśli ktoś nabył majątek już po czasie, gdy zakat z niego stał się obowiązkowy, na przykład kupił go lub dostał zbiorach, zakat nie jest od niego wymagany.

Czas obowiązku jałmużny (zakatu):

Jałmużna jest obowiązkowa w przypadku zbóż i owoców, gdy zaczynają dojrzewać. Znaki początków dojrzałości są następujące:

a) w przypadku zbóż: gdy stwardnieją i staną się zwarte.

b) W przypadku daktyli: gdy zaczerwienią się lub zżółkną.

c) W przypadku winogron: gdy staną się miękkie i słodkie.

Nisab (ilość minimalna):

Nisab dla zbóż i owoców to pięć łasaqów. Łasaq równa się 60 sa'. A zatem wartość minimalna wynosi trzysta sa', co odpowiada około 900 kilogramom.

Wysokość obowiązkowej jałmużny z nich:

Dziesięcina jest obowiązkowa w przypadku upraw nawadnianych bez ponoszenia kosztów i wysiłku, takich jak te, które są podlewane wodą deszczową i ze źródeł.

Należy oddać połowę dziesięciny z tego, co jest nawadniane przy użyciu nakładów i kosztów; na przykład z upraw podlewanych wodą pompowaną z studni i rzek za pomocą zwierząt lub nowoczesnych urządzeń.

Drugi rodzaj: Kopaliny (minerały i metale):

Do kategorii produktów pochodzących z ziemi należą kopaliny. Są tym, co wydobywa się z ziemi, jak złoto, srebro, żelazo i kamienie szlachetne.

Czas obowiązku zakatu:

Gdy człowiek ją posiądzie i stanie się jej właścicielem, powinien natychmiast dać z niej zakat, i nie jest wymagane, aby minął pełny rok. Nisab (obowiązkowa ilość dla zakatu) jest równy nisabowi złota i srebra, a wysokość jałmużny jest równa jednej czterdziestej majątku.

Po trzecie: zakat od majątku:

Majątek podlegający obowiązkowi jałmużny obejmuje złoto, srebro i pieniądze. Dowodem na to

są słowa Najwyższego:

﴿...وَالَّذِينَ يَكْنِزُونَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ وَلَا يُنْفِقُونَهَا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ﴾

"A tym, którzy zbierają złoto i srebro i nie rozdają tego na drodze Boga, przekaż wieść o karze bolesnej" (Koran, 9:34).

Hadis:

«مَا مِنْ صَاحِبِ ذَهَبٍ وَلَا فِضَّةٍ لَا يُؤَدِّي فِيهَا حَقَّهَا؛ إِلَّا إِذَا كَانَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ صُفِّحَتْ لَهُ صَفَائِحُ مِنْ نَارٍ».

„Jeśli właściciel złota lub srebra nie oddaje należnej od nich jałmużny, w Dniu Sądu zostaną dla niego przygotowane płytki z ognia.”[1].

Uczeni są zgodni, że zakat jest obowiązkowy od złota i srebra, a pieniądze podlegają tym samym zasadom, ponieważ zastąpiły metale szlachetne w obiegu pieniężnym.

Nisab zakatu z majątku i ilość obowiązkowa:

Nisab pieniędzy odpowiada równowartości nisabu złota lub srebra, ponieważ zastąpiły je jako środek płatniczy. Gdy majątek osiągnie wartość progu dla złota lub srebra, obowiązuje jałmużna. Dziś zazwyczaj próg dla gotówki jest określany na podstawie srebra, ponieważ jest tańsze od złota, więc osiąga swój próg wcześniej. Jeśli muzułmanin

[1] Przekazali Al-Buchari (1402) i Muslim (2287).

posiada majątek równy wartości 595 gramów srebra i minie pełny rok, obowiązuje go płacenie zakatu. Wartość grama srebra zmienia się z czasem, więc jeśli ktoś ma niewielką ilość majątku i nie wie, czy osiągnął próg nisab, powinien zapytać handlarzy srebrem o aktualną wartość grama srebra, a następnie pomnożyć ją przez liczbę 595. Da mu to wartość nisab.

Jeżeli ktoś chce zapłacić zakat ze swojego majątku, dzieli go na czterdzieści. Otrzymana liczba to wymiar obowiązkowej jałmużny.

Po czwarte: Jałmużna od towarów:

Są to rzeczy przygotowane do sprzedaży i kupna dla zysku. Jałmużna od towarów obejmuje wszystkie rodzaje majątku poza pieniędzmi: to jest samochody, ubrania, tkaniny, żelazo (metale), drewno i inne rzeczy przeznaczone do handlu.

Warunki, aby jałmużna od towarów handlowych była obowiązkowa:

1) Ich właściciel zdobył je poprzez swoje działanie, takie jak sprzedaż, wynajem i inne formy zarobku.

2. Posiadł je z intencją handlu z zamiarem osiągnięcia zysku, ponieważ czyny zależą od intencji. Handel jest działaniem, zatem jest definiowany przez intencję jak wszystkie inne działania.

3. Osiągnęły wartość progu (nisab) jednego z

dwóch rodzajów środków pieniężnych.

4. Od ich zdobycia minął rok.

Sposób wyliczania jałmużny od towarów:

Towary są wyceniane po upływie roku według jednego z dwóch kruszców: złota lub srebra. Gdy zostaną wycenione, a ich wartość osiągnie próg nisabu dla jednego z kruszców (złota lub srebra), należy wydać jej jedną czterdziestą (tj. 2,5%).

Po piąte: Zakat al-Fitr (jałmużna na zakończenie ramadanu)

Jest to obowiązkowa jałmużna na zakończenie miesiąca ramadan. Została nałożona jako obowiązek w drugim roku hidżry.

Jej status w prawie religijnym:

Zakat al-Fitr jest obowiązkowy dla każdego muzułmanina, który w dzień i noc święta posiada jedzenie przekraczające to, co wystarcza jemu i jego rodzinie. Jest to obowiązek każdego muzułmanina: mężczyzny czy kobiety, młodego czy starego, wolnego czy niewolnika. Na podstawie hadisu:

«فَرَضَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ زَكَاةَ الْفِطْرِ عَلَى الْعَبْدِ وَالْحُرِّ، وَالذَّكَرِ وَالْأُنْثَى، وَالصَّغِيرِ وَالْكَبِيرِ، مِنَ الْمُسْلِمِينَ».

„Posłaniec Boga, niech będzie z nim pokój i błogosławieństwo, nałożył obowiązek zakat al-fitr na niewolnika i wolnego, mężczyznę i kobietę,

małego i dużego, spośród muzułmanów.”[1]. Użyte tu słowo „farada" oznacza „nakazał i uczynił obowiązkowym”.

Mądrość z jej ustanowienia:

Ibn 'Abbas (niech Bóg będzie zadowolony z niego i jego ojca) powiedział:

«فَرَضَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ زَكَاةَ الْفِطْرِ؛ طُهْرَةً لِلصَّائِمِ مِنَ اللَّغْوِ وَالرَّفَثِ، وَطُعْمَةً لِلْمَسَاكِينِ».

„Prorok Allaha (niech pokój i błogosławieństwo Allaha będzie z nim) ustanowił zakat al-fitr jako oczyszczenie dla poszczącego z próżnych słów i nieprzyzwoitości oraz jako pożywienie dla ubogich”[2].

Czas jej obowiązywania i dawania:

Zakat ul-fitr staje się obowiązkowy o zachodzie słońca poprzedzającym święto. Zaleca się danie go w dniu święta przed udaniem się na modlitwę świąteczną. Nie wolno odkładać jej do modlitwy świątecznej. Jeśli ktoś nie da jej przed modlitwą świąteczną, jest zobowiązany do dania jej jako zaległej, a opóźnienie jej poza wyznaczony czas jest grzechem.

Dozwolone jest danie jej wcześniej, dzień lub dwa przed świętem.

---

[1] Przekazał al-Buchari (1432) i Muslim (984).

[2] Przekazał Abu Dałud (1609) i Ibn Madża (1827). Przekaz uznany za autentyczny przez Al-Albaniego w Sahih Abi Dałud (1609).

Jej wymiar i rodzaj:

Jeden sa' jedzenia powszechnego w danym kraju, jak ryż, daktyle, pszenica lub inne. Sa' to około trzy kilogramy. Nie wolno zamiast tego dawać pieniędzy, ponieważ jest to sprzeczne z nakazem Proroka (pokój i błogosławieństwo z nim).

Wydawanie jałmużny oraz jej beneficjenci:

Czas dania:

Należy niezwłocznie przekazać jałmużnę (zakat) po nadejściu czasu jej obowiązku. Nie wolno jej odkładać, chyba że z konieczności, na przykład gdy majątek znajduje się w odległym kraju, a nie ma kogo upoważnić do zarządzania nim.

Miejsce przekazania go:

Lepiej jest przekazać zakat w kraju, w którym znajdują się pieniądze. Z kolei danie go w innym kraju jest dozwolone w określonych przypadkach:

a) Jeśli w danym kraju nie ma osób potrzebujących jałmużny.

b) Jeśli w innym kraju znajduje się potrzebujący krewny.

c) Jeżeli istnieje uzasadniony prawnie powód dania jej w innym miejscu. Przykładem są regiony zamieszkane przez muzułmanów dotkniętych klęskami głodu czy powodziami.

Zakat jest również obowiązkowy w przypadku majątku dziecka i osoby niepoczytalnej, na

podstawie ogólnych dowodów, a jego wypłatą zajmuje się ich opiekun. Nie wolno przekazać zakatu bez intencji. Prorok Muhammad (niech pokój i błogosławieństwo Allaha będzie z nim) powiedział:

«إِنَّمَا الْأَعْمَالُ بِالنِّيَّاتِ».

"Zaprawdę, czyny zależą od intencji"[1].

Uprawnieni do zakatu:

Jest osiem grup ludzi, którym przysługuje jałmużna (zakat):

Pierwsza kategoria: ubodzy:

To ci, których podstawowe potrzeby nie są zaspokojone w zakresie schronienia, pożywienia i ubioru. Kwota jałmużny, którą się przekazuje, powinna wystarczyć im oraz ich podopiecznym na rok.

Kategoria druga: biedni:

Są to ci, którzy zaspokajają większość swoich potrzeb, ale nie w pełni, jak na przykład ktoś, kto ma pensję, ale nie wystarcza mu na cały rok.

Ilość zakatu, którą należy im przekazać, powinna wystarczyć na utrzymanie ich i ich podopiecznych przez rok.

Trzeci rodzaj: Ci, którzy pracują przy dystrybucji zakatu:

[1] Przekazali Al-Buchari (1) i Muslim (1907).

Są to osoby, którym władza powierza zbieranie zakatu, lub którzy zajmują się jej przechowywaniem bądź dostarczaniem potrzebującym.

Daje im się równowartość ich wynagrodzenia za pracę, o ile nie otrzymują wynagrodzenia od państwa.

Czwarta kategoria: Ci, których serca zostały pozyskane:

Są to wszyscy, od których można oczekiwać, że obdarowanie ich przyczyni się do przyjęcia islamu, wzmocnienia ich wiary lub powstrzymania ich od zła wobec muzułmanów.

Ilość jałmużny, którą należy przekazać: tyle, ile jest potrzebne do pozyskania ich sympatii.

Kategoria piąta: Wyzwalanie niewolników:

To oznacza uwolnienie niewolników i tzw. mukatibów.

Mukatib to niewolnik, który wykupił samego siebie od swojego właściciela. W tę kategorię wlicza się wykupienie muzułmańskich jeńców wojennych.

Szósta kategoria: zadłużeni; należą do nich dwa rodzaje:

1. Kto ma dług ze względu na własną potrzebę i nie udaje mu się go spłacić. Otrzymuje równowartość zadłużenia.

2. Ten, kto ma dług z powodu naprawy stosunków między ludźmi. Daje się mu tyle, ile

potrzeba na spłatę jego długu, nawet jeśli jest bogaty.

Siódma kategoria: Działający na drodze Boga:

Są to ci, którzy podejmują wysiłek i starania na drodze Boga.

Przekazuje im się z jałmużn tyle, co wystarcza na ich udział w walce (wysiłkach) w imię Boga. Obejmuje to środki transportu, broń, żywność i inne potrzeby.

Ósma kategoria: Podróżny w potrzebie (Ibn as-Sabil):

To podróżny, któremu skończyły się środki finansowe lub został okradziony i nie ma już pieniędzy, które pozwoliłyby mu wrócić do swojego kraju.

Ilość jałmużny, którą należy przekazać, powinna być taka, aby mógł dotrzeć do swojego kraju, nawet jeśli jest tam bogaty.

Rozdział czwarty: Post:

Post to:

Forma czci dla Allaha Najwyższego poprzez powstrzymywanie się od tego, co łamie post, od brzasku do zachodu słońca.

Jest to jeden z filarów islamu, a także jeden spośród aktów obowiązkowych dla Boga Najwyższego, którego status jest niezbicie utwierdzony w religii. Koran i Sunna wskazują na

jego obowiązkowość i wszyscy muzułmanie są co do tego zgodni.

Bóg Najwyższy powiedział:

﴿شَهۡرُ رَمَضَانَ ٱلَّذِيٓ أُنزِلَ فِيهِ ٱلۡقُرۡءَانُ هُدٗى لِّلنَّاسِ وَبَيِّنَٰتٖ مِّنَ ٱلۡهُدَىٰ وَٱلۡفُرۡقَانِۚ فَمَن شَهِدَ مِنكُمُ ٱلشَّهۡرَ فَلۡيَصُمۡهُ...﴾

"Ramadan to miesiąc, w którym został zesłany Koran jako przewodnictwo dla ludzi, jasne wskazanie drogi prostej i rozróżnienie między prawdą a kłamstwem. Kogo zastanie ten miesiąc, niechaj pości..." (Koran, 2:185).

Warunki obowiązkowości postu w ramadanie:

1. Bycie muzułmaninem: post nie jest przyjęty od niewierzącego.

2. Osiągnięcie dojrzałości; post nie jest wymagany od małoletniego. Post jest ważny w przypadku małoletniego, który osiągnął wiek rozeznania, ale w jego przypadku jest to post dobrowolny.

3. Świadomość. Post nie jest obowiązkowy dla obłąkanego i nie jest od niego przyjmowany z powodu braku intencji.

4. Zdolność do poszczenia. Nie jest obowiązkiem chorego, który nie jest w stanie pościć. A także podróżnych. Powinni go jednak odrobić, gdy ustąpią przeszkody: choroba i podróż. U kobiety

warunkiem prawidłowości postu jest ustanie krwawienia miesięcznego albo poporodowego.

Początek miesiąca ramadan jest potwierdzany na dwa sposoby:

a) zaobserwowanie nowego księżyca miesiąca ramadan. Prorok Muhammad (niech pokój i błogosławieństwo Allaha będzie z nim) powiedział:

«صُومُوا لِرُؤْيَتِهِ، وَأَفْطِرُوا لِرُؤْيَتِهِ».

„Poście, gdy zobaczycie go (tj. księżyc), i przerwijcie post, gdy go zobaczycie"[1].

b) dopełnienie przez miesiąc sza'ban trzydziestu dni, jeśli nie widziano księżyca ramadanu, lub jeśli został przesłonięty przez np. chmury lub kurz zgodnie ze słowami Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim):

«فَإِنْ غُمَّ عَلَيْكُمْ؛ فَأَكْمِلُوا عِدَّةَ شَعْبَانَ ثَلَاثِينَ يَوْمًا».

„Jeśli nie będziecie mogli go zobaczyć z powodu zachmurzenia, liczcie, że sza'ban ma trzydzieści dni.”[2].

Intencja w poście:

Post, podobnie jak inne formy czci, jest ważny tylko z intencją. Czas, w którym należy podjąć intencję postu obowiązkowego, różni się od innych uczynków w następujący sposób:

---

[1] Przekazali Al-Buchari (1810) i Muslim (1086).
[2] Przekazał al-Buchari (1909).

Po pierwsze: obowiązkowy post, a jest nim post w ramadanie, odrabianie zaległego postu lub post wynikający z przyrzeczenia, wymaga powzięcia intencji nocą przed brzaskiem. Prorok Muhammad (niech pokój i błogosławieństwo Allaha będzie z nim) powiedział:

«مَن لَمْ يُبَيِّتْ الصِّيَامَ مِنَ اللَّيْلِ فَلَا صِيَامَ لَهُ».

„Kto nie wyraził zamiaru postu od nocy, ten nie ma postu (nie jest zaliczony).”[1].

Po drugie: Dobrowolny post, którego zamiar można wyrazić w ciągu dnia. Warunkiem jest, że nie spożywało się niczego, co przerywa post, po pojawieniu się brzasku (fadżr).

Czynniki unieważniające post:

Pierwszy: stosunek płciowy: gdy tylko dojdzie do współżycia, jego post zostaje unieważniony i musi wykonać zaległy post za ten dzień, w którym doszło do współżycia. Staje się zobowiązany do odprawienia pokuty wraz z zadośćuczynieniem, które polega na uwolnieniu niewolnika. Jeśli nie ma, powinien pościć przez dwa kolejne miesiące. Jeśli nie jest w stanie tego uczynić z powodu uzasadnionej przeszkody, powinien nakarmić sześćdziesięciu biednych, każdemu z nich dając połowę sa' jedzenia spożywanego w kraju.

[1] Przekazał Ahmad (26457), Abu Dałud (2454) oraz an-Nasa'i (2331) i to jest jego wersja.

Drugi: Wytrysk nasienia z powodu całowania, dotykania, masturbacji lub powtarzającego się patrzenia; wymaga jedynie odrobienia postu bez konieczności zadośćuczynienia, ponieważ zadośćuczynienie dotyczy jedynie stosunku płciowego. Natomiast jeśli chodzi o osobę śpiącą, to jeśli miała sen erotyczny i doszło do wytrysku, nie ponosi za to odpowiedzialności, ponieważ to nie było z jej wyboru, powinna więc wykonać pełną kąpiel rytualną (ghusl) z powodu stanu większej nieczystości (dżanaba).

Trzeci: Jedzenie i picie celowo: Bóg Najwyższy powiedział:

﴿...وَكُلُواْ وَٱشۡرَبُواْ حَتَّىٰ يَتَبَيَّنَ لَكُمُ ٱلۡخَيۡطُ ٱلۡأَبۡيَضُ مِنَ ٱلۡخَيۡطِ ٱلۡأَسۡوَدِ مِنَ ٱلۡفَجۡرِۖ ثُمَّ أَتِمُّواْ ٱلصِّيَامَ إِلَى ٱلَّيۡلِ...﴾

"Jedzcie i pijcie, aż odróżnicie białą nitki od nitki czarnej o świcie. Potem utrzymujcie post do nadejścia nocy..." (Koran, 2:187).

Kto zjadł lub wypił przez zapomnienie, nie musi nic robić. Dowodem na to jest hadis:

«مَن نَسِيَ وَهُوَ صَائِمٌ، فَأَكَلَ أَوْ شَرِبَ، فَلْيُتِمَّ صَوْمَهُ، فَإِنَّمَا أَطْعَمَهُ اللَّهُ وَسَقَاهُ».

„Kto zapomni, będąc poszczącym, i zje lub wypije, niech kontynuuje swój post, gdyż to Allah go nakarmił i napoił."[1].

[1] Przekazali Al-Buchari (6669) i Muslim (2709).

Czwarty: Celowe wywołanie wymiotów; natomiast jeśli ktoś wymiotuje nie z własnej woli, nie wpływa to na jego post. Prorok Muhammad (niech pokój i błogosławieństwo Allaha będzie z nim) powiedział:

«مَنْ ذَرَعَهُ الْقَيءُ فَلَيْسَ عَلَيْهِ قَضَاءٌ، وَمَن اسْتَقَاءَ عَمْدًا فَلْيَقْضِ».

„Kto zostanie zmuszony do wymiotów, nie musi nadrabiać postu, a kto wymiotuje celowo, niech nadrobi.”[1].

Piąty: Usunięcie krwi z ciała; poprzez hidżamę, upuszczanie krwi lub oddawanie krwi w celu ratowania chorego. To wszystko przerywa post. Pobranie niewielkiej ilości krwi do badania nie wpływa na post. Podobnie krwotok, którego się nie spowodowało, jak krwawienie z nosa, rany lub usunięcie zęba, nie wpływa na post.

Osoby, którym dozwolone jest nie pościć w ramadanie:

Pierwsza kategoria: Osoby, którym dozwolone jest nie pościć, lecz muszą odrobić post:

Po pierwsze: chory, którego wyleczenie jest spodziewane, i który cierpi z powodu postu lub jest on dla niego uciążliwy.

Po drugie: Podróżnik; niezależnie od tego, czy napotkał trudności w podróży, czy nie.

[1] Przekazał Abu Dałud (2380), al-Tirmidhi (719) i Ibn Madża (676).

Dowodem na to są słowa Boga Najwyższego:

﴿...وَمَن كَانَ مَرِيضًا أَوْ عَلَىٰ سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِّنْ أَيَّامٍ أُخَرَ...﴾

"... A kto jest chory lub w podróży, niech pości taką samą liczbę innych dni" (Koran, 2:185).

Po trzecie: Kobieta w ciąży lub karmiąca, jeśli post jest dla niej trudny, szkodzi im lub ich dziecku, pod względem postu są traktowane jak chore, więc mogą nie pościć. Jednakże muszą wykonać zaległy post w innym czasie.

Po czwarte: Kobieta w stanie menstruacji i połogu, której nie wolno pościć. Ich post nie jest ważny i muszą wykonać zaległy post w inne dni.

Druga kategoria: Osoby, którym dozwolone jest nie pościć i które muszą uiścić pokutę bez obowiązku odrabiania:

Po pierwsze: chory, którego stan nie rokuje poprawy.

Po drugie: Osoba starsza, która nie jest w stanie pościć.

Ci ludzie nie poszczą i karmią biednego za każdy dzień miesiąca ramadan. Gdy starsza osoba osiągnie stan demencji, przestaje być zobowiązana do przestrzegania nakazów religijnych, więc może nie pościć bez żadnych konsekwencji.

Czas wykonania zaległego postu i zasady jego opóźnienia:

Należy wykonać zaległy post z ramadanu

pomiędzy nim a następnym ramadanem. Najlepiej jest pospieszyć się z nadrobieniem. Nie wolno opóźniać wykonania zaległego postu do czasu po następnym ramadanie. Zrelacjonowane przez Aiszę (niech Bóg będzie z nią zadowolony), która powiedziała:

«كَانَ يَكُونُ عَلَيَّ الصَّوْمُ مِنْ رَمَضَانَ، فَمَا أَسْتَطِيعُ أَنْ أَقْضِيَ إِلَّا فِي شَعْبَانَ لِمَكَانِ رَسُولِ اللهِ ﷺ».

„Miałam do nadrobienia post z ramadanu, ale mogłam to zrobić tylko w miesiącu sza'ban ze względu na ciągłą obecność Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim)"[1].

Kto opóźni wykonanie zaległego postu po następnym ramadanie, może postąpić dwojako:

1) Jeśli odroczenie jest z powodu uzasadnionej przyczyny, na przykład: gdy choroba trwa do następnego ramadanu, wówczas należy jedynie nadrobić post.

2) Jeśli opóźnienie jest bez uzasadnionej przyczyny, co jest grzechem, to wymaga pokuty, nadrobienia oraz nakarmienia biednego za każdy dzień postu.

Dobrowolny post dla tych, którzy mają zaległy post do wykonania:

Kto ma do odrobienia zaległy post z

[1] Przekazał al-Buchari (1849) i Muslim (1846).

poprzedniego ramadanu, to lepiej jest, aby go odrobił przed postem nadobowiązkowym. Jednakże, jeśli jest okazja do postu nadobowiązkowego, tak jak Arafa i Aszura - można to zrobić przed odbrobieniem zaległego postu, ponieważ jest na to dużo czasu, natomiast Aszura i Arafa przeminą. Jednak nie należy pościć sześciu dni z szałłal, dopóki nie wykona się zaległego postu.

Kiedy post jest zabroniony:

1. Post w dniu 'Id al-Fitr i 'Id al-Adha jest zakazany.

2. Post w dniach taszriq miesiąca dhu-l-hidżdża z wyjątkiem pielgrzymów tamattu' i qiran podczas hadżdż, jeśli nie znajdą ofiary (zwierzęcia ofiarnego), Dni taszriq: jedenasty, dwunasty i trzynasty dzień miesiąca dhu-l-hidżdża.

3. Dzień budzący wątpliwość, czyli trzydziesty dzień miesiąca sza'ban. Tak jest, gdy zachmurzenie albo pył uniemożliwiają obserwację księżyca.

Kiedy post jest niezalecany:

a) Poszczenie w radżab tylko ze względu na ten miesiąc. b) Poszczenie tylko w piątek bez żadnej okazji. Jeśli pości się także dzień wcześniej lub później, to nie ma problemu.

Zalecane posty:

a) sześć dni z miesiąca szałłal. b) post w pierwsze dziewięć dni miesiąca dhu-l-hidżdża z naciskiem na dzień 'Arafa z wyjątkiem

pielgrzymów, dla nich post nie jest zalecany. Post w dniu 'Arafa zmazuje grzechy z dwóch lat. c) post trzy dni w każdym miesiącu, najlepiej w tzw. dniach białych, czyli trzynastego, czternastego i piętnastego dnia miesiąca. d) post w poniedziałek i czwartek każdego tygodnia, ponieważ Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha niech będzie z nim) pościł w te dni, jako że wtedy przedstawiane są uczynki ludzi.

Dobrowolny post:

a) Post Dawida, pokój z nim. Polega na poście co drugi dzień.

b) Post w miesiącu muharram, który jest najlepszym miesiącem do zalecanego postu, a najważniejszy jest post w dniu Aszura, czyli dziesiątego dnia muharrama, wraz z postem dziewiątego dnia; zgodnie ze słowami Proroka ﷺ:

«لَئِنْ بَقِيتُ إِلَى قَابِلٍ لَأَصُومَنَّ التَّاسِعَ».

„Jeśli dożyję do przyszłego roku, będę pościł (także) dziewiątego dnia”[1]. Post w Aszura zmazuje grzechy roku poprzedniego.

Rozdział: Hadżdż i Umra

Hadżdż lingwistycznie oznacza "zamiar". W ujęciu religijnym oznacza zaś zamiar udania się do Domu Bożego (Haram) i miejsc obrzędów w

[1] Przekazał Muslim (1134).

określonym czasie, aby wykonać określone obrzędy.

Umra lingwistycznie oznacza "odwiedziny".

W sensie prawnym natomiast oznacza odwiedzenie Świętego Domu w dowolnym czasie w celu wykonania określonych obrzędów.

Hadżdż jest jednym z filarów islamu i jednym z jego wielkich fundamentów. Został on ustanowiony jako obowiązek w dziewiątym roku Hidżry. Prorok Muhammad (niech pokój i błogosławieństwo Allaha będzie z nim) odbył tylko jedną pielgrzymkę Hadżdż. Była to Pielgrzymka Pożegnalna.

Pielgrzymka jest obowiązkiem raz w życiu dla tego, kto jest w stanie ją wykonać. A to, co ponad to, jest dobrowolne. Jeśli chodzi o pielgrzymkę umra, to jest obowiązkowa według wielu uczonych. Dowodem tego jest relacja, że gdy zapytano Proroka (pokój z nim): "Czy kobiety mają obowiązek zmagania się (dżihadu)?", on odpowiedział:

«نَعَمْ، عَلَيْهِنَّ جِهَادٌ لَا قِتَالَ فِيهِ: الْحَجُّ وَالْعُمْرَةُ».

„Tak, dla nich jest wysiłek bez walki: Hadżdż i Umra.”[1]

[1] Przekazał Ahmad (25198), An-Nasa'i (2627) oraz Ibn Madża (2901).

Warunki obowiązku hadżdżu i umry:

1. Islam
2. Rozum.
3. Osiągnięcie dojrzałości
4. Wolność.
5. Zdolność do jej wykonania.

Kobieta musi spełniać dodatkowo szósty warunek: obecność mahrama, który będzie jej towarzyszył w podróży. Nie jest dozwolone, aby kobieta podróżowała na hadżdż ani w żadnym innym celu bez mahrama. Prorok Muhammad (niech pokój i błogosławieństwo Allaha będzie z nim) powiedział:

«لَا تُسَافِرُ الْمَرْأَةُ إِلَّا مَعَ ذِي مَحْرَمٍ، وَلَا يَدْخُلُ عَلَيْهَا رَجُلٌ إِلَّا وَمَعَهَا مَحْرَمٌ».

„Kobieta nie podróżuje bez osoby mahram i żaden mężczyzna nie wchodzi do niej bez obecności mahram.”[1].

Mahram kobiety to jej mąż albo osoba, z którą małżeństwo jest trwale zakazane. Są to osoby związane więzami pokrewieństwa – jak jej brat, ojciec, wujek, bratanek i stryj. Może to być także osoba związana więzami mlecznymi lub przez powinowactwo, jak mąż jej matki i syn jej męża.

Zdolność: to zdolność materialna i fizyczna, aby móc podróżować i znieść trudy podróży, oraz

[1] Przekazali Al-Buchari (1862) i Muslim (1341).

posiadać środki finansowe wystarczające na podróż w obie strony. Dotyczy to również zapewnia wystarczających środków dla swoich dzieci i tych, których utrzymanie jest obowiązkiem, aż do powrotu.

Droga pielgrzymki hadżdż powinna być bezpieczna dla życia i majątku osoby.

Kto jest zdolny finansowo, ale nie fizycznie, na przykład z powodu podeszłego wieku lub przewlekłej choroby, z której nie ma nadziei na wyzdrowienie, jest zobowiązany ustanowić kogoś, kto odbędzie hadżdż i umra w jego imieniu.

Wymaga się, aby osoba, której zastępstwo w hadżdżu i umrze jest ważne, spełniała dwa warunki:

1. Musi być osobą, która może prawidłowo wypełnić obowiązek hadżdż, czyli muzułmaninem pełnoletnim i rozumnym.

2. Musi wcześniej odbyć pielgrzymkę hadżdż za siebie.

Miqaty (określone czasy lub miejsca) ihramu:

Al-Małaqit: liczba mnoga od miqat. Lingwistycznie oznacza granicę. W sensie prawnym jest to miejsce lub czas przeznaczony na wykonywanie aktów kultu.

Hadżdż ma miqaty związane z czasem i

miejscem (określone punkty w pielgrzymce):

a) Miqat czasowy. Wspomniał o nim Bóg:

﴿ٱلۡحَجُّ أَشۡهُرٞ مَّعۡلُومَٰتٞۚ فَمَن فَرَضَ فِيهِنَّ ٱلۡحَجَّ...﴾

"Pielgrzymka jest w miesiącach znanych. Jeśli ktoś podejmie się w nich pielgrzymki..."

(Koran, 2:197).

Te miesiące to: szałłal, dhu-l-qa'da i pierwsze dziesięć dni miesiąca dhu-l-hidżdża.

b) Miqaty miejsca: to są granice, których pielgrzym nie może przekroczyć w drodze do Mekki bez przyjęcia stanu ihram. Oto one:

1. Dhu-l-Hulajfa: miqat mieszkańców Medyny.

2. Al-Dżuhfa: miqat dla mieszkańców Lewantu, Egiptu i Maghrebu.

3. Qarn al-Manazil: obecnie znany jako As-Sajl; miqat dla mieszkańców Nadżdu.

4. Dhat 'Irq: Miqat dla mieszkańców Iraku.

5. Jalamlam: miqat dla mieszkańców Jemenu.

Kto mieszka bliżej Mekki niż te miqaty, przyjmuje stan ihram dla pielgrzymki hadżdż i umra ze swojego miejsca zamieszkania. Mieszkańcy Mekki przyjmują ihram w Mekce i nie muszą wychodzić do miqatu, aby przyjąć ihram. Dla umry wychodzą do najbliższego miejsca poza granicami świętego terytorium (adna al-hill) i tam przyjmują ihram. Kto zamierza odbyć hadżdż lub umrę, musi przyjąć stan ihram z miejsc

wyznaczonych przez Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), czyli z wcześniej wspomnianych miqatów miejscowych. Nie wolno osobie, która zamierza odbyć hadżdż lub umrę, przekroczyć tych miejsc bez przyjęcia ihram.

Każdy, kto przechodzi przez wspomniane miqaty, a nie jest ich mieszkańcem, przyjmuje stan ihram w tych miejscach.

Kto zmierza do Mekki i nie przechodzi przez żaden z wymienionych miqatów drogą lądową, morską lub powietrzną, powinien przyjąć stan ihram, gdy zbliża się do najbliższego miqatu na swojej trasie. Jest to zgodne z wypowiedziami Umara ibn al-Chattaba (niech Bóg będzie z niego zadowolony): „Spójrzcie, gdzie znajduje się najbliższy względem waszej trasy (miqat).”[1].

Kto odbywa podróż samolotem w celu odbycia hadżdżu lub umry, jest zobowiązany przyjąć stan ihram, gdy samolot mija miqat znajdujący się na jego trasie. Nie wolno mu odkładać wejścia w stan ihram do momentu lądowania samolotu na lotnisku.

Ihram (stan uświęcenia):

Jest to intencja wejścia w obrzędy pielgrzymkowe (nusuk); W hadżdżu jest to intencja wejścia w pielgrzymkę hadżdż. W umrze jest to

[1] Przekazał al-Buchari, hadis numer 1531.

intencja wejścia w pielgrzymkę umra. Osoba nie staje się muhrimem (pielgrzymem w stanie ihram), dopóki nie poweźmie intencji wejścia w obrzędy pielgrzymkowe. Samo założenie odzieży ihram bez intencji nie stanowi ihramu.

Zalecenia dotyczące stanu ihram:

1. Umycie całego ciała (ghusl) przed przyjęciem stanu ihram.

2. Używanie perfum przez mężczyznę na ciele, ale nie na odzieży ihram.

3. Ihram (dla mężczyzny) składa się z białego izar (dolnej części ubrania) i rida' (górnej części ubrania) oraz dwóch sandałów.

4. Rozpoczęcie stanu ihram podczas jazdy ma miejsce przy zwróceniu w kierunku qibla.

Rodzaje obrzędów pielgrzymkowych:

Osoba w stanie ihram może wybrać spośród trzech rodzajów obrzędów pielgrzymkowych (ansak), którymi są:

1. Tamattu': polega na tym, że pielgrzym przyjmuje ihram dla umry w miesiącach pielgrzymki, kończy ją, a następnie przyjmuje ihram dla hadżdżu w tym samym roku.

2. Ifrad: polega na tym, że pielgrzym przyjmuje ihram wyłącznie z zamiarem hadżdżu z miejsca miqat i pozostaje w stanie ihramu aż do zakończenia obrzędów hadżdżu.

3. Qiran: polega na tym, że pielgrzym przyjmuje

ihram z jednoczesnym zamiarem hadżdżu i umry, lub przyjmuje ihram dla umry, a następnie dołącza do niej hadżdż przed rozpoczęciem tałafu, zamierzając umrę i hadżdż od miqat, lub przed rozpoczęciem tałafu umry, wykonuje tawaf i sa'j dla obu.

Dla pielgrzymów w przypadku tamattu' oraz qiran spoczywa obowiązek złożenia zadośćuczynienia, jeżeli nie są mieszkańcami obszaru Haram (Świętego Meczetu w Mekce).

Najlepszym z tych trzech rodzajów obrzędów pielgrzymkowych (ansak) jest tamattu', ponieważ Prorok (niech pokój i błogosławieństwo Allaha będzie z nim) nakazał go swoim towarzyszom[1]. Następnie qiran, ponieważ łączy hadżdż i umrę, a potem ifrad.

c) Jeśli wejdzie w stan ihram z jednym z tych rodzajów pielgrzymki, wznosi tzw. talbiję:

«لَبَّيْكَ اللَّهُمَّ لَبَّيْكَ، لَبَّيْكَ لَا شَرِيكَ لَكَ لَبَّيْكَ، إِنَّ الْحَمْدَ وَالنِّعْمَةَ لَكَ وَالْمُلْكَ لَا شَرِيكَ لَكَ».

„Labbajka-llahumma labbajk, labbajka la szarika laka labbajk, inna al-hamda ła-n-ni'mata laka ła-l-mulk la szarika lak" („Stawiam się na Twe wezwanie; o Ty, który nie masz wspólnika, stawiam się na Twe wezwanie! Zaprawdę, wszelka

[1] Przekazał Muslim (1211).

pochwała, dobrodziejstwo i panowanie należą do Ciebie, nie masz wspólnika").[1].

Jest to sunna. Zaleca się częste wznoszenie jej. Mężczyźni powinni ją wymawiać głośno, natomiast kobiety powinny ją wypowiadać po cichu.

Czas jej wykonania zaczyna się po wejściu w stan ihram, a kończy się w następujący sposób:

1. Pielgrzym odbywający umrę przerywa ją przed rozpoczęciem tałafu.

2. Pielgrzym odbywający hadżdż przerywa ją, gdy rozpoczyna rzucanie kamieniami na Dżamrat al-'Aqaba w dniu święta.

Co jest zabronione w stanie ihram:

Zakaz pierwszy: Golenie, przycinanie lub wyrywanie włosów z dowolnego miejsca na ciele.

Zakaz drugi: Obcinanie paznokci lub ich przycinanie u rąk lub nóg bez uzasadnionej przyczyny. Jeśli paznokieć się złamie i zostanie usunięty, nie ma za to zadośćuczynienia.

Zakaz trzeci: Zakrywanie głowy przez mężczyznę takim nakryciem, które przylega do niej, takim jak: czapka lub ghutra (chusta).

Zakaz czwarty: Noszenie przez mężczyznę odzieży szytej, takiej jak koszula, turban czy spodnie. Jest nim także noszenie odzieży dopasowanej do kształtu kończyny, takiej jak

[1] Przekazał al-Buchari (1549).

chuffan, rękawiczki i skarpety. Kobieta może nosić dowolne ubranie podczas ihramu, aby być zakrytą, jednak nie powinna nosić niqabu. Twarz zakrywa innymi materiałami, takimi jak chusta lub dżilbab, gdy przechodzą obok niej obcy mężczyźni. Nie nosi rękawiczek na dłoniach.

Zakaz piąty: Perfumy. Jest tak, ponieważ od osoby w stanie ihram wymaga się, aby unikała luksusu, ozdób i przyjemności doczesnych. Kieruje się ku życiu ostatecznemu.

Zakaz szósty: Zabicie zwierzęcia lądowego albo jego złapanie. Osoba w stanie ihram nie poluje na zwierzęta lądowe, nie pomaga w ich łapaniu ani nie zabija ich.

Nie jest dozwolone dla osoby w stanie ihram jedzenie z tego, co upolowała, co zostało upolowane dla niej, lub co zostało upolowane przy jej pomocy, ponieważ jest to dla niej jak padlina.

Jeśli chodzi o polowanie na zwierzęta morskie, nie jest zabronione osobie w stanie ihram. Nie jest również zabronione zabijanie zwierząt domowych, takich jak kury czy bydło, ponieważ nie są one uważane za zwierzynę łowną.

Zakaz siódmy: Zawarcie małżeństwa lub udzielenie ślubu, lub bycie świadkiem.

Zakaz ósmy: stosunek płciowy. Kto odbył stosunek przed pierwszym wyjściem z ihramu, jego pielgrzymka jest nieważna, ale musi kontynuować i

dokończyć obrzędy, a w następnym roku odbyć pielgrzymkę ponownie oraz złożyć ofiarę z wielbłąda. Jeśli nastąpiło to po pierwszym rozwiązaniu stanu ihram, jego rytuał nie jest unieważniony, ale ciąży na nim obowiązek złożenia ofiary.

Kobieta w tej kwestii postępuje tak samo jak mężczyzna, o ile nie była ofiarą gwałtu.

Zakaz dziewiąty: Bezpośredni kontakt fizyczny bez współżycia. Nie wolno osobie w stanie ihram bezpośrednio dotykać się z kobietą, ponieważ może prowadzić to do zakazanego współżycia. Przez bezpośredni kontakt rozumie się dotykanie kobiety z pożądaniem.

Umra:

a) Filary umry:

1. Ihram (stan uświęcenia).
2. Tałaf (rytualne okrążanie Kaaby).
3. Sa'j (przemarsz między Safą a Marłą).

b) Elementy obowiązkowe umry:

1. Wejście w stan ihram z uznanego miqatu.
2. Golenie lub skracanie włosów.

c) Opis umry:

Pierwsze, co robi pielgrzym rozpoczynający umrę, jest wykonanie siedmiu okrążeń wokół Kaaby, zaczynając od Czarnego Kamienia i na nim kończąc. Podczas tałafu powinien być w stanie czystości rytualnej, a także zakrywać swoją aurę

(ciało od pępka do kolan). Zaleca się, aby podczas całego tałafu przyjął postawę idtiba', co oznacza odsłonięcie prawego ramienia, przewinięcie szaty (rida') pod nim i położenie jej końców na lewym ramieniu. Po ukończeniu siódmego okrążenia zaprzestaje idtiba' i przykrywa ramiona płaszczem.

Kieruje się w stronę Czarnego Kamienia. Jeśli może go pocałować, to tak czyni, w przeciwnym razie dotyka go prawą ręką, jeśli to możliwe, i całuje swoją dłoń. Jeśli nie jest możliwe dotknięcie Kamienia, wskazuje na niego, unosząc prawą rękę i mówiąc raz: "Allahu Akbar" (Bóg jest Wielki), nie całuje swojej ręki i nie zatrzymuje się. Następnie kontynuuje tałaf, mając Kaabę po swojej lewej stronie. Sunną jest, aby przyspieszyć kroki w pierwszych trzech okrążeniach. Przyspieszenie oznacza szybki chód z krótszymi krokami.

Gdy przechodzi obok narożnika jemeńskiego – czwartego rogu Kaaby – jeśli to możliwe, dotyka go prawą ręką bez wypowiadania takbiru i bez całowania. Jeśli nie jest to możliwe, idzie dalej, nie wskazując na niego i nie wypowiadając "Allahu Akbar". Między narożnikiem jemeńskim a Czarnym Kamieniem mówi się:

﴿...رَبَّنَآ ءَاتِنَا فِي ٱلدُّنۡيَا حَسَنَةٗ وَفِي ٱلۡأٓخِرَةِ حَسَنَةٗ وَقِنَا عَذَابَ ٱلنَّارِ﴾

„O Panie, daj nam dobro na tym świecie i dobro w życiu ostatecznym i ochroń nas przed karą

ognia!" (Koran, 2:201).

Po zakończeniu tałafu odprawia się dwa rakaty (jednostki modlitwy) za Maqam Ibrahim (Miejscem Ibrahima), jeśli to możliwe, a jeśli nie, to w dowolnym miejscu w meczecie Al-Haram. W pierwszym rakacie po surze al-Fatiha zaleca się recytować surę Al-Kafirun. W drugim rakacie po surze al-Fatiha recytuje się surę al-Ichlas (Szczerość wiary). Następnie kieruje się do miejsca sa'j i wykonuje siedem przejść między Safą a Marłą. Przemarsz w jedną stronę to jedno przejście, a powrót to kolejne przejście.

Sa'j rozpoczyna się od Safy, wchodząc na nią lub stojąc przy niej, przy czym wejście na Safę jest lepsze, jeśli to możliwe. Recytuje wtedy słowa Najwyższego:

﴿إِنَّ ٱلصَّفَا وَٱلۡمَرۡوَةَ مِن شَعَآئِرِ ٱللَّهِ...﴾

„Inna-s-Safa ła al-Marłata min sza'a'iri-llah" („Zaprawdę, Safa i Marła są spośród rytuałów Boga…"). (Koran, 2:158).

Zalecane jest, aby kierować się w kierunku qibla (w stronę Kaaby), wychwalać Boga, wypowiadać "Allahu Akbar" (Bóg jest wielki) oraz mówić:

«لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَاللَّهُ أَكْبَرُ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ، يُحْيِي وَيُمِيتُ، وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ، أَنْجَزَ وَعْدَهُ، وَنَصَرَ عَبْدَهُ، وَهَزَمَ الْأَحْزَابَ وَحْدَهُ».

"La ilaha illa-llahu, ła-llahu akbar. La ilaha illa-llahu, łahdahu la szarika lahu, lahu-l-mulku ła lahu-l-hamd. Juhji ła jumitu ła huła 'ala kulli szaj'in qadir. La ilaha illa-llahu łahdah. Andżaza ła'dahu ła nasara 'abdahu ła hazama-l-ahzaba łahdah." ("Nie ma bóstwa prócz Allaha, Allah jest największy, nie ma bóstwa prócz Allaha, Jedynego, który nie ma współtowarzysza. Do Niego należy królestwo i Jemu należy się chwała, On daje życie i powoduje śmierć, i On jest nad każdą rzeczą wszechwładny. Nie ma bóstwa prócz Allaha, Jedynego, spełnił swoją obietnicę, pomógł swojemu słudze i samodzielnie pokonał frakcje.")[1]. Następnie wznosi ręce i wznosi łatwe modlitwy, powtarzając tę suplikację i modlitwę trzy razy. Następnie schodzi, idzie do Marły, aż dotrze do pierwszego znaku. Wtedy mężczyzna przyspiesza chód, aż dotrze do drugiego znaku. Kobieta nie powinna przyspieszać kroku między znakami, ponieważ jest to dla niej nieodpowiednie. Powinna iść normalnym krokiem przez cały czas trwania sa'j. Następnie idzie dalej, wchodzi na Marłę lub zatrzymuje się przy niej, przy czym wejście na nią jest lepsze, jeśli to możliwe. Na Marłie mówi i czyni to samo, co na Safie, z wyjątkiem recytacji wersetu:

[1] Przekazał Muslim (1218).

﴿إِنَّ ٱلصَّفَا وَٱلۡمَرۡوَةَ مِن شَعَآئِرِ ٱللَّهِ...﴾

„Inna-s-Safa ła-l-Marła min sza'a'iri-llah" („Zaprawdę, Safa i Marła są spośród rytuałów Boga…"). To jest zalecane jedynie przy wchodzeniu na Safa w pierwszym przejściu. Następnie schodzi, idąc w miejscu, gdzie należy iść normalnym krokiem, a przyspieszając w miejscu, gdzie należy przyspieszyć, aż dotrze do Safy, Należy to wykonać siedem razy. Przemarsz to jedno przejście, a powrót to kolejne przejście. Wskazane jest, aby podczas sa'j często wspominać Boga i modlić się dowolnymi modlitwami. Pielgrzym powinien być także w stanie oczyszczenia zarówno z większej, jak i mniejszej nieczystości rytualnej, lecz jeśli zrobi sa'j bez oczyszczenia, i tak jest to uznane za wykonane. Podobnie, jeśli kobieta zacznie menstruować lub będzie w stanie połogu po wykonaniu tałaf, może wykonać sa'j, co będzie wystarczające, ponieważ czystość rytualna nie jest warunkiem koniecznym do sa'j, lecz jest w nim zalecana.

Gdy zakończy sa'j, goli głowę lub skraca włosy, przy czym golenie jest lepsze dla mężczyzny.

W ten sposób kończy obrzędy umry.

Pielgrzymka hadżdż:

a) Filary pielgrzymki hadżdż:

1. Stan uświęcenia (ihram).

2. Stanie na Arafa.
3. Okrążenie al-Ifada.
4. Sa'j.

b) Elementy obowiązkowe pielgrzymki:

1. Wejście w stan ihram z miejsca miqat.

2. Stanie na Arafa dziewiątego dnia miesiąca dhu-l-hidżdża aż do zachodu słońca dla tych, którzy tam przebywają w ciągu dnia.

3. Nocleg w Muzdalifie w nocy dziesiątego dnia miesiąca dhu-l-hidżdża do północy.

4. Nocleg w Mina podczas nocy dni taszrik.

5. Rzucanie kamieniami w stelle.

6. Golenie lub skracanie włosów.

7. Okrążenie Pożegnalne (Tałaf al-Łada').

c) Opis Hadżdżu:

Muzułmanin powinien wypowiadać słowa talbiji dla hadżdżu, gdy dotrze do miqatu jako mufrid i ma mało czasu. Po przybyciu do Mekki wykonuje tałaf i sa'j, pozostając w stanie ihram, aż do momentu udania się na Arafat w dniu Arafa, dziewiątego dnia, i pozostaje tam aż do zachodu słońca.

Następnie opuszcza to miejsce, wznosząc wezwanie talbija, i udaje się do Muzdalify, gdzie pozostaje aż do odprawienia modlitwy porannej (fadżr). Potem pozostaje tam, wspominając Boga, wznosząc wezwanie talbija i modląc się, aż zacznie się rozwidniać.

Gdy już się rozjaśni, pielgrzym wyrusza do Miny

przed wschodem słońca, rzucając siedem kamyków na stellę al-'Aqaba, następnie goli głowę lub skraca włosy, przy czym golenie jest lepsze.

Następnie wykonuje Tałaf al-Ifada i nie musi powtarzać sa'j. W ten sposób jego hadżdż jest zakończony i wychodzi ze stanu ihram.

Pozostaje mu rzucanie kamieniami w dniu jedenastym i dwunastym. Jeśli się spieszy, rzuca w każdą z trzech stelli po siedem kamyków, wypowiadając "Allahu Akbar" przy każdym rzucie. Zaczyna od najmniejszej, która jest najbliżej meczetu Al-Chajf, potem rzuca w środkową, a następnie w Dżamrat al-'Aqaba, która jest ostatnia. Jeśli chce zostać po dwunastym dniu, rzuca w dniu trzynastym w taki sam sposób, jak rzucał w dniu dwunastym i jedenastym.

Czas rzucania kamieniami jest po południu w ciągu trzech dni.

Jeśli wyjedzie dwunastego dnia przed zachodem słońca, to nie ma w tym nic złego. Jeśli jednak pozostanie, aby rzucić kamienie trzynastego dnia po południu, to jest to lepsze, zgodnie ze słowami Allaha:

﴿...فَمَن تَعَجَّلَ فِي يَوْمَيْنِ فَلَآ إِثْمَ عَلَيْهِ وَمَن تَأَخَّرَ فَلَآ إِثْمَ عَلَيْهِۚ لِمَنِ ٱتَّقَىٰ...﴾

„...A kto pośpieszy (z zakończeniem) w dwa dni, na tym nie ciąży grzech. A kto opóźni, również nie ma na nim grzechu, jeśli jest bogobojny...”

(Koran, 2:203).

Jeśli zamierza wyruszyć w podróż, odprawia pożegnalny tałaf, wykonując siedem okrążeń bez sa'j.

Jeśli pielgrzym nie ma ze sobą ofiary, to najlepiej, jeśli przyjmie ihram dla umry jako tamattu', a następnie wypowie talbiję dla hadżdżu ósmego dnia i wykona wyżej opisane czynności hadżdżu. Jeśli jednak przyjmie ihram dla hadżdżu i umry jednocześnie, to nie ma w tym nic złego. Nazywa się to qiran, co polega na przyjęciu ihramu dla umry i hadżdżu razem, wykonując jeden tałaf i sa'j.

Rozdział Trzeci:
Zagadnienia dotyczące transakcji

Uczeni, niech Allah Najwyższy ma ich w swojej opiece, wyjaśnili, czego każdy powinien się nauczyć. Podali, jaką część wiedzy powinien posiąść każdy muzułmanin. Do tej wiedzy należą zasady handlu, które powinien poznać każdy, kto się nim zajmuje. Celem jest uniknięcie nieświadomego popełnienia czynów zabronionych albo lichwy. Niektórzy Towarzysze Proroka, niech Bóg będzie z nich zadowolony, wypowiedzieli się na ten temat.

Umar ibn al-Chattab (niech Bóg będzie z niego zadowolony) powiedział: "Niech na naszym targu

sprzedaje tylko ten, kto zdobył wiedzę religijną"[1].

Ali ibn Abi Talib (niech Bóg będzie z niego zadowolony) powiedział z kolei: „Kto handluje, zanim zdobędzie wiedzę, raz po raz wpada w pułapkę lichwy."[2]

Ibn 'Abidin, cytując Al-'Alamiego, rzekł: "Na każdego dorosłego mężczyznę i kobietę po zdobyciu wiedzy o religii i drodze prawidłowego postępowania ciąży obowiązek nauczenia się o ablucji, kąpieli rytualnej, modlitwie, poście, zakacie dla tych, którzy posiadają odpowiedni majątek, a także o pielgrzymce dla tych, na których jest ona obowiązkiem, oraz o zasadach transakcji handlowych dla kupców, aby unikali wątpliwości i rzeczy niepożądanych we wszelkich transakcjach. Podobnie jest z rzemieślnikami i wszystkimi, którzy wykonują jakąkolwiek pracę - na nich również nałożono obowiązek poznania zasad i przepisów, aby unikać tego, co zakazane"[3].

Rzekł An-Nałali (niech Allah Najwyższy się nad nim zmiłuje): „Sprzedaż, małżeństwo i tym podobne czyny nadobowiązkowe są zakazane, jeśli nie pozna się ich warunków"[4].

---

1 Przekazał Al-Tirmidhi (487), powiedział: hasan gharib. Przekaz uznany za dobry przez Al-Albaniego.
2 Zobacz: "Mughni al-Muhtadż" (2/22).
3 Przypis Ibn 'Abidina (1/42).
4 Zobacz: "Al-Madżmu'" (1/50).

Oto niektóre zasady dotyczące transakcji finansowych, które zostały ustanowione przez prawo muzułmańskie:

1. Dopuszczenie wszystkiego, co przynosi czysty lub przeważający pożytek jak dozwolona sprzedaża i kupno, najem oraz prawo pierwokupu[1].

2. Dozwolone jest wszystko, co zapewnia ochronę praw ludzi, np. zastaw i świadectwa.

3. Dozwolone jest wszystko, co przynosi korzyść stronom umowy, jak odwołanie, opcja i klauzule w sprzedaży.

4. Zakazane jest wszystko, co wiąże się z niesprawiedliwością wobec ludzi i przywłaszczaniem sobie ich majątku w sposób nieprawy, jak lichwa, przemoc i monopol.

5. Legalne jest wszystko, co wiąże się ze współpracą dla osiągnięcia dobra, jak pożyczka, użyczenie i depozyt.

6. Zakazane jest wszystko, co wiąże się z przywłaszczeniem pieniędzy bez pracy, pożytku ani wysiłku, jak hazard i lichwa.

7. Zakazane są wszelkie transakcje, w których dominuje niepewność i oszustwo, takie jak sprzedaż rzeczy, których się nie posiada, lub sprzedaż rzeczy nieznanych.

---

[1] Prawo pierwokupu: jest to prawo wspólnika do przejęcia udziału swojego partnera od osoby, na którą został on przeniesiony za wynagrodzeniem pieniężnym.

8. Zakazane są wszelkie działania, które są podstępem prowadzącym do zakazanego, jak sprzedaż 'ina.[1]

9. Zakazane jest to, co odciąga od posłuszeństwa wobec Boga, jak sprzedaż po drugim wezwaniu na piątkową modlitwę.

10. Zakazane jest wszystko, co przynosi szkodę lub powoduje wrogość między muzułmanami, jak sprzedaż rzeczy zakazanych oraz sprzedaż na szkodę brata.

Gdy muzułmanin napotka trudność w zrozumieniu przepisu dotyczącego jakiejś kwestii, powinien zapytać o nią uczonych, i nie podejmować działań, dopóki nie pozna prawnego orzeczenia w tej sprawie. Tak jak Bóg Najwyższy powiedział:

﴿...فَاسْأَلُوا أَهْلَ الذِّكْرِ إِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ﴾

"Zapytajcie się zatem ludzi posiadających napomnienie (tj. wiedzę), jeśli sami nie wiecie."

(Koran, 16:43).

Oto co udało się zebrać. Proszę Allaha, aby obdarzył nas pożyteczną wiedzą i dobrymi uczynkami. On jest Szlachetny i Hojny. Niech błogosławieństwo Allaha i pokój będą z naszym

[1] Sprzedaż 'ina jest wtedy, gdy człowiek sprzedaje innemu coś na odroczony termin, przekazuje mu to, a następnie odkupywuje to przed zapłatą w cenie niższej niż początkowa.

Prorokiem Muhammadem, jego rodziną i towarzyszami.

❋❋❋

Spis treści

To, czego muzułmanin nie może nie wiedzieć.....2

To, czego muzułmanin nie może nie wiedzieć **خطأ! الإشارة المرجعية غير معرّفة.**

Wstęp.....2

Rozdział pierwszy.....3

Zagadnienia dotyczące doktryny.....3

Temat pierwszy: Znaczenie słowa "islam" oraz jego filary: 3

Znaczenie tałhidu (monoteizmu):.....3

Znaczenie szahady (świadectwa, że nie ma boga prócz Allaha):.....5

Warunki wyznania „La ilaha illa Allah" (nie ma bóstwa prócz Boga Jedynego) to:.....6

Znaczenie świadectwa, że Muhammad jest Posłańcem Allaha:.....7

Zagadnienie drugie: Znaczenie iman (wiary) oraz jej filary 9

1) Wiara w Allaha Najwyższego zawiera trzy kwestie: .. 10

1. Wiara w Jego panowanie:..... 10

2. Wiara w Jego boskość:..... 12

3. Wiara w Imiona i Atrybuty:..... 15

2) Wiara w anioły..... 23

3) Wiara w Księgi..... 24

4) Wiara w Proroków (pokój z nimi)..... 25

5) Wiara w Dzień Ostateczny..... 26

A) wiara we wskrzeszenie:..... 26

B) Wiara w rozrachunek i wynagrodzenie:..... 27

C) Wiara w Raj i Piekło:..... 27

6) Wiara w przeznaczenie, zarówno jego dobre, jak i złe

strony: 28
Zagadnienie trzecie: Ihsan (doskonałość religijna) 30
Zagadnienie czwarte: Krótkie omówienie zasad Ahl as-Sunna ła-l-Dżama'a (Ludzi Sunny i Wspólnoty) 31
Rozdział drugi: Kwestie dotyczące aktów czci 32
Zagadnienie pierwsze: czystość 32
Po pierwsze: Rodzaje wody: 33
Po drugie: Nieczystość: 33
3. Czynności, które są zakazane dla osoby w stanie nieczystości rytualnej (muhdis): 36
Po czwarte: Etykieta załatwiania potrzeb fizjologicznych 38
Po piąte: Zasady oczyszczania po załatwieniu potrzeby: 40
6. Zasady dotyczące ablucji (ludu): 40
Po siódme: Zasady przecierania po skarpetach: 43
Po ósme: Zasady dotyczące tajammum 45
Po dziewiąte: Zasady dotyczące menstruacji i połogu 47
Zagadnienie drugie: Modlitwa 50
1. Zasady dotyczące azanu i ikamy: 50
2. Ranga modlitwy i jej zalety: 54
3. Warunki modlitwy: 56
4. Filary modlitwy: 58
5. Czynności obowiązkowe w czasie modlitwy 63
6. Zalecane części modlitwy 65
7. Opis modlitwy: 68
8. Czynności niezalecane podczas modlitwy: 75
9. Lista czynności, które unieważniają modlitwę: 75
10. Pokłon zapomnienia: 76
11. Czasy, w których nie wolno się modlić: 78

12. Modlitwa zbiorowa: 79
13. Modlitwa w czasie strachu: 82
Sposób odprawiania modlitwy w sytuacji strachu: 83
14. Modlitwa piątkowa: 84
Po piąte: Czynności zalecane w piątek: 86
Zdążenie na piątkową modlitwę: 87
15. Modlitwa osób, które mają jakieś usprawiedliwienie: 88
16. Modlitwy świąteczne: 92
17. Modlitwa podczas zaćmienia: 94
18. Modlitwa o deszcz (al-istisqa'): 96
19. Zasady dotyczące pogrzebów: 98
Zagadnienie trzecie: Jałmużna (zakat) 102
1. Definicja jałmużny (zakatu) oraz jej wysoki status: . 102
2. Warunki, które muszą być spełnione, aby zakat był obowiązkowy: 103
3. Rodzaje majątku, od którego należy płacić zakat: 104
Rozdział czwarty: Post: 116
Warunki obowiązkowości postu w ramadanie: 117
Rozdział: Hadżdż i Umra 125
Warunki obowiązku hadżdżu i umry: 127
Miqaty (określone czasy lub miejsca) ihramu: 128
Ihram (stan uświęcenia): 130
Umra: 135
Pielgrzymka hadżdż: 139
Rozdział Trzeci: 142
Zagadnienia dotyczące transakcji 142

***

pl227v3.0 - 14/11/2026

حرمين

رئاسة الشؤون الدينية
بالمسجد الحرام والمسجد النبوي

رسالة الحرمين

Message of The Two Holy Mosques

Guidance content for the visitors of the Holy Mosque and the Prophet's Mosque in languages.

